

345

11

JOHN VAIN

JOHN VAIN UN GER MAI MIC

Povestea dramatică a unui savant care, demoralizat de duplicitatea și falsitatea vieții profesionale și familiale, încearcă să-și amăgească sentimentul de copleșitoare singurătate, ancorându-și existența în forfota unei gări. Refugiu iluzoriu, care-l transformă în prada hăituită a unei distructive publicități.

JOHN VAIN UN GER MAI MIC

UN GER MAI MIC

Lei 5

1980

Colecția GLOBUS / Editura Univers

COPERTA COLECȚIEI DE ION STATE

Grafica : Viorel Popescu. Ilustrația : Done Stan

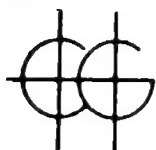
THE SMALLER SKY

JOHN WAIN

MacMillan, 1967

**Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii „UNIVERS“**

GLOBUS

JOHN WAIN

**un
cer
mai mic**

Traducere de
ADINA M. ARSENESCU

EDITURA UNIVERS

București

1980

CÎND SE ZĂRIRĂ arcadele metalice, înalte ale gării, trenul își încetini mersul, dar în interiorul vagoanelor ritmul vieții prinse a se accelera. Călătorii care pînă atunci stătuseră liniștiți, citind sau vorbind încetișor, dintr-o dată începură să arunce priviri pline de nerăbdare, să-și adune lucrurile, să se ridice și să-și îmbrace hainele. Pe o distanță mai mare de 100 km., trenul își urmase mersul cu o viteză uniformă, iar acum încetinirea apăru drept ceva nou și dramatic, preludiu al unor evenimente care nu puteau fi prevăzute.

Din lumina aspră, tomnatică, de afară, trenul își croi drum ușurel în amurgul permanent al gării. Mai înainte ca roțile să se fi oprit, ușile începură să se deschidă cîte puțin, iar în clipa staționării fiecare ușă se deschise larg și o mulțime care se grăbea fără a se îmbulzi se împrăstie pe peron, sub acoperișul înalt de sticlă. O figură dintre cele mai șterse din această mulțime aparținea unui bărbat înalt cu un pardesiu cenușiu, peste un costum de aceeași culoare. Pe chip i se așternuse o expresie gînditoare și o anumită bunăvoință stăpînită. Capul

lunguiet, cu păr cărunt, avînd în creştet o mică chelie, era acoperit de o pălărie de fetru verde închis.

Omul se apropia acum de băncile din holul gării. Se îndrepta tocmai spre intrarea metroului, cînd dintr-odată îşi încetini mersul şi un surîs politicos, întrebător, i se schiţă pe chip. Văzuse o cunoştinţă pe o bancă. Îndreptîndu-se spre un bărbat cam de vîrsta lui, îmbrăcat cu un impermeabil şi o şapcă de *tweed* gri îi spuse vesel :

— Bună, Arthur !

Cu zece ani în urmă ar fi zis : „Bună, Geary“, dar supus tuturor cerinţelor sociale, se adaptase modei care impunea ca englezii să-şi spună unii altora pe nume, chiar cînd nu sînt prieteni prea intimi. Cel căruia i se adresase stătea cu braţele încrucişate, pierdut în gînduri : îşi ridică privirea spre el, îl recunoscuse şi îi spuse :

— Bună, Philip, ai coborît acum din tren ?

— Da, şi tu ?

— Nu, răspunse Geary fără a mai adăuga altceva, privindu-l cu un aer bine dispus pe interlocutorul său, şi aşteptîndu-l să vorbească.

— Ei bine, continuă celălalt după o scurtă ezitare. Ai timp să luăm împreună o cafea ? Iau adesea o cafea în gară. E mai bună decît în tren, pe lîngă faptul că e şi mai ieftină.

— Numai pe peronul 1, replică Geary grav. Acolo o prepară aşa cum trebuie. La celălalt bufet au o cafea mai proastă chiar şi decît cea din tren. Da, am timp, spuse el apoi ridicîndu-se, hai să mergem.

Cei doi porniră de-a lungul peronului la bufet, unde Geary comandă două cafele, respingînd încercarea lui Robinson de a și-o plăti pe a lui. Se așezară la o masă, unul în fața celuilalt. Amîndoi se tot uitau în jur ca și cum ar fi căutat un subiect de conversație.

— Spuneai că n-ai venit cu trenul ăsta ?

— Nu, răspunse Geary, sînt mai de mult aici.

Robinson șovăi ; luă ceașca. Avu din nou un moment de ezitare, apoi i se adresă lui Geary :

— Cum o mai duci ?

— Merge, răspunse celălalt.

— Ne-a părut foarte rău lui Jennifer și mie cînd am auzit de... toată povestea aceea, continuă Robinson cu amabilitate... Geary ridică din umeri.

— Ce să-i faci, asta-i.

— Da, dar... nu-i prea ușor. Unde locuiești acum ?

— La un hotel, răspunse Geary.

Robinson rămase cîteva clipe tăcut, ca și cum s-ar fi întrebat în sinea sa dacă să renunțe la acest subiect sau nu. Cei doi bărbați nu fuseseră niciodată prea apropiați. Poate că vorbise destul. Adusese subiectul în discuție pentru că i se păruse că ar fi dat dovadă de indiferență dacă n-ar fi întrebat nici un cuvînt despre necazurile lui Geary.

— Faci naveta ? Adică te duci de aici la Institut ?

— Am renunțat la activitatea mea de la Institut.

Pe chipul lui Robinson se aşternu o expresie de sinceră surpriză.

— Cei de la Institut o să regrete.

Geary, cu o figură neclintită, sorbi din ceaşca fumegîndă.

— Ei bine, acum trebuie să plec, spuse Robinson. Îşi termină cafeaua şi se ridică în picioare. Vii şi tu ? Iau un taxi pînă în South Kensington, pot să te las undeva în drum ?

— Nu, mulţumesc, răspunse Geary, zîmbind, rămîn aici.

Robinson îl privi o clipă cu atenţie. Avea oare de gînd să stea toată ziua în gară ? Se scrîntise ? Arăta calm, sănătos, bine îmbrăcat, pus la punct. Asigurat că totul e în ordine cu Geary, Robinson îşi luă ziua bună, amîndoi manifestîndu-şi vag dorinţa de a se revedea.

Rămas singur, Geary se îndreptă spre chioşcul de publicaţii, cumpără un ziar şi, aruncîndu-şi ochii la titluri în timp ce păşea încet, se reîntoarce la bufet să-şi termine cafeaua. Un indian care aduna pe un cărucior vesela murdară de pe la mese, luă ceaşca goală a lui Geary. Dar el rămase locului, continuă să-şi citească ziarul, imagine tipică a unui om de vîrstă mijlocie, liniştit din fire, care nu vedea de ce ar trebui să se grăbească.

Robinson sperase că va putea prinde un tren spre casă pe la patru şi jumătate. Dar un preşedinte limbut lungi la trei ore şedinţa care ar fi trebuit să ţină numai două, şi apoi taxiul său fu prins de valul circulaţiei. În cele din urmă,

spre marea lui enervare, sosi la gară tocmai în toiul orelor de vîrf.

Afară lumina pălea, iar înăuntrul gării lămpile electrice aruncau o strălucire rece, anodină. Era o seară friguroasă, plină de fum. Robinson se și vedea așezat într-un compartiment, într-un colțișor bun și călduros, iar străzile cu fundate în întuneric aveau să-i apară din mersul trenului familiare și pline de siguranță. Lumina gălbuie aruncată de becuri îi va aminti de cămin, de confort, de ceaiul cald și pîinea prăjită, iar mai departe, afară din oraș, cîmpiile întunecate îl vor învălui în pacea lor hibernală. Între aceste imagini gara îi părea ca un fel de infern. Peste tot siluete crispate, chipuri ostentive, fiecare se mișca cu pași înceți, tîrîndu-și picioarele, ca un singur trup purtat cu anevoie printr-o mie de alte trupuri, zăgăzuit în singurătatea unei minți, printr-o mie de alte minți. Trenurile așteptau cu răbdare impersonală. Aveau locomotive mari asemenea unor coșciuge și răspîndeau un miros de ulei fierbinte.

Robinson, cu o servietă în mînă, stătea într-un șir șerpuitor de oameni, în fața barierei care închidea accesul la peronul său. De unde se afla, privirile întîlneau trenul și dorea să se vadă cît mai repede instalat confortabil înăuntru. Așteptarea pentru a-și perfora biletul i se părea interminabilă. Coada aceea de oameni era mereu despărțită de sute de alți oameni care traversau gara dintr-o parte într-alta, și din cînd în cînd împrăștiată de un cîmvoi unduitor de vagonete, care duceau corespondența, trase de un mic electrocar roșu condus de un salariat

al Poștei. Aceste întreruperi îngăduiau celor lipșiți de scrupule să o ia fără jenă înaintea celorlalți, și Robinson își dădu seama că stătea acolo de mai bine de douăzeci de minute, fără să înainteze deloc. Enervarea lui se transformă în ciudă ; își înălță gâtul ca să poată privi peste capetele celor din față. Iată trenul, controlorul care își dădea aere și perfora încet biletele, iar dintr-o dată iată-l și pe Geary.

Stătea lângă grilajul despărțitor. Se îndreptă oare spre tren ? Nu. Plecă mai departe, purtându-și pașii domol, iar șapca de *tweed* cenușiu îi dădea aerul unui cetățean serios ieșit la plimbare în această seară de toamnă. Încotro se ducea ? Nemaîținând seama de enervare și dînd uitării chiar și dorința de a ajunge acasă cît mai repede, Robinson nu-l pierdea din ochi pe Geary. Acesta o apucă de-a lungul grilajului de control al biletelor apoi, prins într-o învălmășeală, se întoarse și se lăsă dus de șuvoi, asemenea unei plute purtate de curent. Un șir de oameni care stăteau locului îi blocară calea și atunci, liniștit, își schimbă direcția, întorcînd spatele intrării pe peron. Evident nu se grăbea să prindă trenul.

Ajunse la un moment dat chiar aproape de Robinson, care se retrase puțin, temîndu-se să nu-l recunoască. Dorea să-l urmărească, dar nu voia să-și facă prezența cunoscută. Cu o figură calmă, fără să-l vadă, Geary trecu pe lângă el. Își rotea privirea de jur împrejur, urmărind cele mai mici amănunte, ca și cînd s-ar fi aflat în vacanță prin vreun sat pescăresc, umblînd agale de colo, colo. Robinson se lăsă pentru o

clipă purtat de gîndul că Geary se comporta normal. Era desigur obligat să-și aștepte trenul pentru localitatea unde își avea acum domiciliul. Hoinăreala lui fără rost nu reprezenta decît o modalitate de a-și trece timpul. Robinson voia să creadă acest lucru socotind după el, care dorea cu atîta înflăcărare să se suie odată în trenul ce avea să-l ducă spre casă. În acea clipă mulțimea înainta, încît putea vedea bine peronul, alături prezența mătăhăloasă a trenului nemișcat, iar dincolo de tren, își imagina casa, grădina, poteca pe care licăreau scipiri de lumină de la ferestrele din față ; își mai închipuia focul arzînd în cămin, masa pusă, ah ! și invitați la cină. Îi promisese soției sale că va veni la timp, ca să nu o lase cu toate pe cap. Și iată-l pe Geary bătînd fără rost peroanele și punîndu-l astfel pe gînduri. Robinson, un om de treabă, nu putea trece peste faptul că ceva era în neregulă cu Geary, iar dacă lucrurile stăteau așa, trebuia ajutat. Nu putea fi lăsat în această atmosferă crepusculară, stînjenitoare, singur printre străini.

Robinson ieși din rînd. Imediat cei din spate înaintară cu hotărîre, umplînd golul rămas. Micul Rubicon fusese traversat. Se va duce să-i telefoneze soției sale, iar apoi se va întoarce să vadă ce-i cu Geary. Trenul va pleca fără el.

Ceea ce-l îndemnase să ia această hotărîre era certitudinea, — confirmată de faptul că văzuse din nou șapca cenușie a lui Geary mișcîndu-se prin mulțime — că Geary nu aștepta nici un tren, nu avea vreo întîlnire cu cineva, nu căuta biroul de informații ori frizerul, ci pur și sim-

plu își purta pașii prin gară, lipsit de țintă : atît și nimic altceva : *umbla de colo, colo prin gară.*

Trecînd în revistă șirul de spinări și de profiluri nemișcate, Robinson așteaptă să se elibereze o cabină telefonică. Trenul lui avea să plece peste nouă, opt, șapte, șase, cinci minute. Se deschise o ușă, telefonul îi făcu semn, parcă. Cu moneda în mîna, se repezi înăuntru.

— Alo ?

— Alo ?

— Jennifer eu sînt, Philip.

— Da, ce s-a întîmplat ? Vii acasă, nu-i așa ? Sper din tot sufletul că nu o să te gîndești tocmai în seara asta să...

— Ascultă-mă, draga mea. E ceva important. L-am văzut chiar acum pe Arthur Geary, e într-o stare îngrijorătoare.

— Ce stare ? Oricum poți vorbi cu el în tren, nu ?

— Nu, el nu ia trenul.

— Foarte rău atunci. (Julian nu pune mîna ! Du-te și spune-i lui Julian să o lase acolo, repede !) Philip, nu te mai preocupa de Arthur Geary și vino acasă.

— Dar, draga mea, dă-mi voie să-ți explic. Pare să fi avut un șoc nervos. Umblă fără țintă prin gară. L-am văzut și azi dimineață, probabil că a stat toată ziua aici.

— De unde știi că a stat toată ziua în gară, ți-a spus el ? (Julian, *înțelege și nu pune mîna ! ! !*)

— Ei bine, nu chiar.

— Ce vrei să spui prin „nu chiar“ ? Nu vii cu trenul de șase ? Ce se petrece ?

— N-am vorbit eu el astă seară, l-am văzut numai. De fapt acum îl observ.

— N-ai vorbit cu el, dar știi că și-a petrecut toată ziua în gară pentru că l-ai văzut acolo azi dimineață și este și acum ? Și-l observi ?

— Ascultă, Jennifer, lasă-mă să-ți explic ceva... Nu iau trenul de șase.

— O, nu, nu se poate. Ai uitat că Alice și Keith vin...

— Nu, n-am uitat, dar dacă iau trenul următor pot ajunge acasă la opt jumătate.

— OPT JUMĂTATE ?

— Trebuie să mă asigur că se va duce la un doctor sau așa ceva. Ori cel puțin să stau de vorbă cu el și să aflu ce se petrece.

— Philip, pentru numele lui Dumnezeu, dacă fugi acum, mai poți prinde trenul de șase. Am nevoie de tine, nu înțelegi ?

— Arthur Geary...

— Nu ești însurat cu Arthur Geary, ești însurat cu mine, spuse ea printre dinții strânși. Ai obligații față de mine și de căminul nostru. Niciodată *în viața ta* nu ți-a păsat de Arthur Geary, și acum pentru că te rog și eu...

Tremurînd, Robinson așază receptorul în furcă și puse capăt convorbirii. Să întrerupă atît de brusc ! Să trîntească receptorul, să i-o taie scurt nevestei lui. Cum a putut face una ca asta ? Era căsătorit cu ea de nouăsprezece ani. Împinse ușa cabinei telefonice și o porni în căutarea lui Geary.

Șapca cenușie stătea nemișcată lîngă chioșcul de ziare. Robinson auzi trenul lui scoțînd

înainte de plecare un fluierat batjocoritor. Îl atinse pe Geary pe umăr.

— Bună, îi spuse Robinson nervos.

— Ne întâlnim din nou, replică Geary cu degajare. Așa cum stătea acolo, printre cei care se învîrteau în jurul lui, părea relaxat.

— Am pierdut trenul, adăugă Robinson. Cam neplăcut, căci avem musafiri la masă. Soția mea va fi... Simți cum îl trece nădușeala. Hai să bem o bere, dacă tot aștepti și tu trenul.

Rostind ultimele cuvinte, Robinson ridică ușurel ochii, schițînd în mod discret o întrebare. Se felicita în sinea sa pentru subtilitatea de care dăduse dovadă. Fără să imprime conversației o trăsătură excesiv personală, îi oferea lui Geary ocazia cea mai bună să-i explice de ce era și acum în gară, după atîtea ore. Dar lui Geary nici prin cap nu-i trecea că ar fi fost ceva de explicat.

— Barurile sînt cam aglomerate, spuse el, dar sper că vom putea lua ceva. Cel de colo cred că e mai bun.

Arătă spre un colț al gării unde o firmă indica: „Bufet autorizat să vîndă băuturi alcoolice“. Cei doi o porniră într-acolo. În timp ce-și tăiau drum prin mulțime, Robinson simțea cum în sinea sa începe să se înfurie. Dacă se pusese într-o situație neplăcută pentru a-l ajuta pe Geary, desigur că în primul rînd de acesta depindea să se lase ajutat. La bufet era cald, iar aburul învăluia întreaga încăpere. Într-o parte se servea ceai și cafea, iar în altă parte băuturi alcoolice. Aici se îngrămădeau foarte mulți clienți. Unii se repezeau la paharele cu băuturi, le

dădeau dușcă pe gît cît ai clipi din ochi de-ai fi zis că le pleacă trenul în cîteva minute, în timp ce alții mîngîiau paharele, priveau morocănoși în jur de credeai că pierduseră trenul și aveau acum în fața lor o pustietate de timp. Cele două bufetiere de vîrstă mijlocie serveau cu un aer nepăsător, fără a se grăbi, dar nefăcînd nici o pauză. Robinson și Geary cerură două sticle de bere. Așteptară în tăcere să fie serviți, iar mai apoi se îndepărtară cu greu din fața barului aglomerat și găsiră o bancă într-un colț unde, înghesuiți unul în altul, puteau cel puțin să stea de vorbă.

— Noroc ! spuse Robinson.

— Noroc !

Robinson bău, iar mai apoi îl privi pe Geary drept în ochi.

— Ascultă, n-aș vrea să crezi că mă amestec în lucruri care nu mă privesc, dar totul e în regulă cu tine ?

— Ce anume vrei să spui ?

— Ei bine, continuă Robinson controlîndu-se, vreau să știu dacă te simți bine ?

Geary privi gînditor.

— Nu par sănătos ?

— Nu vreau să-ți ascund faptul că am pierdut trenul în mod deliberat, pentru că eram îngrijorat de starea ta.

— Foarte frumos din partea ta Philip, apreciez gestul.

— Ascultă, spuse Robinson îndreptîndu-și umerii, mă tem că sîntem în pericol să ne pierdem în... în tot felul de subterfugii.

— E un cuvînt ~cam tare, replică Geary zîmbind.

— Poți să-mi spui, continuă Robinson cu hotărîre, de cînd stai aici în gară ?

— De nouă zile, răspunse Geary.

Urmă o pauză, apoi Robinson întrebă :

— De *nouă* zile ?

Spre rușinea lui, Robinson simți o senzație de ușurare. Așadar Geary *era* nebun. Jennifer va trebui să-l ierte că a lipsit de la masă.

— Dar de ce, de ce ? întrebă cu vehemență pentru a înăbuși acea mică scînteie de bucurie care prinse a licări în el.

— Îmi priește.

— Dar... spuse Robinson, gesticulînd neajutorat. N-ai să-mi spui că toate aceste *nouă zile* le-ai petrecut în gară ?

— Nu, continuă Geary. Noaptea dorm la hotel. Mă culc în jurul orei unsprezece, dimineața nu mă grăbesc, și pînă vin aici se face nouă și jumătate.

— La care hotel stai ?

— Hotelul gării, răspunse Geary.

— Uite ce, fă-mă te rog să înțeleg bine, preciză Robinson. Noptile ți le petreci la hotelul gării, iar zilele bătînd peroanele ?

— Uneori umblu, alteori mă așez pe o bancă, iau mesele la diferite bufete. Încep să devin un bun cunoscător al acestora.

— Pot să te întreb în ce scop ?

— Aș putea să-ți povestesc, dar cu tot respectul pe care ți-l port, Philip, nu vād de ce aș face-o.

— Ei, bine, dă-mi voie să te întreb doar atât. Este vorba de un studiu în curs sau ceva de genul ăsta ? Adică există un scop bine precizat la baza acestei acțiuni ?

— Dacă îți închipui că mi-a cerut cineva, ei bine, află că nu. Este pur și simplu o hotărîre a mea.

— Și nu pentru a aduna anumite informații sau documentări ?

— Nu în sensul în care te gîndești tu, probabil.

— Foarte bine, spuse Robinson ridicîndu-se în picioare. Dacă vrei să-ți petreci timpul aici, te privește. Dar presupun că-ți dai seama cum apare acest fapt privit din afară ?

— Cum ?

— Pare, spuse Robinson cu amărăciune, că ai suferit un șoc nervos de pe urma căruia ai rămas incapabil de a te comporta rațional.

— A te comporta rațional ! repetă Geary. Bănuiesc, Philip, că acorzi o accepțiune specială acestor cuvinte. Sau înseamnă pur și simplu a te comporta ca toată lumea ?

— Te rog, Arthur, nu căuta să complici discuția mai mult. Știi prea bine la ce mă gîndesc.

— Dacă în fiecare gară ar locui în mod permanent cîte o sută de persoane, și ai fi fost deprins dintotdeauna cu acest gînd, nu ți-ar părea deloc irațional, continuă Geary. În fiecare zi a vieții tale accepți lucruri mult mai arbitrare. Robinson se sculă brusc în picioare. Își strică seara, liniștea lui casnică nu va mai putea fi dobîndită săptămîni de-a rîndul sau chiar luni și iată-l pe Geary, omul pentru care sacrificase

toate astea cu gîndul de a-l ajuta, tăgăduind foarte liniștit că ar avea nevoie de ajutor. Își lăsă ochii în jos spre Geary, a cărui șapcă din *tweed* cenușiu, privită de sus, radia o liniște care te înfură.

— Prea bine, Arthur, spuse el, am pierdut trenul pentru că eram îngrijorat din pricina ta, dar se pare că tu îți închipui că mi-am pierdut doar timpul.

— Apreciez foarte mult gestul tău, replică Geary și a fost întotdeauna o mare plăcere pentru mine să stau de vorbă cu tine. Îmi pare rău că ai scăpat trenul.

— Știi ce mi s-a părut cel mai îngrozitor din toate astea, continuă Robinson aplecîndu-se spre Geary, *calmul tău*.

Geary duse paharul la gură și sorbi puțin.

— Nu văd de ce n-aș fi calm. M-ai întrebat de cînd stau în gară și m-am gîndit că-i mai bine să-ți spun, fără să mă ascund după degete. La drept vorbind, știu că ești un om înțelegtor și plin de bunăvoință și nu vei căuta să mă pui în cămașă de forță că nu mă comport ca toată lumea.

— Ei bine, pentru că vorbim de cămașă de forță, spuse Robinson încă stăpînit de mînie, pot să-ți mărturisesc la ce mă gîndesc. Dacă rămîi în continuare aici, o să înnebunești. Mulțimea asta, lipsa de confort, simțămîntul că nu ai un cămin, o să te scoată din minți. N-ai decît să rîzi de mine, dar după trei luni o să fii nebun de legat.

— Vrei să pariem ? întrebă Geary zîmbind.

— Cu plăcere, dar va fi greu să se ia bani de la tine dacă vei fi declarat nebun, replică Robinson.

Cuvîntul îi scăpase. Era mai bine, poate, să spună lucrurilor pe nume. Cei doi rămaseră tăcuți un moment, apoi Geary vorbi :

— Asta-i ce gîndești cu adevărat, nu-i așa ?

— Cred, spuse Robinson încet, că ai suferit o puternică emoție și te simți epuizat și, probabil, nu ești în stare să judeci ceea ce e cel mai bine pentru tine.

— Cu alte cuvinte, sînt alienat mintal.

După o pauză îl întrebă :

— L-ai cunoscut vreodată pe Geoffrey Winters ?

— Numele parcă-mi spune ceva, să-l fi cunoscut ?

— Specialitatea lui era microbiologia, reluă Geary.

— Ce-i cu el ?

Geoffrey era omul cel mai însingurat pe care l-am întîlnit vreodată. Spunea că se simțea incapabil să stabilească vreo posibilitate de comunicare între el și oameni. Era apropiat doar de o ființă sau două. Cred că de soția lui și de mine. Dar nu-i ajungeam. I se părea că trăiește ore de-a rîndul fără nici o legătură cu omenirea, pe o planetă unde nu există nici un alt locuitor.

— Ce s-a întîmplat cu el ?

— S-a sinucis, spuse Geary pe un ton categoric.

Robinson se aplecă spre Geary, iar după o scurtă tăcere îl întrebă :

— De ce-mi spui asta ?

— Ei bine, reluă Geary, să presupunem că Geoffrey ar fi fost în stare să găsească o modalitate de a-și depăși singurătatea, chiar dacă acea modalitate s-ar fi dovedit puțin excentrică. N-ar fi fost mai bine să-l fi lăsat să meargă așa mai departe, decît să-l fi forțat să se întoarcă spre ceea ce se numește „mod rațional de viață“ în acest fel constrîngîndu-l să se simtă atît de insuportabil de singur, încît într-o bună dimineată să intre în bucătărie și să se otrăvească ?

Robinson continua să stea aplecat asupra lui Geary, privindu-l drept în față.

— Vrei să încerci să-mi spui că te vei sinucide dacă nu vei fi lăsat să stai aici ?

— Nici gînd, răspunse Geary, rîzînd cu un aer sincer amuzat. N-am pomenit nimic despre mine și nu vreau să te aud că-mi pui în gură tot felul de prostii extravagante. Supuneam atenției tale doar un caz în care o comportare rațională, așa cum o numești tu, nu cred că ar fi fost de prea mare ajutor.

Robinson se îndreptă.

— Cred că am să plec, spuse el. Îmi arăți în termeni neîndoielnici că trebuie să-mi văd de treburile mele. În același timp, îmi oferi exemplul unui prieten care s-a sinucis pentru că se simțea prea singur. Iată ce-ți umblă prin cap și cu toate astea pretinzi că ești perfect teafăr.

— N-am spus asta niciodată, replică Geary. Nu cred că cineva poate pretinde că e perfect teafăr. Îmi pui din nou în gură cuvinte pe care nu le-am rostit.

— Prea bine, te las, continuă Robinson.

— Faci cum vrei, replică Geary, dar pînă îți pleacă trenul mai ai timp. Mai bine ia loc și hai să luăm încă o bere. Lumea din jur s-a rărit și am putea sta în liniște de vorbă.

— Să vorbim despre ce ? întrebă Robinson, despre sinucidere ?

Ieși cu pași mari pe peron și, fără nici o ezitare, merse drept înainte pînă părăsi gara, iar apoi cutreieră o serie de străduțe mizere. Orice, numai să scape din acest impas. Se va întoarce la gară exact cu cinci minute înainte de plecarea trenului. Nu vroia să-l mai întâlnească pe Geary. Se simțea plin de milă, de uimire, de enervare, de îngrijorare, și dintr-o dată, cu o senzație mai puternică decît toate astea la un loc, îl cuprinse oboseala. Avusese o zi grea.

Geary se întoarse la bufet, ceru o halbă și, liniștit, desfăcu ziarul de seară.

În timp ce Geary își bea berea soția lui, la o depărtare de vreo sută de kilometri, vorbea la telefon.

Elizabeth Geary nu fusese niciodată o femeie frumoasă. Ca fată, fusese ceea ce se numește atrăgătoare. La patruzeci de ani rămăsese aproape neschimbată. Nu avea riduri, iar șoldurile plinuțe îi dădeau o înfățișare plăcută de maturitate, care se potrivea foarte bine cu aerul ei autoritar, dar calm. Avea lîngă telefon o agendă pe care o ținea în perfectă ordine, programul pe cîte trei zile notat pe fiecare pagină și, în timp ce vorbea, își arunca mereu privirile, nu pentru că ar fi trebuit să fixeze vreo dată, ci din simplă obișnuință.

— Bine, mulțumesc, fac față, spuse ea. De fapt, așa cum stau lucrurile, avînd grijă de casă și de copii, singura diferență *reală* este faptul că va trebui să nu mai lucrez atît de mult benevol. Le-am spus că voi avea nevoie de o slujbă cu salariu și mi-au promis să-mi găsească una anul viitor cel mai tîrziu, așa că-i în regulă.

— Găsesc, draga mea, că ești foarte curajoasă, se auzi vocea de la capătul firului, care o chemase în legătură cu treburile unui comitet. Doamna Geary făcea parte din mai multe comitete. În locul dumitale nu știu cum aș putea să mă descurc.

— Te-ai descurca pentru că n-ai avea înco-tru, replică doamna Geary. În orice caz, e o mare binefacere chiar pentru epoca și zilele noastre că așa ceva nu se întîmplă prea des. Majoritatea soților nu-și părăsesc soțiile. Arare-ori apare cîte unul ca Arthur căruia îi intră în cap dintr-o dată că trebuie să plece și să trăiască de unul singur.

Doamna de la celălalt capăt al firului era foarte curioasă să afle dacă Arthur plecase de fapt cu vreo femeie, așa că sări cu mult interes la auzul cuvîntului „singur“ dorind să-i verifice autenticitatea.

— Și reușește totuși să se descurce ? Ei bine, asta nu înțeleg, continuă ea.

— Nu am nici o informație în acest sens, preciză Elizabeth, aruncîndu-și ochii pe agendă. Pîna cînd avocatul meu nu găsește necesar să ia legătura cu mine, nici nu știu unde locuiește Arthur. S-a comportat așa cum se spune „civilizat“ în privința banilor, lăsîndu-mi mie și co-

piilor cea mai mare parte din ce avea disponibil, și — pe chipul ei apăru o privire curajoasă — pentru moment nu vreau să mă gîndesc la altceva.

— Da, desigur, înțeleg prea bine, spuse interlocutoarea preocupată să afle dacă aceasta constituia o dovadă că Arthür plecase cu vreo femeie care avea ceva bani în bancă. „Cei mai calmi sînt cei cu mari probleme“, se gîndi în sinea ei. O să am la timp cifrele, marți după masă, Elizabeth, continuă cu glas tare. Pînă atunci poate te duci să vezi stagiarii și să afli ce gînduri au. O să-ți facă bine cîteva curse, biata de tine, rămasă atît de singură.

— O să capăt darea de seamă pe marți, spuse doamna Geary.

Auzi o ușă deschizîndu-se. Fiica ei, Angela, în vîrstă de cincisprezece ani își făcu apariția. Îmi pare rău, dar trebuie să te las acum, numai dacă mai ai ceva...

Cealaltă doamnă, tîfnă, se grăbi să spună că nu mai era nimic și termină convorbirea. Punînd receptorul jos cu o mișcare precisă, doamna Geary se întoarse pentru a-și dedica întreaga atenție fiicei ei.

— Mami, începu Angela, te-ai mai gîndit ?

Doamna Geary oftă. De îndată ce rămăsese fără tată, Angela începuse să o bată la cap pe maică-sa să se mute la Londra.

— La drept vorbind am stat în locul ăsta mizerabil pentru că tati lucra la Institut. Acum nu mai este nici un motiv să nu trăim și noi ca oamenii.

— Și oare oamenii locuiesc numai la Londra ?
întrebă doamna Geary.

Ar fi vrut ca în vocea ei să răsunе un ton ironic, dar își dădu seama că ironia abia fusese perceptibilă.

În adîncul sufletului, considera și ea că e o greșeală să nu locuiești în capitala țării a cărei cetățean erai. Dădea mai mult rost vieții și tocmai asta aprecia și ea. De aceea nu reușise să răspundă Angelei cu ironie.

— Angela, draga mea, continuă ea cu fermitate, știi prea bine că e prematur să luăm asemenea hotărîri. Lucrurile nu sînt încă lămurite. În principiu n-am nimic împotriva mutării noastre la Londra, dar în primul rînd trebuie să cunoaștem bine situația noastră. Dacă tatăl tău și cu mine vom divorța — vorbea pe un ton foarte degajat ca și cum ar fi fost un fapt căruia trebuia să i se facă față și nimic mai mult — atunci va trebui să se stabilească un aranjament bănesc între noi și habar n-am cît vom avea, în special acum de cînd am aflat că taică-tău și-a dat demisia de la Institut.

— Mami, întrebă Angela în timp ce își tot răsucea capul și încerca să-și privească șira spinării, de ce a plecat tați de acasă ?

— Ți-am spus, draga mea, că nu știu. Bărbații sînt în stare de lucruri ciudate cînd ajung la vîrsta asta, patruzeci și cinci de ani, adăugă ea dorind să fie precisă.

Angela încercă să se privească peste celălalt umăr. Era preocupată să vadă cum îi venea rochia la spate.

— Dar nu a spus *nimic* ? Adică, pur și simplu într-o seară s-a ridicat și a plecat fără *un cuvînt* ?

— Drăguța mea, există doar o oglindă de mărime naturală în camera ta, nu-i nevoie să-ți deplasezi vreo vertebră. A spus că se simte singur.

Angela se îndreptă și o privi pe maică-sa.

— *Singur* ? Cu noi toți în jurul lui mereu ?

— Așa a spus.

— Dar cum poate să se simtă mai puțin singur, acum cînd este fără nimeni ?

— Nu știu, drăguța mea, e tot atît de misterios pentru mine ca și pentru tine.

Dar Angelei îi veni un gînd.

— Mami, crezi că-i *chiar* atît de singur ?

— Da, după cîte știu, draga mea, reluă doamna Geary cu admirabilă stăpînire de sine.

— Dar *nu știi* sigur, nu-i așa ? Pun rămășag că pînă la urmă o să se vadă că are de gînd să se însoare din nou. Probabil cu cineva cam de vîrsta mea. Asta fac de obicei bărbații... nu-i așa ? Pariez că o să fie stînjenit atunci cînd va trebui să mi-o prezinte... Dar desigur va fi chel-tuit o avere cu ea și va fi îmbrăcată *minunat* și asta îi va da încredere. Dacă aș putea să-mi cumpăr doar... o *fustă nouă*... mă tot amîni și iată că sînt ani de cînd...

— Angela, dragostea mea, o întrerupse doamna Geary ridicîndu-se de pe scaun, mă tot pisezi să-ți cumpăr o fustă de piele care costă cît trei sau patru fuste obișnuite la un loc și dacă acest lucru se amestecă în capul tău cu tot felul de fantezii nesănătoase în legătură cu

tatăl tău, că se va însura cu o fată de cincisprezece ani și că amîndouă veți rivaliza în afecțiunea lui, tot ce pot spune e că a sosit timpul să te duci la culcare. La vîrsta tă ai nevoie de multă odihnă.

La etaj, în camera lui, David stătea întins pe spate, acoperit cu cearșaful pînă la bărbie. Îl trezise ceva, iar acum nu mai putea adormi. Se hotărî să se gîndească. Numai noaptea avea timp să se gîndească. Ziua era mereu grăbit. Era zorit să se scoale, să fie gata, să plece la școală. Toată ziua și-o prăpădea între școală și casă, făcîndu-și lecțiile și apoi culcîndu-se. David ura această viață a lui. Singura consolare consta doar în faptul că nu va fi neconținut așa. Asta i-o spusese tata. Odată, cu mult timp în urmă, pe cînd avea vreo șapte ani, sau poate numai șase, taică-său observase că nu era fericit. Îl luase atunci pe genunchi și-i vorbise.

— Viața, știi, se schimbă mereu, îi spusese el. Se schimbă din cîțiva în cîțiva ani și devine cu totul diferită. Nici o nefericire nu-i eternă. Așa că tot ce ai de făcut e să mergi înainte. Să-ți amintești de lucrul ăsta.

David îi făgăduise, și iată că și-a amintit. Cum stătea acolo, întins în lumina blîndă a nopții, se gîndi puțin la taică-său, dar în curînd își îndreptă gîndurile către rațe. Se ducea adesea în parc să hrănească rațele de pe eleșteul circular. Acesta era aproape de rîu și uneori rațele, ca să mai schimbe decorul, plecau să înoate pe rîu și apoi se întorceau. Cînd era foarte mic, îl dusesese cineva să hrănească rațele, dar acum se

ducea singur. Avea o sacoșă în bucătărie și aduna acolo bucăți de pîine, resturi de prăjituri și cîte și mai cîte. El comanda întreaga acțiune.

Rațele săltau pe apă ca bărcuțele copiilor. De fapt unele erau rațe iar altele rățoi. Știa el despre asta. Lucrul cel mai important în privința rătoilor era coloritul frumos care se schimba după cum cădea lumina cînd se mișcau. Apăreau ca niște pete de culori lucioase pe apa tulbure. Iarna se vedeau doar trestii dezgolate, țepene.

De ce o fi fost atît de distractiv să hrănești rațele? De cum le arunca o bucățică de pîine se luptau și se repezeau care mai de care să o apuce. Uneori observa cîm cîte o rață nu reușea să prindă nimic. Unele mai iuți sau mai bățăioase îi luau pîinea de sub nas. Atunci începea să-i arunce repede pîine numai acelei păsări. Dacă nu o prindea, azvîrlea cu abilitate cîteva bucățele într-o altă direcție, silind-o astfel să se miște într-acolo, mai departe de celelalte, unde avea mai mult noroc să le prindă. După cum aruncai pîinea tot așa se deplasa și rața. Era ca și cum ai fi mișcat o piesă la șah. Sau erai ca Dumnezeu. Dumnezeu putea să ducă pe cineva pe o cale dîndu-i vreo boală, ori în altă direcție dîndu-i fericire. Cînd îndepărtai o rață de celelalte o făceai din bunătate, dar dacă vroiai, puteai să fii și rău. Nu aveai decît să pui o rață să se miște de jur împrejurul eleșteului, aruncîndu-i bucățele de pîine mai departe și mai departe, astfel că niciodată nu mai apuca nimic și tot timpul se afla în mișcare. Dumnezeu era în stare să facă așa ceva dacă

vroia. Dar rațele nu știau să se roage. Dacă ar fi putut să se roage ce ar fi spus oare ?

Era ca Dumnezeu, dar el avea să fie un Dumnezeu milos. Rațele îl vor cunoaște și vor ști că atunci, când David le arunca pîine o făcea pentru ca ele să aibă de mîncare și nu numai ca să le pună în mișcare. Astfel într-un locșor de pe fața pămîntului, într-un eleșteu cu trestii, vor domni libertatea și dreptatea.

Îi va povesti asta tatei. O să-i placă. Dacă o să-l mai vadă vreodată, o să-i spună : „Eleșteul cu rațe este un loc fericit datorită mie.“ Și taică-său o să zîmbească.

— Nu vreau să mănînc nimic, draga mea, mulțumesc, spuse Philip Robinson soției sale. M-am gîndit că va fi mai simplu pentru voi să luați masa fără mine, așa că am gustat ceva în tren.

— Ți-am păstrat masa caldă, preciză ea pe un ton rece și furios.

Evident numai prezența celor doi oaspeți, Keith și Alice Doulton o oprise să nu se năpus-tească asupra lui cu întreg arsenalul de arme feminine.

— Vă rog să mă iertați, continuă Robinson zîmbind oaspeților. Cred că Jennifer v-a explicat de ce am întîrziat.

— Ceva despre Arthur Geary, spuse Keith Doulton, un om scund, liniștit care fuma în tihnă dintr-o pipă scurtă.

— Presupun că acum e bine, interveni Alice Doulton, făcînd și ea ce putea face ca să scadă tensiunea casnică. Totala ei lipsă de interes față

de Arthur Geary era evidentă ca și cum ar fi fost tipărită pe o filă de hîrtie. Ai reușit să-l liniștești înainte de a pleca ?

— O, nu era necesar așa ceva, răspunse Robinson în timp ce-și turna whisky într-un pahar mare, evitînd privirea soției sale. A fost foarte calm tot timpul.

— Dar înțelesesem că refuză să părăsească gara, stăruî ea. Ne închipuiam o scenă cu un agent de poliție luptîndu-se cu el.

— N-a încercat încă nimeni să-l convingă să părăsească gara, continuă Robinson, nimeni nu știe că-și petrece timpul acolo.

— Nimeni în afară de tine, preciză soția sa cu răutate, dar calmă.

— Ei bine, sîntem doar o țară a libertăților, interveni Doultou impartial.

— Nebunia nu are nimic de-a face cu libertatea, Keith, reluă Robinson.

— Nebunie ? ochii lui Doultou se dilatară. Chiar așa ?

— Parcă spuneai că era calm, continuă Alice Doultou.

— Totul depinde de felul de nebunie la care se gîndește Philip, o lămurî soțul ei. Firește unele forme de dezordine mintală te lasă foarte calm în aparență.

— Vrei să spui că a avut vreo decepție ? întrebă Alice Doultou. Dacă doriți să știți părerea mea, cred că a născocit o poveste ca să-l îmbrobodească pe Philip.

Întocmai cum era de așteptat, se gîndi Robinson, o asemenea femeie n-ar fi putut decît să folosească fraze stereotipe, învechite. Se lăsă pe

spate pe scaun, închise ochii pe jumătate și își privi oaspeții, găsind un fel de satisfacție parcă în faptul că nu-i erau deloc pe plac. Doamna Douulton era o femeiușcă slabă, ca o pasăre, cu un nas coroiat, tipul de femeie despre care în tinerețe se spune că e „mărunțică” și „plină de viață”. Silueta ei scundă o accentua și mai mult pe aceea a soțului, așa încît păreau ca locuitorii unei case de păpuși plecați într-o excursie. Stăteau acolo țepeni, asemenea unor jucării, gata să discute despre Geary ca și cum ar fi fost vorba de vreo poveste pe care ar fi citit-o într-un ziar.

Jennifer Robinson, o femeie înaltă, rece, a cărei figură rămînea mereu inexpressivă, fie că era încîntată sau furioasă, se adresă acum lui Alice Douulton :

— Alice, de ce crezi că Arthur Geary ar dori să inducă în eroare pe cineva ?

— Ei bine, știi doar că și-a părăsit soția și copiii, spuse doamna Douulton cu satisfacție.

— S-au separat, interveni Robinson, știm cu toții acest lucru.

— Ei bine, atunci, continuă Alice Douulton, va fi un divorț cu tot cortegiul obișnuit, detectivi, fel de fel de investigații, procuror. Strălucirea din ochii ei denota că-i plăceau grozav asemenea subiecte. Așa că, natural, atunci cînd Arthur Geary vede în gara Paddington pe cineva care-l cunoaște, caută imediat să-l inducă în eroare.

Robinson nu avu chef să răspundă și din nou conversația fu continuată de Jennifer.

— O cunoști pe soția lui ? Am fost prezentate odată una alteia, dar am uitat cum o cheamă.

— Elizabeth, răspunse prompt doamna Doulton. Nu o cunosc, dar îmi amintesc de cineva care-mi spunea cât e de drăguță și ce cămin minunat a reușit să ofere familiei ei. Îmi aduc aminte întocmai cuvintele persoanei : „Elizabeth Geary este femeia cu mintea cea mai bine organizată, din câte cunosc“.

— Un compliment îndoielnic, spuse Doulton surîzînd. Oricare femeie cu un simț al răspunderii față de soțul și de familia ei e un fel de piton care încearcă să reducă la tăcere pe toți, la asta te gîndești. Nu-i așa ?

— Bărbații își închipuie că o gospodărie merge de la sine, interveni Jennifer. Ei pleacă dimineața și își imaginează că treaba se desfășoară înainte singură, în timp ce noi stăm la coafor sub cască și citim reviste.

Cele două femei solidare în sentimentele lor de opresiune, își priviră cu asprime soții.

— Dar ca să ne întoarcem la Arthur Geary, continuă Doulton.

Toți stăteau gata să-l asculte mai departe, el tocmai își aprindea pipa și au trebuit să-l aștepte pînă a pufăit o dată, de două, de trei ori deasupra scrumierei înnegrite. A stins apoi chibritul și și-a reluat șirul.

— Personal nu am încredere în teoria lui Alice, urmă el. Nu ar putea spune un neadevăr atît de ușor controlabil. Dacă-și petrece tot timpul în gară, atunci înseamnă că locuiește la hotelul gării sau la un altul din apropiere și întreaga poveste ar putea fi cercetată în jumătate de oră, de către un anchetator.

— Ce amestec au anchetatorii aici ? întrebă Robinson nemaiavînd răbdare să suporte. N-au decît să se adune toți detectivii de pe lume, situația nu s-ar schimba. Arthur Geary este un om în suferință, asta-i tot și nimic altceva. Nu-l cunosc suficient și nu pot să-mi dau seama ce-i cu el dar, într-un fel, viața l-a doborât și i-a nimicit capacitatea de a face față împrejurărilor.

— Și atunci se stabilește la gară, adăugă pe un ton zeflemitor doamna Douulton. Urmărește trenurile sau ce alt lucru.

— Mă întreb cum se descurcă din punct de vedere financiar, interveni Douulton. Vreau să spun, că sub acest aspect, s-ar putea vedea dacă e cu picioarele pe pămînt.

— La ce-ar putea ajuta, întrebă Robinson. Unii oameni sînt foarte ancorați în problemele bănești, dar în același timp trăiesc într-o pură fantezie.

— Totuși, continuă Douulton trăgînd din trabuc, dacă i-a asigurat soției sale fondurile necesare înseamnă că este conștient de responsabilitățile lui.

— Nu, *nicidecum*, spuse Alice Douulton, a pleca și a lăsa toate greutatea pe umerii ei, asta înseamnă iresponsabilitate, oricum ai privi lucrurile ; banii nu rezolvă totul, așa cum îți închi-pui tu, Keith.

Robinson își turnă încă un pahar de whisky, neținînd seama de figura surprinsă a soției sale. Începu să nutrească sentimentul că în curînd aveau să-l categorisească și pe el drept nebun.

— Dar ne îndepărtăm de subiect, interveni el.

— Julian ! exclamă doamna Robinson tăios, de când ești acolo ?

Toți își îndreptară privirile spre ușa care era acum întredeschisă. Un copilaș de statură mijlocie, cu o figură uimită, în pijama și picioarele goale se vedea stînd nemișcat în hol, la cîțiva pași de ușă.

— Vino aici, Julian, porunci doamna Robinson. Copilașul se apropie încetișor și-i privi fără să intre în cameră. De ce nu dormi ? îl întrebă doamna Robinson.

— Mi s-a făcut foame și am venit să-mi iau un biscuit.

— Și ți-ai luat ?

Julian desfăcu pumnul drept, unde mai avea încă o jumătate din biscuitul pe care-l strînsese în palmă.

— Hai, acum ia-o din loc ! Noapte bună, spuse tatăl cu blîndețe.

— Noapte bună. Tată ?

— Da ?

— Vrei să vii să mă învelești ?

— Ești prea mare pentru așa ceva, interveni doamna Robinson.

— Dar a alunecat tot așternutul într-o parte.

— Stai că vin, spuse Robinson, ridicîndu-se. Întîmpina atîta dezaprobare din partea soției sale în tot ceea ce făcea, încît n-ar fi putut înrăutăți și mai mult lucrurile, chiar dacă nu i se supunea de astă dată. Știa că ei nu-i plăceau deloc obiceiurile de bebeluș ale lui Julian, care avea acum nouă ani. Dar înțelesese ce se petrecea în sufletul copilului. Viața era cenușie și

rece și oricine putea simți nevoia de a fi culcat seara și dezmiardat. Julian o luă înainte pe scări. Taică-său îl urma de aproape și priveștea corpului fragil al băiatului atinse o coardă sensibilă în inima acestui bărbat prozaic. Se gândi atunci la Arthur Geary stînd pe o bancă, în lumina crepusculară camuflată a gării, singur, purtat la voia întîmplării de valurile neprietenoase ale timpului, văzîndu-se dintr-o dată silit să se agațe cu disperare de verga neospitalieră care era gara. Și Arthur Geary avusese cîndva nouă ani ca și Julian. La gândul că și fiul lui avea să crească în aceeași lume care-l adusese pe Geary, un om foarte dotat, într-o asemenea stare... Robinson fu cuprins de panică. Sărută copilul, îl înveli cu grijă. Patul nu era decît puțin deranjat, apoi coborî cu o hotărîre fermă în minte.

— Știu ce trebuie să facem, anunță el în timp ce intră în camera de zi.

— Lasă-l acum pe Geary, spuse soția sa. Începusem să vorbim despre altceva și nici nu-ți închipui cît de plăcut era.

Se uită surprins la ea.

— Puteți vorbi mai departe despre altceva, eu am să-i telefonez lui Maurice Blakeney.

— Maurice Blakeney ? Cel de la Grayson ? întrebă Doultton încrețindu-și fruntea.

Spitalul local de boli mintale a cărui denumire completă suna : „Spitalul și clinica Charles Grayson“ eră cunoscut de toată lumea pur și simplu sub denumirea de „Grayson“.

— Doctorul Blakeney primește și pacienți particulari preciză Robinson. Își termină paharul de whisky fără a se așeza jos. Jennifer și cu mine îl cunoaștem.

— Și ai de gând acum să-i telefonezi și să-i spui despre Arthur Geary ? întrebă soția lui neîncrezătoare.

— Da, dacă îl găsesc. Dacă nu, îi telefonez mâine. Nu avem timp de pierdut.

— Te gîndești că Arthur Geary ar putea să se arunce sub roțile unui tren sau să facă cine știe ce ?

— Ceea ce ar putea face Arthur Geary, spuse Robinson, simțind că dacă nu-și impune acum punctul de vedere va fi apoi tot timpul sub papucul soției — nu-i treaba mea. Știu doar că e bolnav, și cazul său trebuie adus la cunoștința unei persoane care se pricepe la asemenea boli.

— Fii atent ! Ai putea să te căptușești cu nota de plată, interveni Doultton, zîmbind cu un aer prudent.

— Prefer să mă căptușesc cu așa ceva decît să fiu ros de sentimentul că n-am făcut nimic să-l ajut.

Se duse în hol unde era telefonul, își puse ochelarii și formă numărul doctorului Blakeney.

La hotelul de la gară, Geary avea o cameră cu baie. La început stătuse pe gînduri dacă să o ia sau nu, dar după o zi sau două se gîndi că un anumit grad de confort era totuși necesar. Un colțisor plăcut unde se putea retrage noaptea nu împieta asupra participării sale la viața gării.

Era ora unsprezece în seara zilei în care-l în-
tîlnise pe Robinson. Își terminase tocmai baia și
se ștergea. Pijamaua îl aștepta pe pat. Intențio-
nase să nu se culce tîrziu. Dar în timp ce-și
dădea cu prosopul pe spate, Geary simți că a
se culca atît de devreme ar însemna o înfrîn-
gere. Nu vorbise cu nimeni în ziua aceea. La
începutul dimineții cercetase unul din standu-
rile de publicații și descoperise acolo o carte in-
teresantă scrisă de un fost coleg de la Institut.
Era o lucrare de popularizare care cuprindea
unele idei originale și Geary se tot gîndise să o
citească. O cumpărase și începuse să o răsfo-
iască la micul dejun. Consacrare apoi întreaga
zi lecturii și reflectării la cele citite. Timpul
trecuse astfel repede și în mod plăcut, iar acum,
avînd în față doar perspectiva patului solitar,
simți nevoia să vadă lume. Se hotărî să coboare
la bufet și să bea ceva înainte de culcare.

Începu să se îmbrace. O băutură înainte de
culcare ? Un ceai, sau o cafea îl vor ține treaz
toată noaptea. Iar legile Angliei interziceau o
băutură alcoolică reconfortantă. Lapte cald ?
Da, nu era rea ideea : va lua o sticlă
de whisky în buzunar și își va turna puțin
în lapte. Bineînțeles fără ca cineva să-l vadă
încălcînd legile Angliei. În timp ce își înnodea
cravata, zîmbi ușurel. Un pahar de lapte fier-
binte cu puțin whisky, băut în societatea oame-
nilor, și poate încă o privire aruncată în cartea
fostului coleg. Existau unele pasaje pe care
voia să le citească din nou cu atenție. După
aceea, cartea avea să i se întipărească în minte

și oricînd va putea să reflecteze asupra ei și să o analizeze. Geary își puse în buzunarul pardesiului sticla plată pe care o umpluse recent dintr-o sticlă de Scotch admirabil. Apoi relaxat și fericit luă liftul, coborî și se îndreptă spre gară. Se mai afla încă multă lume în gară la ora aceea. Abia după miezul nopții se goleau peroa-nele. Dar de obicei atunci se găsea în pat. Deschise ușa bufetului celui mai apropiat. Existau trei bufete în gară, iar acesta era cel mai puțin plăcut, singurul însă care rămînea deschis pînă tîrziu. Așa cum stăteau lucrurile, ușor ajungeai la concluzia că, în mod inconștient probabil, au-toritățile din gară hotărîseră că era suficient un singur bufet pentru călătorii întîrziați, iar ca să fie și într-o încăpere mare și veselă ar fi însem-nat să pretinzi prea mult. Acest bufet pe care Geary îl cunoștea acum foarte bine, era împăr-țit în două. După ce-ți luai tava și porneai de-a lungul unui pasaj îngrădit pe lîngă tejgheaua de unde te serveai, puteai fie să te așezi la o masă din acea sală, fie să treci pe sub o arcadă într-o altă încăpere. Împărțirea în două era fără îndoială o rămășiță din timpurile cînd această parte a clădirilor gării fusese folosită în alte scopuri. Încăperea a doua avea avantajul că nu era vizibilă din spatele tejghelei, așa încît orice obicei nepermis, ca de exemplu să-ți torni puțin whisky într-un pahar de lapte cald, după ora unsprezece, rămînea neobservat de personalul localului. Pentru un asemenea motiv sau altele similare camera mai îndepărtată atrăgea per-soanele dornice să rămînă cît mai în umbră. Cei

care băuseră prea mult se duceau acolo să doarmă cu capul pe masă, vagabonzii veneau să se odihnească, iar adolescenții vindeau și cum-părau pachete de heroină pe sub masă.

Geary își luă laptele cald și trecu în camera a doua, se așeză și privi în jur. Încerca să descopere în ce anume constă urîtenia îngrozitoare a încăperii. Era greu să găsești un element distinct, deoarece fiecare obiect pe care îl întâlneau privirile avea o formă urâtă, o culoare urâtă sau chiar și una și alta. În întreaga încăpere nu puteai vedea nimic în măsură să înalțe spiritul și de vreme ce locul era frecventat de mulți oameni obosiți și îngrijorați, părea surprinzător (se gândi Geary) că nu îndemna la un număr mai mare de sinucideri imediate.

El se simțea bine dispus. Lăsându-șe pe spate făcu un inventar al lucrurilor din jur și hotărî că obiectele care săreau în ochi și supărau cel mai mult erau niște scaunele înșirate pe latura opusă a încăperii, ceva mai departe de unde stătea el. Aceste scaune înșurubate în podea aveau picioare de metal lustruite, iar partea de sus, îmbrăcată în piele sintetică, era mobilă. În timp ce Geary le contempla, scaunele păreau să divulge secretul întregii societăți moderne. Nu le puteai mișca prin cameră de colo, colo, căci erau fixate la distanță egală unul de altul, dar le puteai învîrți. Libertate limitată ! Nimic pentru confortul tău, totul pentru utilitate ! Picioarele de metal păreau asemenea unor dinți falși, rînjind sarcastic la el. Geary își căută în buzu-

nar sticla. În timp ce o deșuruba, aburul se ridică din paharul cu lapte fierbinte. Măsură apoi două capsule pline. Întotdeauna îi plăcuse o băutură caldă cu puțin whisky în ea înainte de culcare. Era important acum să nu devină deprindere. Trebuia să evite orice tentație de a mări cantitatea. Își turnă alcoolul, înșurubă capsula la loc, și tocmai ducea paharul la buze când își dădu seama că cineva i se adresează.

— Iaca un prieten grozav pe o noapte rece, nu poți tăgădui.

Geary întoarse capul. Bătrînul irlandez mai cultivase asemenea fel de prietenie și nu în mod dezinteresat. Avea un nas lung, roșiatec, ochi gălbui, pe jumătate închiși. Reuși să schițeze un surîs vesel în timp ce se îndrepta șchiopătînd spre masa lui Geary.

— Asta-i o țară mohorîță, uitată de Dumnezeu, remarcă el înșfăcînd cu abilitate sticla din mîna lui Geary. O țară unde un om nu poate găsi nici măcar o picătură din ce are nevoie, atunci cînd se simte obosit și cu inima frîntă.

Tocmai ducea sticla la buze, cînd Geary îl apucă repede de încheietura mîinii.

— N-ai decît să-ți torni, omule, dar nu bea din sticlă.

Irlandezul rîse cu un aer îngăduitor.

— Ce, te temi că o să înghit prea mult dintr-o dată ? Ei bine, ești cumsecade că mă-mbii să beau, să știi că prețuiesc gestul dumitale. Trăiască cei din Connemara, unde se bea cu vadra ! Luă o ceașcă lăsată pe masă de cineva care trecuse pe acolo și o miroși : Hîm, ceai, foarte bine !

Dacă ar fi fost de cafea căutam alta. Ceaiul face casă bună cu orzul. Umplu cu whisky jumătate de ceașcă.

— Pentru inima dumitale bună. Englez, dar pătruns de sentimente adevărate, frățești, față de semenii săi. Ești un băiat de treabă. Asta se vede de la o poștă. Trăiască cei din Connemara ! De acolo-mi sînt eu și acolo aș vrea să fiu în clipa asta.

— Și eu, spuse Geary.

— Am văzut eu că ai suflet bun. În ziua de azi nu prea întâlnești oameni cum se cuvine. Trăiască zilele de altă ! În țara asta-s prea mulți negri acum. Un alb nu găsește de lucru nici dacă-i gata să meargă și-n patru labe, ca un animal.

Își mai turnă whisky. Geary închise cartea și se uită în jur, căutînd o cale de scăpare. Ochii lui întâlneau pe cei ai unui tînăr solid, în haine de lucru pătate și cu cizme grele în picioare, care îi arunca priviri bănuitoare, de pe unul din scaunele din vecinătate.

— Peste tot dai de negri, repetă cel din Connemara, dar nu la munci grele. Dacă un alb caută de lucru în zilele noastre trebuie să se tîrască pe sub pămînt asemenea cîrțițelor. Am lucrat azi. M-au trimis într-un șanț pe sub stradă, m-au pus să trag printr-un tub lung niște fire și apa curgea pe mine ca pe o scîndură de spălat rufe.

— Foarte neplăcut, spuse Geary.

— Dar nici țipenie de negru pe acolo, continuă bătrînul. S-au topit cînd au văzut despre ce

era vorba. Am şaizeci şi şapte de ani bătuţi. Ar fi meritat să le zic una în loc să mă duc să le lucrez cu apa şiroind pe mine. Ți s-ar fi zdrobit inima dumitale blîndă, să mă fi văzut. Buna şi bătrîna mea mamă s-ar fi întors şi ea în mormînt la o asemenea privelişte. N-am gîndit că o să ajung sub pămînt înainte de îngropăciune. Că nici asta nu-i departe acu. Binecuvîntat să fie timpul ! Şi toate din vina blestemaţilor ăştia de negri !

— Nu prea înţeleg de ce-i din vina lor, întrebă Geary.

— De ce-i vina lor ? Faţa bătrînului se crispă plină de mînie. Păi nu-i vina lor că un om alb, care le putea fi tată, s-a ghemuit pe jos ca un animal, cu apa curgîndu-i şiroaie pe spinare ? Ei iau cocaină. I-am văzut doar cu ochii mei cum trăgeau pe nas. Nici un creştin n-ar lua droguri. *Acu ce mai spui ? Să te vād !*

Se aplecă în faţă, de-a curmezişul mesei, uitîndu-se chiorîş la Geary.

— Spune-mi de ce şi pentru ce e asta, şefule, dacă poţi ? I-am văzut cu ochii mei trăgînd pe nasurile lor negre.

— Mai bea puţin whisky, îl îmbie Geary. Socoti că ar fi mai bine să vadă cît mai repede sticla golită, decît să mai suporte tovărăşia beţivului. Nu mai era nici o scăpare pînă nu termina sticla.

Îi turnă aproape tot ce mai rămăsese, dar cel din Connemara atinsese acum faza agresivă a beţiei. Dădu ceaşca pe gît, se aşeză şi, scoţînd

foc pe nări, își fixă asupra lui Geary ochii în care se oglindea frustrarea.

— Le puteam fi tată, continuă el, iar când am ieșit afară și mi-am îndreptat spatele, *maistrul* mi-a spus că-mi dă papucii. Dacă l-am întrebat de ce, mi-a zis pentru că am părăsit lucrul înaintea orei de terminare. Și păgînii ăia de negri care se piteau să tragă cocaină. Sigur că l-au mituit ! N-a pomenit nici un cuvînt că le-ar fi dat și lor papucii.

— Ascultă, spuse Geary cu blîndețe, văd bine că ai avut o zi grea și ești într-adevăr amărît. De ce nu te duci acum acasă să te culci. Pe urmă, mîne..

— Să dorm ? strigă cetățeanul din Conne-mara. Să nu-ți rîzi de mine, te poftesc. Pot să-ți fiu tată ! Află că n-am nici o casă unde să mă duc. Unde dorm eu e iadul pe pămînt. Ce, îți bați joc de mine, englez netrebnic ? Începu să plîngă zgomotos.

— Nu, nu-mi bat joc, spuse Geary cu dispe-rare. Observă cu coada ochiului că tînărul muncitor vînjos se ridicase de pe scăunel și se îndrepta spre ei. Nu știam că n-ai casă, i se adresă el bătrînului care plîngea. De unde să știu ?

— Ia nu-l mai strînge-n chingi, interveni tînărul, cu o voce amenințătoare, aplecîndu-se spre urechea lui Geary. Accentul lui era la fel cu al bătrînului.

— Așa-i, Paddy, suspină acesta, mai întîi negrii și acuma el, toți își bat joc de mine. Ce zi îngrozitoare ! se văicări cu nasul în ceașcă.

— Hai afară, șefule, să vedem noi cine-și bate joc, spuse tânărul irlandez.

Uitându-se la el, Geary observă foarte bine că vinele gîtului îi erau încordate și înghițea în sec cu furie.

— Nu mi-am bătut joc... începu el.

— Vino afară sau putem rămîne-și aici, știi, mi-e tot una, suflă printre dinți tânărul irlandez.

Își întoarse capul repede la dreapta și la stînga, evident pentru a cîntări riscul pe care l-ar fi avut de a fi întrerupt. Dar riscul era mic. Se mai aflau acolo doi bărbați și o bătrînă care dormea cu capul pe o masă din colț... Cei doi, figuri firave, cu pardesii lungi, puseră rapid ceștile pe masă și o luară din loc. Geary îi urmări cum plecau. Își sfărîma creierii în găsirea unei soluții, dar nu-i venea nimic în minte.

Totul se termină destul de repede. Tânărul irlandez, adresîndu-i-se pe un ton de conversație, îi spuse : „Ești o lepră de englez“, și îi dădu un pumn în plină față.

Un șuvoi de sînge negru udă cămașa și haina lui Geary. Cuprinzîndu-și fața în mîini, căzu pe o parte. În acest timp, irlandezul îl lovi cu bocancul o dată, de două ori, de trei ori, lăsînd să se audă de fiecare dată un zgomot surd. Geary scoase un geamăt puternic, aproape neomenesc. Tânărul ieși calm afară și se pierdu în obscuritatea gării. Bătrînul se ridică în picioare, aruncă o privire speriată spre forma inertă a lui Geary, și plecă poticnindu-se după tânărul irlandez.

— Paddy, putu fi auzit el strigînd pe un ton plîngăreţ, Paddy ia-mă cu tine. Vocea se stinse curînd.

Bătrîna din colţ se trezi şi, ridicîndu-şi capul de pe braţele încrucişate, dădu cu ochii de Geary. Acesta se sprijinea într-un cot, braţul bălăbănindu-i-se, ca o insectă strivită.

— Doamne, Dumnezeule, strigă femeia. Aici s-a comis un omor, un omor !

Vocile din camera alăturată amuţiră.

— Un omor ! strigă ea din nou. Lăsaţi-mă să plec ! N-am văzut ce s-a întîmplat, eu dormeam.

Mai mulţi oameni apărură în uşă. Cînd îl văzură pe Geary sîngerînd pe podele, ezitară un moment, apoi înaintară şi-l ridicară. Cineva telefonă după un doctor. Veni şi un agent de poliţie, adus de pe stradă. Îl aşezară cît mai confortabil posibil. Bolborosea frînturi de fraze cu o voce stinsă, iar sîngele continua să-i curgă pe nas. Abia respira. Şi lui şi celor prezenţi li se păru că trecuse mult timp pînă sosi ambulanţa.

Spitalul nu era departe. Medicul de serviciu de la urgenţă îi dădu primul ajutor. Cu faţa curată şi hemoragia oprită, coastele plesnite puse în ghips, Geary se simţea mai bine acum şi reuşi să bea o ceaşcă de ceai. Nu ştia cum de scăpase cu nasul teafăr.

O tîină infirmieră a cărei lipsă de experienţă era bine compensată de scrobeala şorţului şi a manşetelor şi de strălucirea bonetei, veni să-i ceară unele date personale.

— Nu o să vă permită să plecaţi în noaptea asta, îi spuse ea. Vreţi să telefonaţi acasă ?

— Nu, mulțumesc, răspunse Geary. Dar aş prefera să anunţ la hotel să nu-mi dea camera.

— Putem să telefonăm noi, continuă ea. Ce hotel ?

Geary îi răspunse că era hotelul gării.

— Când o să-mi dea doctorul voie să mă întorc acasă ? întrebă el.

— Cred că mâine. Numai în noaptea asta trebuie să fiţi sub supraveghere. Sînteţi în afară de orice pericol. Dar cred că aţi fost puţin şocat, fiind atacat, aşa, pe neaşteptate. Îi aruncă o privire plină de simpatie şi plecă mai departe la treburile ei. Geary zăcea întins. Şocat ? A resimţit vreun şoc ? Îşi puse cu grijă mintea la încercare. Se pipăi centimetru cu centimetru să vadă dacă ceva fusese rupt sau zdrobit. Se simţea perfect liniştit. Să-i fi făcut oare vreo injecţie cu un sedativ ? Nu-şi putea aminti. În orice caz, nu avea decît o dorinţă, să revină cît mai repede la gară. Era foarte bine la spital, o noapte putea să-l suporte. Se afla într-o sală spaţioasă, de jur împrejur paturi ocupate de forme adormite. Camera lungă, înaltă, era cufundată într-o tăcere adîncă asemenea unei mări viclene în care rechinii periculoşi ai durerii înotau chiar la suprafaţă. Din cînd în cînd, cineva scotea cîte un geamăt pătrunzător. Mai departe, în capătul opus al camerei, o voce se văita : „Ce rău doare, ce rău doare !“ Geary se simţea liniştit. Înconjurat de atîta suferinţă, putea să se odihnească şi să lase frîu liber propriei sale suferinţe. Dar trebuia să scape repede de acolo.

Bolnavii, descurajații, muribunzii, toți aceștia nu-i erau de mare ajutor.

Dimineața următoare un agent de poliție se prezintă la patul său. Era un om voinic. Își scoase ochelarii dintr-o apărătoare de metal și, cu un blocnotes în mână, i se adresa :

— Ei bine, acum poate veți fi în măsură să ne ajutați în cercetările noastre. Dacă obținem o descriere de la dumneavoastră, vom găsi repede pe cel dorit.

Geary era pregătit.

— Au fost doi, în jurul a treizeci și cinci de ani și unul și altul. Aș spune că erau de meserie. Numai unul dintre ei a vorbit, păreau a fi înțeleși ca celălalt să tacă. Cel care vorbea avea un pronunțat accent din Lancashire !

— Credeți că se prefăcea ?

— Nu, părea foarte autentic.

— Cum erau îmbrăcați ?

— Haine de ploaie. Șepcile bine trase pe ochi. Unul era ceva mai gras decât celălalt, dar nici unul nu avea nimic special din punct de vedere fizic. De statură și constituție mijlocie.

— Ce culoare de păr ?

— Nu și-au scos șepcile. Puteau fi și cheli.

— Ce s-a întâmplat ?

— Au venit și s-au așezat la masa mea, au așteptat pînă localul s-a golit, cu excepția unei bătrîne care dormea și apoi mi-au cerut portofelul. Cel cu accentul din Lancashire mi-a spus liniștit : „*Dă-l de bună voie și nimeni n-o să-ți facă nici un rău*“. Am încercat să cîștig timp, prefăcîndu-mă că mă scotocesc în căutarea por-

tofelului, dar cu un ochi mă uitam la ușă. Când am sărit, încercînd să o iau la fugă, amîndoi s-au năpustit asupra mea.

— V-au lovit cu ceva sau numai cu pumnii ?

— Un singur pumn, după asta am căzut și apoi au urmat loviturile de picioare. Cuvintele rostite îi amintiră de coastele care-l dureau și o urmă de suferință îi trecu pe față.

Polițistul rămase tăcut, citind cele scrise. În cele din urmă se ridică, îl privi pe Geary și-i spuse :

— Nu prea avem multe date pe care ne putem bizui, nu-i așa ? Și totuși vă așteptați de la noi să-i găsim.

— Nu o să vă învinuiesc dacă nu le dați de urmă.

— În acest caz veți fi primul care nu o face, spuse polițistul — după care plecă. Geary stătea întins pe spate, nerăbdător să părăsească spitalul întrebîndu-se în sinea sa dacă polițistul își dăduse seama că mințise. Apoi se gîndi că n-avea decît să creadă ce vrea. Că a mințit sau nu, trebuia totuși să aibă grijă să nu se dea de urma irlandezilor. Dacă poliția îi prindea și-i acționa în judecată, procesul ar fi fost urmărit de reporteri, iar Geary nu dorea nici o publicitate. Ceea ce dorea el era să fie lăsat în pace, în gară.

Mai tîrziu în acea zi, luă un taxi și se întoarse la hotel. Fusesse cerută o ambulanță, dar Geary plecă mai înainte ca aceasta să fi sosit și astfel ajunse la hotel în mod normal, fără a atrage privirile. Numai mersul lui țepăn i-ar fi spus unui observator foarte experimentat că avea coastele înfășurate în ghips. Aranjase să i se

facă tratamentul ambulator pentru întreaga perioadă necesară. Înainte de a se duce în camera sa, se îndreptă țeapăn spre standul de cărți și cumpără un alt exemplar din cartea pe care o citea. Își închipuia că celălalt exemplar pătat de sânge și căzut pe jos pe podeaua bufetului fusese probabil aruncat.

— Geary nu-i în banda noastră, spuse Julian Robinson.

— Ba este, replică un băiețandru înalt, pistriuat. Întotdeauna a fost.

— Ei bine, acum nu mai este, preciză Julian morocănos. Avusese o dimineată plină de nemulțumiri și simțea nevoia să pricinuiască la rîndul lui suferință altora. E prea bleg pentru a face parte din grupul nostru, continuă el.

— De unde ai scos-o că sînt bleg ? întrebă David afișînd o încredere pe care nu o simțea însă.

Stătea lîngă gard aproape de poarta școlii. Era conștient de atmosfera neprietenoasă a străzii, dincolo de gard, și de răceala din ochii lui Robinson. Cei cinci care formau banda se priviră șovăitori.

— Te temi să te lupți, spuse Julian Robinson. Banda noastră este pentru curăjoși, tu ești un fricos.

— Mai bine ia-te la trîntă cu el dacă vrei să dovedești că-i fricos, interveni băiatul pistriuat.

— E-n regulă, conveni Julian, punînd ghiozdanul jos. Apoi adresîndu-i-se lui David : Acum sau după cursuri ?

— De ce-i așa de important să te bați ? întrebă David.

— Vedeți, spuse Julian, întorcându-se spre ceilalți, se teme.

Dintr-o dată, roșu de mînie, David se repezi la el și-i dădu un pumn în față.

— Nu eram pregătit, porcule, ripostă Julian, făcînd un pas înapoi. Îți frîng gîtul pentru asta !

— Hai, dă-i drumul !

Cei doi se luptară cu sălbăticie. Nu erau destul de puternici ca să-și frîngă oasele, dar și-au tras pumni, picioare, s-au ghiontit cu o adevărată sete, încercînd fiecare să facă celuilalt cît mai mult rău. Apoi, asemenea a doi cîini care se încaieră, și-au pierdut parcă interesul pentru luptă. Urmă un duel verbal.

— Nu ești în stare să lupți loial.

— În orice caz pot să mă lupt mai bine decît tine, replică David.

— Sînt chit, Stephen, spusese băiatul pistruiat care era într-o dispoziție pașnică.

— Ei bine, nu o să vină la întrunirile bandei, reluă Julian. Numai că nu plîngea de enervare și durere. Nu-i bun de nimic ! Întreaga lui familie nu e bună de nimic. Și taică-său e tăcănit. Își închipuie că nu avem habar. Ba o știm prea bine. Toată lumea știe că tatăl lui e nebun, și-a ieșit din minți, e scrîntit de-a binelea.

— Ce tot îndrugi acolo ? întrebă David.

Cuprins de panică, își simți dintr-o dată inima zvîcnind. Era un atac căruia nu-i putea ține piept.

— I-am auzit pe cei mari. Vorbeau despre asta cu tata și mama. Spuneau că tatăl tău e nebun. Și l-am auzit apoi pe tata telefonînd unui doctor de nebuni că tatăl tău s-a smintit. Stă la gară și nu vrea să se dezlipească de acolo. Au să-l interneze.

— Care gară ?

— Paddington, răspunse Julian. N-o să pre-
tinzi că nu știi ? Își petrece acolo toată ziua,
pentru că e nebun. E un dobitoc la fel ca și tine.

David, plin de ură, rînjind, se repezi la Julian și-l apucă de păr.

— Retrage ce-ai spus ! Retrage ! urlă el, trăgîndu-i capul într-o parte și alta.

— Dă-mi drumul, porcule, m-ai luat pe nepregătite ! Dă-mi drumul !

— Retrage ! Retrage ! urla David cît îl ținea gura.

— Mai ușurel, mai ușurel, interveni băiatul pistriuat.

— Spune după mine : „Tatăl tău e teafăr“. Hai, spune, sau de nu te omor.

— O să mi-o plătești !

— Tatăl tău e teafăr !

— Tatăl tău e teafăr !

— Încă o dată !

— Tatăl tău e teafăr !

David îi dădu drumul. Julian se trase înapoi frecîndu-și capul, apoi dintr-o dată sări și încercă să-l lovească pe David. Însă băiatul înalt, cu pistrui, îl împinse într-o parte.

— Gata, nu vă mai bateți, ajunge acum, spuse el tăios.

I se făcuse într-adevăr silă de atîta ură și violență și, în plus, simțea oarecare părere de rău pentru Geary. Nu se îndoi nici o clipă că taică-său era nebun. La urma urmei mai toți tații sînt într-un fel sau altul nebuni. Tatăl lui avea obiceiul să spumege de mînie, chiar spumega cu adevărat, cînd citea cîte ceva în „Daily Telegraph“.

Elizabeth Geary avea o problemă serioasă. Nu putea să se hotărască dacă să-și scurteze sau nu fusta taiorului de seară, din catifea de culoarea untului. Costumul acesta îi venea foarte bine, o făcea cu ani și ani mai tînără. Dar, la drept vorbind, nici nu era chiar așa de în vîrstă. Într-un fel tocmai aici stătea necazul. Îmbrăcată în taiorul de seară bine machiată, arăta atît de tînără, încît părea ciudat să poarte o fustă care îi acoperea genunchii. Toate femeile sub treizeci și cinci de ani își scurtaseră fustele pentru a fi la modă. Nimeni nu-și mai acoperea genunchii, oricît de colțuroși ar fi fost, decît doar bunicile. Dacă acest costum o întinerea cu un număr de ani, n-ar fi trebuit oare să-și scurteze fusta cu cîtiva centimetri? Sau poate că tocmai asta ar face-o să arate puțin absurdă și ar sublinia faptul că trecuse de patruzeci de ani? Și astfel i-ar pune înapoi anii pe care reușea să-i fure. Stătea în fața oglinzii lungi din camera ei de culcare, cînd ridicînd, cînd lăsînd în jos fusta, încruntîndu-și fruntea critic și invidiindu-și fiica ale cărei picioare lungi de mînz erau anul acesta expuse aproape pînă la trunchi. Dar Elizabeth Geary era o femeie prea echili-

brată ca să dispere din cauza înfățișării ei. Își alegea rochiile cu grijă, căuta să arate cît mai bine și se mulțumea cu atît. Mîine seară însă avea să fie supusă la grea încercare. Era invitată între șase și opt la o recepție dată în cinstea lui Adrian Swarthmore, de un vecin cu preocupări mondene.

Prin anii '40, înainte de a se căsători cu Arthur Geary și de a se rostui într-o viață casnică așezată, Elizabeth lucrase la un ziar, nu ca reporter, ci ca secretara directorului. La acel ziar foarte apreciat pentru ținuta sa care păstra un echilibru perfect între presa londoneză și aceea a unui mare oraș de provincie, lucrau în acele zile postbelice un număr de tineri talentați, plini de entuziasm. Ce epocă frămîntată, se gîndi Elizabeth Geary acum, cu mari probleme la ordinea zilei ; pe atunci cuvîntul Angliei era luat în seamă ! Țara se ridica, încetișor și anemic, pe picioare după teribila sfîșiere fizică lăsată de război, dar avea totuși autoritate morală. Vocea națiunii nu fusese încă înăbușită de aceea mai puternică a tonomatului. Toți dintre ei, în acele zile arzătoare, simțiseră că aveau un obiectiv care trebuia atins, dar nici unul nu părea mai pătruns de acest simțămînt decît Adrian Swarthmore. Fusese de la început clar că Adrian considera că ziaristica de calitate nu trebuia să fie limitată și să se adreseze doar unei minorități. Îi plăcea întotdeauna să spună : „Mesajul tău trebuie să treacă *mai departe*“, și strîngea pumnul, bătînd cu el în palma celeilalte mîini. „Iar mai departe înseamnă pînă la omul care stă la

coadă să se suie în autobuz“. Elizabeth îl admira pe Adrian Swarthmore. Chipul lui atât de serios, cu pomeții ieșiți, cu buzele pline, mobile, îi veni în minte, acum în timp ce se uita în oglindă la propria ei față. Adrian trăia pentru ziaristică, asta era viața lui. După cum o vacă paște iarbă și nu știe decât să o transforme în lapte, tot așa și el nu făcea decât să descopere oameni, evenimente, opinii și să nu aibă decât un singur gând : să-i transforme în material destinat publicității. Nu lucrase mult la acel ziar. Adrian îl părăsise înaintea ei. Poate că tocmai golul lăsat de plecarea lui, atmosfera banală care domnea după ce prezența lui dinamică nu s-a mai simțit, o făcuseră mai receptivă față de firea liniștită, statică a lui Arthur Geary pe care-l întâlnise în același timp cu Adrian. Nu pentru că l-ar fi cunoscut pe Adrian bine. Ieșise cu el de cîteva ori în oraș după ce încheiaseră ediția. Ziarul era în tipografie și nu mai aveau nimic de făcut în redacție. Sperase ea oare în străfundurile ființei ei... Dar să spunem mai bine altfel, dacă Adrian Swarthmore i-ar fi făcut o propunere, dacă ar fi simțit vreo atracție pentru ea, așa cum îl atrăgea în mod evident fata cu părul roșu de la Glasgow, de la tehnoredacție, sau americana în tovărășia căreia dispăruse odată la Londra... De fapt Elizabeth nu fusese o fată care s-ar fi complicat în aventuri, dar cu Adrian s-ar fi putut să iasă ceva mai mult decât o simplă aventură. Și, dintr-o dată, se simți surprinsă de gândul sincer, lipsit de modestie, că ar fi meritat să încerce. Roșind ușurel că se dăduse de gol singură, pe neașteptate, Elizabeth

Geary plecă din fața oglinzii. Avea să lase fusta așa cum era și să se bizuie numai pe calitățile ei reale, pe feminitatea ei. Adrian Swarthmore își va aduce desigur aminte de ea. Cariera lui îl învățase, în mod evident; valoarea unei bune memorii. Venea doar în contact cu sute de persoane și își amintea de fiecare. Ascensiunea lui fusese spectaculoasă. În toți acești ani, pe cînd ea vegeta în liniște lîngă un om care acum o părăsise, lăsînd-o în această mlaștină, Swarthmore urcase repede, treaptă după treaptă. Devenise un ziarist foarte popular, avusese o scurtă carieră în parlament, obținuse controlul asupra unui număr de ziare locale, reușise într-o manieră impresionantă să-și asume răspunderi și să-și mărească posibilitățile de promovare. Dar dragostea lui adevărată nu erau nici afacerile, nici chiar banii, ci publicitatea. Față de acest zeu credința lui era neabătută. De îndată ce televiziunea ajunsese la modă i se dedică, cultivînd pe fiecare producător oricît de neînsemnat ar fi fost, împrietenindu-se și măgulind pe toți criticii, acceptînd fără a șovăi orice ocazie pentru a apărea pe micul ecran chiar în emisiunile cele mai umile și mai neînsemnate. Nu avea nici cea mai mică rețineră să ia interviuri politicienilor aflați în vizită la Londra, să participe în diferite competiții de întrebări și răspunsuri, să facă reclamă biscuiților pentru cîini, sau să se confrunte cu adolescenți rebeli. Elizabeth Geary nu știa însă că aceasta era marea tragedie a vieții lui Swarthmore... Cu toate eforturile, cariera lui de personalitate a televiziunii nu

atinse culmi mai înalte. Oricît de mult ar fi surîs și n-ar fi făcut nici o obiecțiune, împrăștiind efluvii de cordialitate, oricît și-ar fi schimbat tactica, oricît de caustic ar fi fost, se găseau întotdeauna alții care aveau un zîmbet mai cuceritor și erau mai caustici. Evident, era bine cunoscut, dar, într-un fel, atribuțiile principale nu-i reveneau lui, rămînea mereu pe planul al doilea și lumea începuse să-și dea seama de acest lucru. Se impunea ca în centrul atenției să fie numai el, de exemplu să i se consacre controlul unei importante emisiuni de comentarii care să țină o iarnă întreagă. Lumea să poată avea astfel timpul să se deprindă cu vocea și chipul lui, iar mai apoi să nu se poată lipsi de el și să-l ceară mereu, devenind o obișnuință.

— Mamă, spuse Angela Geary, apărînd dintr-o dată în ușă, de ce nu-ți scurtezi fusta ?

— Pentru că nu sînt de vîrsta ta răspunse doamna Geary acră.

— Nu văd ce importanță are asta, replică Angela. Doamna Carcoran poartă fuste mai scurte decît ale mele și are o *mie*, de ani.

În timp ce Elizabeth Geary își observa cu îngrijorare genunchii în oglindă, iar Arthur Geary stătea liniștit sub ceasul gării, Adrian Swarthmore, plin de neastîmpăr, se afla în sala de așteptare de la *Consolidated Television Ltd.* Camera era mobilată cu scaune împletite din pai sintetic, o masă joasă acoperită cu ziare și magazine, dar Adrian Swarthmore nu se așezase și nici nu se uita în vreo revistă sau ziar. Se simțea

prea nervos ca să facă ceva. Nu putea decît să rămînă în picioare în mijlocul încăperii. Dacă ar mai fi fost cineva acolo s-ar fi simțit obligat să simuleze indiferență și liniște, dar fiind de unul singur își dădea frîu liber, umblînd în stînga și în dreapta de-a lungul și de-a latul covorului, scoțîndu-și ochelarii, punîndu-și-i la loc, așteptînd să fie primit de Sir Ben Warble.

Sir Ben Warble era șeful, autoritatea supremă de la *Consolidated Television Ltd.* Fusesese un om bogat încă înainte de introducerea televiziunii comerciale. De fapt investise o parte din fondurile necesare organizării puternicului grup parlamentar care determinase existența televiziunii, iar acum era încă și mai bogat. Lumea, sau în orice caz acei care-l cultivau pe Sir Ben își coborau vocea în semn de venerație cînd vorbeau de averea lui.

Adrian Swarthmore încercase stăruitor să-l facă să-și plece urechea spre el și reușise de mai multe ori. Sir Ben ascultase cu răbdare planul lui Swarthmore privind lansarea unei noi serii de programe destinate să situeze în centrul atenției diverși oameni din actualitate. Dar asta-i tot ce făcuse. Ascultase și nu dăduse nici un răspuns, decît doar că Swarthmore avea permisiunea să readucă subiectul în discuție la o dată propice. Acum sosise momentul.

— Ben, nu mai pot aștepta, repeta în șoaptă Swarthmore. Acum sînt în plină formă. E păcat să fiu lăsat la o parte. Cît despre îndemînare,... dintr-o dată surîse radios.

A lua interviuri era parte importantă din activitatea lui. Se exersase sigur într-o tehnică a interviului care se dovedise plină de succes atît în ceea ce privea interviurile pentru televiziune cît și altele. Această tehnică era foarte simplă. Tot ceea ce aveai de făcut era să te concentrezi perfect asupra persoanei căreia îi luai interviul, eliminînd alte gînduri, fiind atent cu toată intensitatea la orice cuvîntel, la cea mai simplă schimbare de expresie a victimei. O asemenea procedură îi dovedea victimei că nimic pe lume nu ar avea importanță decît ceea ce el sau ea ar fi fost dispus să gîndească, să simtă, să spună, să facă. Efectul era identic cu cel al unei lentile către care converg toate razele soarelui și apoi produc focul. Era o metodă fără greș de a face să izbucnească flacăra.

Avea oare să meargă și cu Sir Ben ? Trebuia să meargă !

— Simt că a sosit momentul, Ben, continuă Swarthmore încet. Instinctul îmi spune că sînt bine împlîntat în inima publicului, chiar acum, în clipa asta. Știu ceea ce-i interesează și-i va ține atenți în fața aparatelor. Vom avea cel mai grozav succes. Spune, Ben, nu-i așa că am avut întotdeauna dreptate ? Un vechi reporter ca mine ?

Nu, mai bine să renunțe la fraza asta. Hotărî să-și termine pledoaria așa cum se gîndise la început.

— Vreți să veniți, domnule Swarthmore ? întreabă o tînără secretară foarte pusă la punct, care intrase prin spate, fără să facă nici un zgo-

mot și, desigur, auzise măcar o parte din această ultimă încercare a sa de persuasiune.

Pășind în urma ei în timp ce traversa holul spre lift, Swarthmore ridică din umeri. În fond, ce importanță avea dacă o puștoaică îl auzise vorbind de unul singur. Se exersase pentru convorbirea cu Ben și totul mersese strună, acum într-adevăr se simțea plin de elan și gata să dea atacul.

Îl găsi pe Sir Ben în biroul său, cu o figură gînditoare și pleoapele grele. Pe masa de lucru, dintr-un lemn ușor, suedez, nu se afla absolut nimic decît doar o scrumieră mare de cristal. Nici măcar o sugativă sau un prespapier. Decorul îți sugera în mod foarte izbutit că Sir Ben era prea important ca să mai facă altceva decît să stea la birou, să fumeze trabuc și să scuture scrumul în scrumiera mare de cristal. Nu era nevoie să noteze nimic și nici măcar să telefoneze cuiva. Tot ceea ce avea el de îndeplinit era să se gîndească și să fumeze. În cameră se simțea în mod permanent un miros puternic de havană și cînd Swarthmore intră, Sir Ben scoase în chip de salut un nor mic de fum.

— Știi pentru ce am venit, Ben? întrebă Swarthmore după ce salaturile de rigoare fură schimbate, iar acesta îi făcu semn să ia loc. E vorba de seria „În lumina reflectorului“, sînt gata să-i dau drumul și vreau să știu cînd o fixăm.

— Asta vrei să știi? replică Sir Ben. Stătea perfect nemișcat, uitîndu-se la Swarthmore.

— Ascultă, Ben, continuă Swarthmore trecându-și vârful limbii peste buze. Mă cunoști de mult și știi că atunci când am spus un lucru e sfânt.

Își începu discursul pregătit. Dură zece minute, timp în care Sir Ben rămase neclintit și nu-și luă ochii de la Swarthmore.

— Nu mai pot aștepta, Ben, încheie Swarthmore. Sînt în forma cea mai perfectă *acum* ; e păcat să fiu lăsat la o parte. Surîse dintr-o dată cu o față luminoasă.

Urmă o tăcere, apoi Sir Ben scutură în scrumieră scrumul de vreo șapte centimetri adunat în vârful trabucului, unde zăcea acum asemenea cadavrului unui mic animal.

— Foarte bine, Adrian, spuse el cu vocea-i aspră, cumpănită. Uite ce o să facem. Te vom introduce ca invitat în programul de actualități existent. Dacă ai vreo știre senzatională în exclusivitate, îți facem loc imediat, chiar în acea seară.

— Dar nu pot găsi o știre senzatională în fiecare săptămînă, Ben, o știi prea bine. De cinci-zece de ani reporterii tot așteaptă asemenea știri. Fac eforturi pentru a crea singuri bombe. Dacă am în programul săptămînal un loc, l-aș transforma în știrea săptămînii. Desigur că ai...

— Nu m-am gîndit la o astfel de informație, răspunse Ben, tonul vocii lui depășind fără efort pe cel al lui Swarthmore. Se aplecă în față și schiță un surîs binevoitor. Mă gîndesc la o informație în exclusivitate, o adevărată știre. Prima dată când găsești o bombă te introducem

în programul de actualități și îți dăm drumul. Atunci vei putea să dirijezi întreaga operație : filmare, reportaj, interviuri cu persoanele respective.

— Această inserare ar putea avea și un titlu ? Mă gîndesc să-i facem un cadru, în așa fel încît spectatorul să nu-și închipuie că ar fi o știre obișnuită a jurnalului de actualități. Să zicem de exemplu : „Ochiul lui Swarthmore.“

— Dacă este într-adevăr o bombă, va ieși în evidență și îți va face cinste. Dacă nu-i...

— O să fie, Ben, spuse Adrian Swarthmore cu repeziciune.

Întrevederea luă sfîrșit.

Telefonul de lîngă patul lui Geary sună prelung, imperios. Geary, cu o barbă neagră, nerasă, tresări și începu să tremure. Încă somnoros, își trase plapuma peste urechi și își îngropă capul în pernă, mai adînc. Telefonul sună însă din nou.

Geary își întinse încetîșor brațul de sub plapumă și ridică receptorul. Deschise ochii și deveni circumspect.

— Alo !

— Domnule Geary, sînteți chemat la telefon, aveți legătura, vorbiți vă rog.

— Domnul Geary ? se auzi o voce bărbătească la capătul firului.

— Da.

— Vă rog să mă iertați că vă deranjez atît de devreme, spuse vocea cu un ton curtenitor dar ferm.

— Cît e ceasul ?

— Opt, mai precis opt și cinci.

— O, exclamă Geary, sînt încă în pat.

Se auzi un chicotit.

— Așa aș fi și eu dacă n-ar trebui să mă urc într-un tren în dimineața asta, dar dați-mi voie să mă prezint. Numele meu e Maurice Blakeney.

— Blakeney ? repetă Geary în timp ce strîngea telefonul mai tare în mînă.

— Da, nu cred că ne-am cunoscut vreodată, dar sîntem de cîtiva ani mai mult sau mai puțin vecini. Lucrez la spitalul „Charles Grayson“.

— Da, spuse Geary, „Grayson“ repetă în sine sa. Aruncă o privire împrejurul camerei ca și cum ar fi vrut să constate posibilitățile de scăpare. Dar mai apoi se redresă, își luă o expresie calmă și continuă : Cu ce aș putea să vă fiu de folos, domnule doctor ?

— Ei bine, spuse Blakeney. Ezită o clipă. Îmi dau seama că vă deranjez, dar mă întreb dacă ați putea să-mi acordați cîteva minute în dimineața asta, să stăm puțin de vorbă.

— Desigur, răspunse Geary, dar aș vrea să vă întreb despre ce doriți să-mi vorbiți ?

— Mă rog, replică Blakeney, niște prieteni ai dumneavoastră m-au rugat să vă pun o întrebare, două.. Promit să nu vă răpesc mai mult de cîteva clipe. Vin la Londra, azi, cu treburi și voi sosi cu trenul de 11.15. Dacă-mi îngăduiți vă caut la hotel, voi fi cît se poate de scurt.

— Nu știu dacă voi fi la hôte!l, spuse Geary, am foarte multă treabă în dimineața asta. Apoi rămase o clipă pe gînduri și continuă : Ei bine,

— Cît e ceasul ?

— Opt, mai precis opt și cinci.

— O, exclamă Geary, sînt încă în pat.

Se auzi un chicotit.

— Așa aș fi și eu dacă n-ar trebui să mă urc într-un tren în dimineața asta, dar dați-mi voie să mă prezint. Numele meu e Maurice Blakeney.

— Blakeney ? repetă Geary în timp ce strîngea telefonul mai tare în mînă.

— Da, nu cred că ne-am cunoscut vreodată, dar sîntem de cîțiva ani mai mult sau mai puțin vecini. Lucrez la spitalul „Charles Grayson“.

— Da, spuse Geary, „Grayson“ repetă în sine sa. Aruncă o privire împrejurul camerei ca și cum ar fi vrut să constate posibilitățile de scăpare. Dar mai apoi se redresă, își luă o expresie calmă și continuă : Cu ce aș putea să vă fiu de folos, domnule doctor ?

— Ei bine, spuse Blakeney. Ezită o clipă. Îmi dau seama că vă deranjez, dar mă întreb dacă ați putea să-mi acordați cîteva minute în dimineața asta, să stăm puțin de vorbă.

— Desigur, răspunse Geary, dar aș vrea să vă întreb despre ce doriți să-mi vorbiți ?

— Mă rog, replică Blakeney, niște prieteni ai dumneavoastră m-au rugat să vă pun o întrebare, două... Promit să nu vă răpesc mai mult de cîteva clipe. Vin la Londra, azi, cu treburi și voi sosi cu trenul de 11.15. Dacă-mi îngăduiți vă caut la hotel, voi fi cît se poate de scurt.

— Nu știu dacă voi fi la hôteľ, spuse Geary, am foarte multă treabă în dimineața asta. Apoi rămase o clipă pe gînduri și continuă : Ei bine,

deci oponentul care trebuia învins imediat și scos din arenă de la prima întâlnire.

Doctorul Maurice Blakeney era un bărbat înalt, corpulent, cu un aer de încredere în sine și de bună dispoziție. Avea o față rotundă, roză și purta ochelari fără rame. La prima vedere, putea fi luat ușor drept o persoană din Europa centrală. De fapt, studiasse la Viena și Berlin. Dar impresia că ar fi fost străin nu dura decât doar câteva minute. Ușurința și siguranța în vorbire și în mers, încrederea totală în ascendența lui, care i se citeau în privire, nu puteau fi întâlnite decât la un englez din înalta burghezie, trecut de 50 de ani, deprins de mult să-și exercite autoritatea.

„Ești calm, ești echilibrat“ își spuse Geary în sinea sa, și apoi se îndreptă spre biroul de recepție.

— Domnul doctor Blakeney ?

Doctorul Blakeney se întoarse fără nici o urmă de uimire.

— Ah, domnul Geary, foarte amabil din partea dumneavoastră să vă pierdeți câteva clipe cu mine.

— Vreți să luăm o cafea ? întreabă Geary echilibrat.

După ce Blakeney se declară de acord, Geary sună, se așază într-un fotoliu și-l invită să ia loc lângă el.

— Și acum, întreabă Geary liniștit, ce doriți să mă întrebați ?

— Mai bine să trec direct la subiect, spuse Blakeney simulînd un ușor surîs dezaprobat. Niște prieteni ai dumneavoastră sînt îngrijorați în ceea ce vă privește. Li se pare că ceva nu este în regulă cu dumneavoastră. Mi-au cerut să vă vorbesc și să-mi dau părerea ca medic.

— Cu alte cuvinte, surîse Geary relaxat, doresc să știe dacă sînt teafăr sau nu.

Blakeney ridică din umeri cu un aer de simpatie.

— Care dintre noi e cu adevărat teafăr la minte în această harababură pe care ne-am creat-o singuri ? Dar unii oameni pot beneficia de anumite feluri de ajutor.

— Și aveți de gînd să hotărîți de ce fel de ajutor am eu nevoie ?

Blakeney, cu un aer grav, îl cîntări pe Geary din ochi.

— S-ar putea să nu aveți nevoie de nici unul. Dar acești prieteni ai dumneavoastră sînt oameni pe care îi respect foarte mult. Am considerat că trebuie să acord întreaga mea atenție preocupărilor pentru dumneavoastră.

— Le face cinste, observă Geary cu un aer degajat.

Între timp, sosi chelnerul și Geary comandă două cafele. După ce acesta plecă, Blakeney se așează mai bine pe scaun și-l întrebă :

— Vă petreceți o mare parte din timp în acest hotel, nu-i așa ?

— În prezent locuiesc aici.

— Presupun că-i un loc tot atît de confortabil ca oricare altul, continuă Blakeney plin de solici-

tudine. Am aflat, evident, că sînteți separat de soția dumneavoastră.

— Căsătoria mea s-a încheiat, preciză Geary. După ce am luat această hotărîre m-am gîndit să mă mut la Londra. Cred că așa ar proceda cei mai mulți oameni în situația mea.

— Sînteți sigur că ruptura e definitivă ? Nu s-ar putea reveni ?

Geary clătină din cap, negînd.

— Eu port toată vina, nu soția mea. Căsătoria devenise pentru mine din ce în ce mai de ne-suportat. Am rezistat cît am putut, dar cînd mi-am dat seama că am ajuns la capăt, am știut că într-adevăr așa era.

Blakeney făcu o pauză, rămînînd puțin pe gînduri.

— Credeți că o să vă recăsătoriți ?

— Pentru moment nu există nimeni în viața mea. Ce poate aduce viitorul, nu știu.

Cînd sosi chelnerul, conversația se întrerupse cît acesta turnă cafeaua, iar ei puseră zahăr și amestecară. Apoi Blakeney relua :

— V-aș pune o întrebare, două, dacă-mi îngăduiți ?

— Vă rog, dați-i drumul.

— Am înțeles că ați fi demisionat din postul dumneavoastră de la Institut ?

— Da.

— Asta înseamnă că pentru moment ați rămas fără nici un venit ?

Geary zîmbi.

— Un tip grijuliu, convențional ca mine, nu ajunge la patruzeci și cinci de ani fără să fi pus

un ban la ciorap. Nu o să murim de foame nici eu și nici familia mea dacă nu o să lucrez cîtva timp.

— Vă gîndiți să luați un alt post ?

— Natural, răspunse Geary.

Duse ceașca la gură, sorbi, apoi o puse cu grijă jos. Blakeney hotărî să-și înceapă atacul.

— Vedeți, toate acțiunile dumneavoastră par, evident, foarte raționale din punctul dumneavoastră de vedere, dar cei din afară sînt îngrijați, pentru că le văd cu alți ochi. Mai ales acest obicei pe care-l aveți de a vă petrece tot timpul la gară.

Geary îl privi cu ochi lărgiți de uimire.

— La gară ?

— Da, prietenii dumneavoastră mi-au spus că nu părăsiți niciodată gara, decît doar ca să intrați în hotel.

Geary rîse în voie.

— Cine sînt acești prieteni ?

— Mă miram tocmai că nu mă întrebați.

— M-am gîndit că îmi veți spune la momentul potrivit, dacă aveți intenția. Și apoi nu eram prea curios. Dar, într-adevăr, dacă există oameni care au impresia că aș fi nebun, ar trebui să știu și eu cine sînt aceia.

— E adevărat că nu părăsiți niciodată gara ? întrebă Blakeney liniștit.

— Pură fantezie, spuse Geary. Locuiesc aici pentru că este un hotel bun, confortabil și mai ales am unele lucruri de lămurit la Institut. Este comod cînd trebuie să iei trenul și destul de central pentru majoritatea treburilor pe care le

am de aranjat în oraș. Desigur că pot fi văzut pe peron din cînd în cînd. Dacă mă duc să beau o bere la bufetul din gară, o fac pentru că aici, la bar, e de două ori mai scumpă. Sau poate că uneori îmi cumpăr un ziar sau intru la frizer să mă tund. Străzile din jur nu-s chiar așa de plăcute pentru plimbări. Universul meu în prezent îl constituie acest hotel și vecinătatea imediată. Și asta înseamnă gara. Dar trebuie să vă spun că este foarte neplăcut să te vezi considerat un nebun obsedat de o gară pe care nu o poți părăsi.

— Așadar, *puteți părăsi gara* ?

— Tot așa de ușor ca și dumneavoastră.

— Ei bine, spuse Blakeney, acum cred că sînt lămurit. Locuiți la acest hotel în timp ce căutați o slujbă; vă duceți înapoi și încolo văzîndu-vă de treburi, e doar o simplă iluzie că vă petreceți viața la gară. De fapt motivul principal al șederii dumneavoastră aici este faptul că trebuie să luați trenul pentru a vă duce la Institut.

— Da, confirmă Geary.

— Ați fost pe acolo de cînd ați venit la Londra ?

— Încă nu.

Maurice Blakeney se ridică.

— Nu vreau să vă răpesc mai mult din timpul dumneavoastră, continuă el. Îi voi spune lui Philip Robinson că totul e în regulă.

— Philip Robinson ? repetă Geary, făcînd o grimasă. M-am gîndit că el trebuie să fie. E un tip cumsecade, dar prea prăpăstios. Așa a fost de cînd îl știu. Transmiteți-i gîndurile mele cele

mai bune. Apreciez foarte mult grija pe care mi-o poartă, dar spuneți-i să se liniștească.

— Da, îi voi transmite, preciză Blakeney ; surîse, își încheie impermeabilul și plecă.

Geary rămase cîteva minute liniștit pe scaun. Se ridică apoi încet, și se îndreptă spre lift, care era însă ocupat. Apăsă pe buton și așteaptă. Liftul veni jos, lumea ieși și plecă mai departe. Geary stătu în fața liftului gol, cu ușile larg deschise. Dar nu făcu nici o încercare să intre, să se ducă în camera lui. Rămase locului uitîndu-se la lift, spunîndu-și încet : „Ești calm, ești echilibrat, te stăpînești perfect“.

Geary știa că ar fi trebuit să se urce în cameră și să aștepte cîtva timp acolo pentru a-i da lui Blakeney răgazul necesar să părăsească gara. Liftul aștepta să-l ducă sus. Ezită însă, buzele i se mișcă. În cele din urmă, cineva de la un alt etaj chemă liftul, ușile se închiseră și cabina se înalță, dispărînd din fața ochilor lui.

Dintr-o dată, lac de nădușeală, Geary se întoarse și porni repede spre peron. Se îndreptă în partea în care era mai multă lume. Se opri în mijlocul mulțimii, lîngă intrarea pe peron, unde se controlau biletele. Un grup de școlari agitați dădu buzna, trecînd pe lîngă el și înghiontindu-l, un hamal îl izbi peste picioare cu o valiză. Încetul cu încetul, i se potoliră bătăile inimii și rămase locului, în picioare, privind în jur. Nu se zărea nici urmă de Maurice Blakeney.

Pericolul imediat trecuse. Dar Geary nu-și putea reveni încă. Își dădea seama că Maurice Blakeney avea să apară din nou în gară în acea

zi, mai târziu, cînd va veni să ia trenul pentru întoarcere. Habar nu avea, însă, cînd ar putea fi asta. Dacă Blakeney intenționa să stea la Londra o zi de lucru obișnuită, întorcîndu-se acasă pentru masa de seară, însemna că pe la șase trebuia să fie la gară. Dacă rămînea pentru vreo invitație la masă sau mergea la un teatru, nu și-ar fi făcut apariția la gară pînă spre miezul nopții, iar la vremea aceea Geary ar fi fost în pat, în siguranță.

Ziua era stricată. În felul lui simplu, practic, Geary chibzui situația și o acceptă. Era obligat să devină indiscret și să-l pîndească strașnic pe Blakeney. Mai bine să-și strice pacea unei zile decît să riște să o distrugă pentru totdeauna. Se îndreptă spre bufet cu un pas încet, calculat. În timp ce mergea, își dădu seama că-l dureau coastele plesnite, presate în învelișul inconfortabil de ghips. Revărsă în gînd blesteme asupra brutei de irlandez. Era pentru prima oară că Geary se gîndea la individ cu adevărată ură. Pînă atunci îi apăruse ca o făptură impersonală, o calamitate naturală, ceasul rău, o furtună care te prinde pe drum și tocmai cînd treci pe lîngă un copac îl rupe și îl trîntește asupra-ți. Acum, pentru o clipă, Maurice Blakeney și irlandezul se îngemănară în mintea lui Geary. Doi vînători hăituindu-l și încercînd să-l scoată din luminișurile pădurii unde își făcuse adăpostul lui firesc. Amîndoi erau deopotrivă de nemiloși.

În drumul său către bufet, Geary se opri și își cumpără un ziar. Apoi intră, își luă o ceașcă de cafea și se îndreptă spre un loc din colț ; înainte

de a se așeza întoarse scaunul lateral, așa încît să aibă spatele la perete. Acum se simțea în siguranță. Nu putea nimeni să-l ia prin surprindere pe la spate și, totodată, se afla într-o poziție de unde vedea pe oricine s-ar fi ivit în ușă. La primul semnal de alarmă s-ar fi retras în spatele ziarului. Se afla la adăpost de atacurile lui Maurice Blakeney sau ale altcuiva, fără a mai fi obligat să facă față singurătății deprimante a camerei sale de la hotel.

Rămînea o singură problemă. Bastionul său era doar temporar. Bufetul fiind aglomerat, nu putea rămîne acolo prea mult cu o ceașcă de cafea în față, căci ar fi atras privirile neprietenoase ale personalului. Își închipuia chiar că cei doi indieni care umblau de colo, colo fără întrerupere, împingînd cărucioarele cu vesela murdară, adunînd ceștile și paharele goale, ștergînd mesele, începuseră să se uite la el și să murmure remarci unul altuia. Evident că, de cîte ori aceștia se întîlneau, schimbau cîteva cuvinte, iar Geary era foarte sigur că cel puțin unul dintre ei tot arunca în direcția lui cîte o privire.

Țeapăn, fără a se mișca, Geary ridică ziarul și, la adăpostul lui se uită la ceas. Trecuseră douăzeci de minute de cînd se afla acolo. Fără îndoială, o ceașcă de cafea îi dădea dreptul la cel puțin o jumătate de oră. Lăsînd ziarul jos, continuă să stea la masă încă zece minute, cu ceașca goală lîngă el. Nici unul dintre indieni nu mai făcu vreo încercare să-i curețe masa. Ceașca de cafea rămăsese lîngă cotul lui, ca un fel de simbol disprețuitor al libertății englezului.

Un francez, desigur, nu ar fi avut nici o problemă. Obiceiurile continentale permiteau unui om să stea o dimineață întreagă într-o cafenea cu o ceașcă în față. Să fi existat o situație asemănătoare și într-o mare gară pariziană ? Pentru o clipă Geary se văzu luînd un tren spre continent, și ducîndu-se o lună în Gare du Nord. Dar imaginea păli, cînd se gîndi la toate complicațiile : traversarea Londrei ca să ajungă la trenul care avea să-l ducă la vapor, vizitele la bancă pentru procurarea de valută, făcutul bagajelor, plecarea din cuibul lui confortabil de la hotel, grija de a-și reține din nou camera la întoarcere. Apoi chiar și gîndul călătoriei îl făcea să dea înapoi. Nu trenurile îl plăceau lui, ci gările. Și nu orice gară, doar asta, sau una foarte asemănătoare. Gare du Nord ar fi mers, dar numai dacă s-ar fi putut transporta acolo pe o cale magică și cel mult pentru o lună.

Geary se ridică de la masă. De ce se lăsa cuprins de asemenea gînduri turburătoare ? „Ești doar stăpîn pe tine“, își spuse în sinea sa încet, împăturind ziarul în forma unui paralelogram perfect. Se îndreptă spre bar ca să-și umple din nou ceașca, dar stomacul său se revoltă la gîndul unei alte cafele, așa că-și luă un castron de supă fierbinte și o bucată de pîine albă. Cînd se întoarse, văzu o grăsană prost îmbrăcată, pe punctul de a se așeza pe locul lui din colț.

Luptîndu-se cu panica de care se simțea cuprins, ținînd pîinea și supa în mîinile numai în aparență liniștite, Geary privi în jur, căutînd un alt loc. Dar toate locurile sigure, bine adăpostite

erau ocupate. „Ești calm“ își șopti din nou în sinea sa. Fără ezitare, puse pâinea și supa pe masa cea mai apropiată. Dacă s-ar fi întâmplat ca cineva să-l observe, ar fi avut impresia că le așază acolo temporar, pînă cînd se ducea să mute vreo valiză sau haină într-un loc mai sigur. Apoi fără a se opri sau a se uita înapoi, ieși pe peron,

Unde putea afla siguranță ? Se gîndi la hotel, dar îl trecu un scurt fior. Nu, nu pînă la noapte. Noaptea se simțea în siguranță la hotel căci putea să se culce și să doarmă, gîndindu-se că în jurul lui dormeau încă vreo opt milioane de oameni. Dar și pe peron, dacă rămînea, se afla expus din plin ochilor iscoditori ai doctorului Blakeney. Pe peron... care peron ? Pe partea cealaltă a gării se afla un hinterland ciudat, întunecat, un peron destinat numai lucrătorilor de la căile ferate, mărginit de o serie de deschideri ce păreau că duc spre caverne întunecoase. Acolo putea fi în siguranță și oricare lucrător și-ar fi închipuit, dacă l-ar fi văzut, că era vreun inspector sau o altă persoană autorizată. Pășind sigur și plin de demnitate, traversă gara, își tăie drum pe lîngă șirurile de taxiuri și merse de-a lungul peronului, trecînd pe sub anunțul pe care era scris „Rezervat numai personalului“. Timp de vreo oră, Geary se tot învîrți de la o arcadă la alta. Feroviarii cărau lăzi de colo, colo, treceau pe lîngă el grăbiți, cu baloturile de hîrtie legate cu benzi de oțel, conduceau șiruri de vagonete încărcate de mărfuri, în jos și în sus. Totul părea învăluit într-o pace încîntătoare. Geary stătea cu brațele încrucișate și cu picioarele depărtate,

savurînd imunitatea sa. Apoi simți o lovitură puternică pe umăr. Se întoarse și văzu doi ochi plini de suspiciune sub cozorocul unei șepci.

— Pot să întreb — era o voce slabă cu accent *cockney*, dar cu un ton autoritar — dacă faceți parte sau nu din personalul căilor ferate britanice ?

— Nu, răspunse Geary.

— Atunci ce sînteți... mă rog ?

— Un călător, răspunse Geary.

— Să văd biletul, dacă se poate.

— L-am aruncat.

— Ați aruncat biletul, nu-l aveți pe cel de întoarcere, înseamnă că nu plecați nicăieri și ați stat o oră pe peronul interzis publicului. Știți carte ?

— Da, spuse Geary.

Omul îl privi cu o satisfacție fioroasă.

— Ascultă, amice, să știi că nu protestezi pe nimeni !

— Nici nu încerc să protestez pe cineva. În sinea sa, Geary își spuse : „Ești calm, te stăpînești perfect“.

— Am mai văzut noi javre de felul dumitale.

— De felul meu ?

— Nu face pe prostul cu mine. Charley ! strigă el, ridicînd vocea pe un ton imperios. Un hamal cu părul roșu, cu o bluză scurtă și cam mică pentru spatele și umerii lui vînjoși apăru din beciul din apropiere. Am avut dreptate, Charley, e unul din ăia !

— Ține-l pînă chem funcționarul de la Uniune, spuse Charley prompt.

Geary simți că îl cuprinde o panică de necontrolat. Carapacea de ghips părea că-i arde coastele.

— Nu știu ce vrei să spui, interveni el repede, pe un ton ridicat.

Primul întinse mîna și-l înșfăcă într-o strîngere puternică.

— Foarte bine, Charley băiatule, du-te la telefon, spune-le că am pus mîna pe o javră din cele care se ocupă de normarea muncii și strică înțelegerile sindicatelor.

— Nici gînd de așa ceva, strigă Geary. Dacă aduceți sindicatul aici, o să vedeți că vă faceți de rîs. N-am nimic de-a face cu tot ce îndrugați acolo.

— Pe riscul meu, hai, du-te, Charley !

— L-am mai văzut, spuse Charley care acum se uita atent la Geary. L-am mai văzut adulmecînd pe peron.

— Desigur că m-ai văzut. Sînt un navetist obișnuit.

— Dacă lucrurile stau așa, apoi atunci fă bine și arată-ne abonamentul.

Geary, avînd cotul acum eliberat își scoase calm portofelul, ținîndu-și degetele țepene. Căută două hîrtii de cîte o liră nou nouțe. Întinse una lui Charley, și acesta, fără un cuvînt, o luă. Primul care-l asaltase, rămase cu brațele lipite de trup.

— Nu poți scăpa prin mituire.

— Nu-i mituire, spuse Geary. Nu vreau decît să-mi cer scuze în felul ăsta. Îmi dau seama, băieți, că v-am supărat și v-am trezit bănuieli.

M-ai luat drept un fel de iscoadă. De fapt nu sînt decît un zănatic inofensiv. Rîse de unul singur.

— Un zănatic ? repetă Charley.

— Mă pasionează căile ferate și mă interesează cum sînt administrate gările. Spuneai că m-ai văzut tot umblînd pe peroane, preciză el întorcîndu-se spre Charley. Pot fi văzut bătînd peroanele fiecărei gări mari din țară. N-am de-a face cu normarea muncii sau mai știu eu ce. În-tinse hîrtia de o liră. Hai, acceptă scuzele mele. Să știi că am cele mai bune intenții.

Omul acceptă hîrtia, rămase privind-o o clipă, apoi o împături și o puse în buzunar.

— Trebuie să fim atenți, lămuri acesta, privind-l pe Geary drept în ochi.

— De sigur că trebuie.

— Nu prea sînt eu convins nici acum că-i adevărat tot ce îndrugi acolo.

— O să fii cînd o să apară cartea mea, zîmbi Geary.

— Cum te cheamă ?

— Roger Lloyd, răspunse Geary.

Cu un aer de indiferență, Charley întoarse spatele lui voinic și se pierdu în întunericul beciului. Celălalt rămase locului, părea că nu vrea să lase chestiunea baltă. Dar pînă în cele din urmă hîrtia de o liră din buzunar îl îmblînzi.

— Mai bine să nu mai dai tîrcoale pe aici.

— Acum voi pleca, răspunse Geary vesel. Tocmai am cules... cîteva impresii. Nu mai am de ce zăbovi prin locurile acéstea.

Sub privirea aspră a omului, se întoarse și se îndreptă cu un aer indiferent spre partea principală a gării. În eventualitatea că ochii continuau să fie ațintiți asupra lui, merse drept înainte și coborî la metrou. Oprindu-se în fața șirului lung de aparate automate pentru bilete, pretinse că le cercetază, căutînd parcă numele unei anumite gări. O femeie de culoare, grasă, controla biletele. Aceasta îi aruncă o privire protectoare și păru pe punctul de a-l întreba dacă nu are nevoie de ajutor. Atunci, cuprins de nervozitate, se îndepărtă și, găsind un moment cînd femeia era ocupată, o porni repede înapoi pe drumul pe care venise.

Urcă treptele spre gară. Abia era ora prînzului. Cum avea să treacă restul zilei ? Unde s-ar fi putut ascunde de amenințarea permanentă a prezenței lui Blakeney ? Îl observa oare cineva ?

Ei bine, avea întotdeauna la dispoziție camera lui de la hotel. Putea suporta singurătatea o oră sau două. N-avea decît să ia o carte interesantă cu el. Dar îl cuprinse din nou groaza. S-ar fi putut să-i fi pus camera sub observație. Mai bine să stea cît mai departe de hotel pînă la căderea nopții. Ce spunea poezia aceea de Eliot ? „Așază-ți cizmele afară lîngă ușă, dormi, pregătește-te pentru viață“. Asta era.

Hotărît, liniștindu-se, Geary se duse la cel mai aglomerat bufet și se așeză la o lungă coadă pentru a ajunge în fața tejghelei. Își luă un pateu cu carne și o sticlă de bere și apoi se îndreptă spre un loc lîngă fereastră. Avea să mănînce în picioare așa încît să se poată mișca neobservat

în caz de pericol. Dacă s-ar fi așezat pe un scaun și ar fi trebuit să se ridice repede, atunci ar fi atras atenția mai ușor. Mestecînd și înghițind cu noduri berea spumoasă, privea gara pe fereastră. Lumina din lumea de afară pătrundea, filtrîndu-se ca prin porțelan. Oamenii treceau grăbiți, cu fețe crispate, preocupați de plecările și venirile care formau viața lor. Mulțimea devenea din ce în ce mai densă. Sosise tocmai un tren. Cei abia sosiți, purtînd în mîini serviete sau mișcîndu-se stîngaci cu geamandane grele, se îndreptau spre metrou. Cîțiva se desprinseră din marea de oameni și intrară la bufet. Oameni, oameni, un val mare frumos, anonim, de omenire. Apoi din acea mulțime se detașă un chip mic, nehotărît. O siluetă scundă într-un impermeabil albastru. Stătea locului privind stingher în jur. Un minuscul semn de întrebare pe pagina întunecată, în mișcare, a gării, iar Geary își recunoscuse fiul, pe David.

Să fi fost vreun vis ? Dacă era așa, trebuia să se comporte în vis ca în viața adevărată. Punînd paharul jos, Geary ieși repede și ajunse băiatul care umbla agale, fără țintă.

— David, rosti el numele cu o voce calmă, în tihnă.

David se întoarse. Era evident speriat că fusese recunoscut fără a prinde de veste. Dacă își pregătise vreun mic discurs sau salut special, uitase totul. Se înroși pînă în vîrfurile urechilor, apoi păli și se înecă.

— Tăticule. Știi... tocmai...

Geary zîmbi cu multă căldură și, pentru ca David să nu se simtă încurcat, se preocupă să-i facă o primire cît mai plăcută.

— Hai înăuntru să mănînci, cred că nu ți-ar strica să guști cîte ceva.

— Da, n-am mîncat încă nimic.

Geary era plin de solicitudine.

— Să părăsim atunci bufetul. Să mergem mai bine la hotel și o să-ți dau o masă ca lumea.

Vocea lui rosti cuvintele acestea inspirate, fără efort, aproape fără voie, iar picioarele îl purtară automat spre intrarea hotelului. Un băiat flămînd, un tată plin de blîndețe, o masă caldă, era ușor să camuflezi realitatea. Pînă cînd intrară în restaurant și se așezară la masă, David rămase tăcut, apoi întrebă :

— Locuiești aici ?

— Da, răspunse Geary.

— O să stai mult timp ?

— Depinde. Cît va fi necesar ca să aranjez lucrurile.

David îl privi îndelung, stăruitor, cu seriozitate.

— Ce fel de lucruri ?

Dacă Geary ar fi vrut să-i dea copilului un răspuns cu totul sincer la această întrebare, ar fi spus „Tobele“. De mai mult timp se simțea tulburat, căci i se părea că aude bubuind tobe în capul și în pieptul lui. Tobele acestea aveau sunete și vibrații. Uneori se auzeau ca și cum ar fi fost abia lovite, alteori păreau că sînt bătute blînd, din cînd în cînd cu baghete înfășurate, dar cîteodată sunetul lor răsuna puternic,

iar bătăile erau repezi. În unele dimineți, în ultimele luni ale căsătoriei lui, pe cînd stătea întins pe spate în timp ce Elizabeth dormea alături de el, le auzea atît de puternic, încît se mira cum de nu o trezesc și pe ea.

Ar fi putut să-i spună lui David că, odată, în această perioadă grea, venise la Londra, iar la întoarcere sosise la gară puțin mai devreme și atunci intrase la bufet să aștepte plecarea trenului. Cum stătea acolo, descoperise că tobele nu mai bubuiau. A ascultat și tot ascultat, dar nu le-a mai auzit. Au început numai după ce trenul se puse în mișcare. De atunci a prins ființă și s-a tot dezvoltat în mintea lui ideea că dacă stă la gară e ferit de zgomotul tobelor.

I-ar fi putut vorbi lui David despre tobe. Nu a făcut-o însă. În schimb a ridicat din umeri și a spus :

— O, e vorba de unele amănunte. Unde mă voi duce, ce voi face.

— Tată, exclamă David dintr-o dată. De ce nu vrei să stai cu noi ?

— Ce doriți să comandați, domnule, întrebă chelnerița care-și făcu pe nesimțite apariția lîngă Geary.

Geary comandă un menu bun pentru David, iar pentru el o sticlă de vin de o jumătate de litru.

— Să sărbătorim întîlnirea noastră, explică el. E o plăcere neașteptată să te văd.

Chelnerița plecă. David rămase tăcut, privind fața de masă. Era evident cam încurcat, căci nu

primise nici un răspuns la întrebarea directă pe care avusese proasta inspirație să o pună.

— Ascultă, David, i se adresă Geary cu blîndețe. Înainte de a-mi pune tu vreo întrebare, aș vrea să te întreb eu ceva. Ce te-a îndemnat să vii aici ?

— Am vrut să te caut.

— Cine ți-a spus că o să mă găsești la gară ? David luă furculița, o privi, o puse apoi jos.

— Doream să-ți vorbesc.

— Așa că ai venit aici. Dar de ce în acest loc ? Cum de ți-a venit ideea că ai putea să mă găsești la gară ?

David avea un aer răzvrătit.

— Ei bine, am avut dreptate, nu ?

Chelnerița sosi cu supa lui David și cu vinul scump al lui Geary. Sticla era așezată într-un coșuleț. Cu o figură gravă, Geary îndeplini mișcările de rigoare, turnă puțin vin în pahar, îl gustă, apoi făcu semn din cap chelneriței. Aceasta umplu paharul și plecă.

— Noroc, spuse Geary ridicînd paharul. Bău puțin, apoi așeză paharul pe masă. David, băiatul meu, nu trebuie să fii necăjit. Știu că plecarea mea de acasă înseamnă o schimbare pentru tine și va trebui să treacă puțin timp pînă cînd o să te deprinzi, dar voi ține legătura cu voi și mă vei putea vedea de cîte ori vei dori. Faptul că nu locuiesc împreună cu voi nu înseamnă că nu-ți mai sînt tată.

Duse din nou paharul la buze ca să-și dea curaj. Într-o zi voi încerca să-ți povestesc toate. Îți promit.

David își termină supa, părea că nu-l auzise. Dar dintr-odată lăsă lingura în farfurie, îl privi pe Geary drept în ochi și-l întrebă :

— De ce stai la gară ? Asta-i ceea ce nu...

— Cine ți-a spus ? întrebă Geary repede. Își simți coastele dureroase, ghipsul păru că-i scoate tot sufletul din el.

— Dacă îți spun cine, îmi explici de ce ?

Geary șovăi o clipă, apoi spuse :

— Da.

— Am auzit de la un coleg, la școală, preciză David, aplecându-se înainte.

Chelnerița îi puse un biftec în față, dar băiatul păru că nici nu-l bagă în seamă. Ochiul îi erau ațintiți asupra lui Geary.

— Spunea că... Ezită. Spunea că îți petreci tot timpul la gară.

— Cartofi ? îl întrebă chelnerița. Se grăbea să servească la celelalte mese. Nu-și putea vedea de treabă pînă cînd David nu-și alegea legumele.

— Ia cartofi și varză, pare bună.

David se servi în mod mecanic. Cînd rămaseră singuri, încercă din nou.

— Băiatul ăsta spunea că ești...

— Cine-i băiatul, cum îl cheamă ?

— Julian Robinson.

Geary se gîndi.

— E probabil fiul lui Philip Robinson.

— Nu știu cum îl cheamă pe taică-său. Pe cînd eram în curtea școlii a venit la mine și mi-a spus : „Tatăl tău e nebun“.

Speriat, David își lăsă privirea în jos. Rostise în fine cuvintele.

De trei ori, se gîndi Geary. Blakeney, lucrătorii de la căile ferate și acum băiatul... Cît va mai putea rezista ? Trei atacuri într-o singură dimineață.

— Și tu l-ai crezut ? întrebă el.

Continuînd să-și țină privirile ațintite asupra mesei, copilul dădu din cap în semn negativ.

— A explicat de ce a spus că sînt nebun ?

— A spus că nu părăsești niciodată gara și că-ți petreci tot timpul umblînd de colo pînă colo prin gară și că nu mai ești în stare să te porți normal.

— Nu ți se pare că mă comport normal ? îl întrebă el cu blîndețe.

— Nu știu, răspunse David. Dintr-odată fața i se încruntă, împinse farfuria într-o parte. Nu pot mânca, rosti el pe un ton plîngăreț.

— Ascultă, David, nu te necăji. Nu știu ce poveste fantastică a. putut să îndruge băiatul acela. Sînt în toate mințile cum bine poți vedea.

— Nu-mi pasă pentru mine, spuse David cu o voce strangulată. Nu-mi pasă dacă spune că tatăl meu e nebun. Eram îngrijorat pentru tine, asta-i tot.

Geary își termină de băut vinul cu o lungă sorbitură indiferentă, și se strădui să fie calm. Zîmbi și adăugă :

— Hai, mănîncă, o să mergem apoi sus în camera mea. O să-ți arăt unde locuiesc și o să-ți explic ce fac. Asta o să te ajute să te simți mai bine ?

— Da, răspunse David. Își suflă nasul și adăugă : Mi-e chiar foame.

— Mănîncă, zîmbi Geary. Nu se gătește rău aici.

După ce David termină de mîncat urcară cu liftul. Camera lui Geary, cu perdelele, covorul, cuvertura de pe pat în culori bine potrivite, și baia curată, strălucind prin ușa întredeschisă părea chintesența gustului prozaic al zilei.

— Vezi, David, spuse Geary lăsîndu-se într-un fotoliu, hotelul ăsta e foarte central cu un serviciu bun, și nu e excesiv de scump. Îmi convine să stau aici pînă ce voi pune la punct toate chestiunile. Fără a face nici o pauză care să-i poată îngădui lui David să-i pună vreo întrebare în legătură cu cele spuse de el, adăugă repede : Știe cineva că ești aici ?

— Numai tu.

— Vreau să spun cineva de acasă.

David făcu semn din cap că nu.

— Nu mai am de gînd să-i cer mamei voie. Dacă hotărăsc să fac ceva și consider că e bine, îi dau drumul.

Geary luă un aer sever.

— Nu ești destul de mare, feciorul meu, ca să hotărăști singur.

— M-am gîndit, spuse David plin de grijă, că dacă ție ți-a venit să pleci de acasă *definitiv*, de ce n-aș pleca și eu *doar o zi* ?

— Cazurile noastre sînt destul de diferite.

— Nu văd de ce.

Geary nu vedea nici el de ce, așa că nu mai răspunse.

— În orice caz, o să te urc într-un tren ca să ajungi acasă mai înainte ca cei de acolo să se îngrijoreze. E un tren bun la 4.15

— Cît mai e pînă atunci ?

Geary se uită la ceas. Cam o oră.

— Vrei să scapi de mine, nu-i așa ? spuse David cu amărăciune.

— Pur și simplu nu vreau să fie îngrijorați acasă, replică Geary, dar văzînd chipul necăjit al copilului continuă și mai blînd : David, te rog, nu te necăji. Orice s-ar întîmpla o să am grijă de tine și nu o să-ți lipsească nimic și de cîte ori o să dorești să mă întrebi sau să-mi spui ceva poți veni să mă vezi.

— O să fii aici ?

— Oriunde voi fi voi avea grijă să-mi știi adresa. Își scoase portofelul și-i dădu lui David o hîrtie de cinci lire. Asta-i pentru drum. Apropo, de unde ai luat banii pentru biletul de tren ?

— Din economiile mele pentru cadourile de sărbători, spuse David. Am rămas cam lefter și nu am cumpărat decît biletul pentru dus, fără întors.

— Numai pentru dus ? repetă Geary. Dacă nu mă găseai ? Cum te gîndeai să te întorci ?

— Aveam de gînd să stau aici pînă cînd *te-aș fi văzut*. Își îndreptă apoi privirile în altă parte. Îmi lipsești grozav de mult.

Ceva păru că se sfarmă în sinea lui Geary, ca și cum și-ar fi purtat sentimentele în piept aranjate cu grijă, în recipiente de sticlă, iar acum acestea se spărseseră, și toracele îi era plin de sînge și cioburi. Deschise gura ca să

rostească ceva, dar mintea păru că-i îngheață. Ar fi dorit să-i spună copilului că va părăsi gara și va veni pe dată cu el acasă. Ar fi vrut să-l cheme să stea cu el la hotel. Ar fi dorit să-i explice despre tobe, să-i promită lui David că va părăsi hotelul și va căuta un loc unde ar putea să vină să petreacă împreună fiecare vacanță. Dar mai presus de toate ar fi vrut să spună ceva care ar fi ridicat greutatea de pe inima copilului și a lui, dar nu-i venea nimic în minte, iar buzele îi rămaseră pecetluite. Tatăl și fiul se uitară unul la altul peste mobilierul impersonal al camerei de hotel.

— O să te întorci vreodată acasă ? întrebă David în șoaptă.

— David, rosti Geary. Vocea îi era rece, numele răsună în cameră ca scîrțîitul ușii unui șopron, ți-am promis, acum, aici, că voi avea grijă ca totul să fie în ordine. Lucrurile sînt într-o situație mai bună acum. Spusele lui nu păreau convingătoare. Dar era prea tîrziu ca să-i mărturisească adevărul. Începu din nou. Vezi, trebuie să dau vieții mele o nouă formă, pe care vei fi în stare să o înțelegi... și să o împărtășești. Îți promit David.

Fața băiatului se lumineă puțin, dar ochii continuau să-i fie tulburați. Se tot uita la Geary ca și cum i-ar fi cerut să-i dea ceva concret, ceva ce să ia cu el.

Geary se simți cuprins de disperare. Sîngele și cioburile se făcuseră una în pieptul lui. Îl iubea pe David. Trebuia să găsească o cale către inima băiatului. Trebuia, trebuia să ajungă la inima lui.

— Privește aici, spuse el dintr-odată. Scoțându-și sacoul începu să-și descheie cu forța nasturii cămășii. Își scoase cămașa și vesta și ghipsul alb prinse a sclipi în lumina mohorâtă. David sări de la locul lui.

— Ce Dumnezeu...

Geary atinse ghipsul.

— Am avut un mic accident. Am căzut și mi-au plesnit câteva coaste. Și asta este una dintre cauzele pentru care nu mă pot deplasa de aici vreo săptămînă sau două. Sînt un pacient ambulator la spitalul care e ceva mai jos de gară.

Cuprins de groază și de milă, David examinează cu atenție ghipsul.

— Te doare ?

— M-a durut puțin la început. O noapte sau două nu prea am dormit. Acum e-n regulă.

— Cum s-a întîmplat ?

— Am alunecat din capul cîtorva scări. Cred că am călcat pe o coajă de banană sau vreo hîrtie unsuroasă, sau mai știu eu ce. În orice caz, pînă am ajuns jos mi-au plesnit două coaste, amîndouă pe aceeași parte.

— Te-a ridicat cineva ?

— M-am ridicat singur.

Dintr-odată, simțindu-se puțin rușinat de spectacolul pe care-l oferea, se îmbracă repede. Așa că vezi, continuă el cu un surîs nenatural, mai este o mică socoteală care mă ține aici, chiar dacă n-ar fi nimic altceva.

David se îndreptă cu un pas săltăreț spre fereastră.

— Mă simt mult mai bine, anunță el. Văzîndu-te cum arăți și știind despre accident, toate astea au... au

— Toate astea au un înțeles ? completă Geary.

— Da, așa-i.

Ușurați, își zîmbiră unul altuia. Amestecul de sînge și cioburi din pieptul lui Geary dispăruse. Simți chiar că toate compartimentele de sticlă s-ar putea lipi ca și coastele lui.

— Ei bine, spuse Geary, uitîndu-se la ceas, am putea să coborîm în gară.

— De pe acum ?

— Avem multe de făcut, preciză Geary. Trebuie să aflăm de la care peron pleacă trenul, apoi să cumpărăm biletul. După aceea poți să-ți alegi o carte de la standul de cărți. Pînă cînd vom fi făcut toate astea și vei fi băut și o ceașcă de ceai se va apropia și ora plecării trenului. Geary își încheie haina și se îndreaptă spre ușă. Goliciunea camerei începuse să-l apese. Hai să pornim. David îl urmă mai încet.

— O să-mi scrii ? întrebă copilul.

— În fiecare săptămînă, răspunse Geary cu inima ușoară.

— În special să-mi spui cînd o să fie mai bine coastele tale, da ?

— O să-ți telegrafiez în ziua în care o să-mi scoată ghipsul.

Rîseră amîndoi. Rîsul parcă-i ajută să meargă mai repede, de-a lungul coridorului, spre lift, alunecînd ca pe rotile.

Ajunși jos, Geary își tăie drum prin holul hotelului, fără să se oprească deloc.

În timp ce amîndoi treceau prin marea de oameni în continuă mișcare, Geary respiră din nou ușurat. În cele din urmă, existau soluții și pentru problemele lui. David avea să se simtă mai fericit. Legătura dintre ei, ruptă temporar, se reînnodase acum. Pînă și irlandezul își avusese rolul în această tămăduire, furnizîndu-i un motiv obiectiv pentru a putea sta la hotel. Geary aruncă o privire aprobatoare băiețașului blond, care pășea alături de el. Dar dintr-odată îl zări pe Blakeney.

Lentilele doctorului străluceau, așa cum stătea acolo sub unul din felinarele care în acea vreme a anului erau aprinse toată ziua. Sosise probabil prea devreme pentru ora de plecare a trenului de întoarcere, desigur cu același tren de 4.15, în care Geary plănuise să-l urce pe David. Aveau să se întâlnească ? Oare Blakeney îi va pune întrebări copilului, în timpul călătoriei de șaptezeci de minute ?

Geary se opri brusc. Cei doi trebuiau ținuți departe unul de altul. Era destul de ușor să-l urmărească pe Blakeney, să-l vadă instalat în tren, mai înainte ca David...

Apoi se întîmplă tot ce putea fi mai rău. Blakeney care se afla doar la cîțiva metri depărtare, se întoarce și dădu cu ochii de ei.

— David, spuse Geary repede, mai bine... Se uită în jur. Biroul de informații era în apropiere. Hai să intrăm înăuntru și să întrebăm de la ce peron pleacă trenul tău.

— Uite aici un tablou cu mersul trenurilor, spuse David. O să aflăm.

David se îndreptă într-acolo și începu să examineze lista tipărită. Evident, lui Geary îi plăcea să-l vadă așa descurcăreț și comportându-se ca un om mare.

— N-am încredere în listele astea, spuse Geary cu gîtlejul uscat. Pot fi... pot fi modificate de la o oră la alta. Se făcea că nu-l vede pe Blakeney care se uita cu un aer impunător la el. Cred că biroul de informații ar fi...

Foarte tulburat, Geary se lăsa cînd pe un picior, cînd pe altul.

— Uite, l-am găsit, strigă David mîndru. Peronul nr. 1. De aici pleacă tati, chiar de unde sîntem. Cred că va trage în curînd la peron. Întinse gîtul, uitîndu-se de-a lungul liniei.

— Prea bine, spuse Geary. Hai să mergem să luăm biletul. Să nu ne lungim pe aici, adăugă el scurt.

Blakeney era aproape de el, cînd îl apucă pe David de braț și o porni repede de-a lungul peronului. Nu se îndepărta de Blakeney, ci se îndrepta chiar spre el, sub nasul lui.

— De ce graba asta ? protestă David.

— Ne întîlnim din nou, spuse Blakeney vesel.

— Ha, ha, făcu Geary, trecînd cu un pas iute pe lîngă el.

Părăsiră peronul și ajunseră în holul unde erau ghișeele pentru bilete ; acolo se putea simți în siguranță.

— Avem încă o mulțime de timp, tati.

Geary aruncă o privire peste umăr.

— David, l-ai văzut pe bărbatul acela ?

— Cel cu ochelari ? De adineaori ?

— Întocmai, spuse Geary. Respira repede. Își scoase o batistă și își șterse transpirația de pe față. Ține minte ce-ți spun, David. *Să nu vorbești cu el.*

— Nici nu-l cunosc.

— S-ar putea să fie cu tine în tren, continuă Geary încet. Dacă-ți pune vreo întrebare, nu răspunde. Scoală-te și du-te în altă parte a trenului. Poți să mergi dacă vrei la vagonul restaurant, îți mai dau bani ca să nu fii obligat să-ți schimbi hîrtia de 5 lire. Dacă se așază lîngă tine, du-te la o altă masă, sau reîntoarce-te în compartiment. *Nu vorbi cu el.*

David dădu din cap, făcînd ochii mari. Era copleșit de pasiunile de mari proporții ale adulților. Se rătăcise în arena acestor uriași, ceea ce-l făcea să se simtă important, dar în același timp și foarte vulnerabil.

— O să mă păzesc de el, tată.

Își dădea seama că nu poate să-l întrebă nimic pe taică-său despre această problemă atît de importantă și urgentă.

Geary cumpără biletul lui David. Mai rămăseseră încă douăzeci de minute de omorît. Trenul fu tras la pèron încet, zdrăngănind, dar nu îndrăzni să-l lase pe David să se urce. I l-ar fi servit lui Blakeney pe tavă. Dintr-odată îi veni însă o idee și se lumineă la față. Hai, David, o să mă urc în tren și o să stau cu tine pînă la plecare. Vom putea vorbi în liniște fără nici un risc să pierdem trenul. David ezită.

— Dar dacă se urcă și bărbatul acela ?

— Nu o să se apropie, dacă sînt eu cu tine.

Geary greșise. De îndată ce el și cu David se așezară în compartiment, apăru și doctorul Blakeney de-a lungul peronului. David stătea lângă fereastră, iar cînd Blakeney ajunse în dreptul lui îl văzu și pe chip i se schiță o expresie plină de interes ; se opri.

— M-a văzut, tată. David era speriat.

— N-are importanță. Își dădu seama că-l făcuse pe David să-și închipuie că Blakeney era un ucigaș de copii sau un vampir.

— Dar se uită la mine.

Blakeney, cu un zîmbet plin de încurajare, se apropie și mai mult de fereastră. Apoi îl zări pe Geary. Surîsul său nu păli, dar deveni mai tainic, mai discret.

— Lasă-l să vină înăuntru, nu-i nimic, șopti Geary printre dinți.

Blakeney dispăru. Fără îndoială că o luase de-a lungul trenului spre ușa de la capătul vagonului. Geary stătea nemișcat la locul lui cu toți mușchii încordați. Își simțea pielea pieptului udă de nădușeală, dînd zadarnic asalt ghipsului.

— Ce o să faci dacă vine înăuntru ? întrebă David.

Întrebarea avu un efect tranchilizant asupra lui Geary.

— Nu-i periculos, David, spuse el încet. Vreau să precizez că nu o să-ți facă nici un rău. Tot ceea ce poate face este doar să-ți pună întrebări, dacă are cea mai mică șansă. Întrebări despre mine.

— Dar nu știu nimic despre tine.

— Există unele lucruri pe care dorește să le afle și pe care poți să i le spui, dar nu vreau să sufli nici un cuvînt.

— E vreun dușman al tău ?

Blakeney apăru în ușa compartimentului și își îndreptă privirile spre ei.

— Da, spuse Geary încetișor.

— Ah, domnul Geary, rosti Blakeney pe un ton satisfăcut. Deschise ușa mai mult. Nu mi-am dat seama că vă întoarceți azi acasă.

Intră în compartiment și vru să-și pună servieta sus în plasă.

— Vă supără dacă stau cu dumneavoastră ?

— Aș prefera să nu stați, răspunse Geary brusc, dacă sînteți amabil.

— O, Blakeney era binevoitor, imperturbabil. Vă întrerup ?

— Avem o mulțime de discutat.

— Tată și fiu, desigur, se vede de la o poștă. Și aveți de discutat ceva ce nu poate aștepta pînă cînd ajungeți acasă ?

— Tata... începu David. Era evident pe punctul de a-i spune lui Blakeney că taică-său nu călătorea cu el. Dar Geary îl călcă serios pe picior. Îi luă cuvîntul din gură și-l împiedică să termine fraza.

— Nu mi-am văzut fiul de mai mult timp, Blakeney, am nevoie să-i vorbesc în liniște. De asta ne-am urcat în tren mai devreme ; înainte de a se aglomera.

— Ciudat, comentă Blakeney, cînd ai și o cameră la hotel.

— Blakeney, asta-i o adevărată imixtiune. Inima lui Geary zvîcnea, gata, gata să-i sară din piept. Presupun că îți închipui că profesiunea dumitale îți dă dreptul să-ți bagi nasul în viețile particulare ale altora și să asculți ce vorbesc.

— Ei bine, continuă Blakeney care stătea în picioare cu servieta în mîină, unele profesiiuni îți dau acest drept.

— Amintește-ți însă că nu sînt... Geary era pe punctul de a spune „pacient“, dar își dădu seama și se opri. Nu în fața lui David. Întreaga situație amenința să-l înghită complet. Blakeney, te rog lasă-mă singur cu fiul meu, spuse el pe un ton mai calm.

— Desigur, conveni Blakeney, și dînd din cap cu bunăvoință către David, părăsi compartimentul.

— N-ar fi mers prea departe, îngăimă Geary. Cuvintele formîndu-se de la sine, nu știa dacă le rostise cu glas tare sau numai în gînd. Se lăsă pe spate, ascultînd tobele care începuseră din nou să bată în pieptul și-n capul lui. Alături de el, David spunea ceva. Dar Geary era prea tulburat pentru a-l asculta. Cum putea să-i țină pe David și pe Blakeney separați unul de altul? Asta i se părea de cea mai mare importanță. Nu pentru c-ar fi crezut că Blakeney va obține de la băiat vreo informație care i-ar fi putut dăuna. Pur și simplu îl îngrozea gîndul ca fiul lui să fie interogat cu abilitate de către Blakeney, specialist în boli mintale, pus pe urmele lui pentru a constata dacă e nebun. Se temea mai ales

că ar fi putut să-l tulbure pe David, să-i trezească temerile pe care el, Geary, se străduise atît să i le risipească. Printre bătăile tobelor își auzea propria voce proferînd blesteme la adresa lui Philip Robinson. Dar nici un cuvînt nu-i ieși din gură.

Călătorii începură să se îndrepte spre tren.

Se înșirau unii după alții, pe coridoare, căutînd aferati locuri. „Cu atît mai bine“, se gîndi Geary. Să se aglomereze compartimentul cît mai mult, așa încît Blakeney să nu aibă nici o posibilitate de a se așeza lîngă David. Dar mai ales să rămînă convins că tatăl și fiul călătoreau împreună. Nu va face, desigur, nici o încercare să vină acolo, dacă știa că sînt împreună. Ceea ce avea de făcut era să stea pînă în ultimul moment. Să-și părăsească locul cînd trenul se va pune în mișcare, și atunci să sară.

Dar Blakeney ar putea trece pe acolo și l-ar vedea pe David cu un loc gol lîngă el. De ce-ar face-o însă ? Ar putea să se ducă, de exemplu, la toaletă.

Trebuia să riște. Nu putea părăsi gara și călători spre casă împreună cu băiatul. Spațiul care se întindea dincolo de gară era prea pustiu. Și apoi se mai punea și problema ce va face la capătul celălalt al drumului ? Dacă nu avea nici un tren pentru a se întoarce imediat înapoi ? Geary scrîșni din dinți.

— Ascultă, David, spuse el. În timp ce se întoarse spre copil, două doamne de vîrstă mijlocie intrară în compartiment și începură să încarce portbagajele cu pachete. Cînd sosești la

destinație, spuse Geary încet, cu o voce conspirativă, vreau să fii ca Pieile Roșii.

— Cum adică ?

— Pîndește-l pe acest bărbat. Nu-l lăsa să te vadă. Cînd ajungi pe peron, ascunde-te după ceva pînă îl vezi plecînd. Probabil că o să te caute. Sînt sigur că vei fi destul de isteț ca să te ferești de el.

David se retrase în colțul lui. Părea tare mic și palid.

— Ce-ar putea să facă dacă mă prinde ?

Geary zîmbi.

— Fiecare om își are dușmanii lui. David, lupta între mine și el nu e fizică. Nu avem de gînd să ne tragem pumni sau să ne înjunghiem unul pe altul. Este totuși o luptă. Pe scurt, omul încearcă să mă prade.

— Să te prade ?

— Să-mi ia ceva care-mi aparține.

— Bani ? David făcea eforturi să înțeleagă.

Geary clătină din cap.

— Banii sînt în siguranță la bancă. Altceva încearcă să-mi ia. Ceva de care am foarte multă nevoie.

— Tată, pur și simplu nu...

— Ascultă, băiatul tatei, continuă Geary. Se întreba dacă cele două femei trăgeau cu urechea. Păreau cufundate în discuția lor. Nu căuta să înțelegi chiar acum. Pentru moment fă doar cum îți spun. Păzește-te de bărbatul pe care l-ai văzut. Dacă totuși îți vorbește, nu sufla nici un cuvînt.

Un bătrîn cu nasul roșu, îmbrăcat într-un costum din *tweed*, intră în compartiment urmat de

doi bărbați care păreau a fi agenți de bursă. Un oarecare instinct protector îl făcuse să cumpere pentru David un bilet de clasa întâi, ceea ce însemna că în compartimentul lor erau numai șase locuri. Cei doi ezitară. Voiau să stea împreună.

— Ocupă-l deocamdată, Jim, și eu mă duc să văd dacă găsesc pe undeva două locuri alături.

— Trebuie să fie mai departe, spuse Jim așezându-se lângă Geary. Dacă găsești, vino și mă ia.

— Ai putea să-i dai locul tău, șopti David.

— Mai sînt încă cinci minute, spuse Geary, de asemenea *sotto voce*. Lasă să mai vorbim cîte ceva pînă cobor. Apoi continuă pe un ton normal :

— Cum merge școala ?

— Așa și așa, răspunse David neatent.

— Caută să nu te plictisești prea tare, poți învăța lucruri folositoare acolo.

David dădu aprobator din cap. Pe chipul lui se schiță dezamăgirea. O situație atît de dramatică să eșueze pînă la urmă într-o discuție despre școală :

— Ce-ți place mai mult, tot matematica ?

— Nu, acum îmi place biologia.

Uitîndu-se pe geam, Geary văzu minutarul mare al ceasului gării sărind o jumătate de minut. Cît de departe era ușa ? Trebuia să se miște repede. David care se forța să spargă tăcerea întrebă în cele din urmă :

— Vreun mesaj pentru cei de acasă ?

— Spune-le că totul e în ordine și să-mi ceară orice au nevoie. Maică-ta are adresa unde mă poate găsi.

— Ce fel de adresă ? Hotelul de aici ?

— Adresa avocatului, replică Geary pe un ton peremptoriu.

Îi aruncă băiatului o privire ferită. Era atît de firav, atît de vulnerabil. Își stăpîni cu greu impulsul de a-l îmbrățișa. Stătea acolo stingher, printre străini, gata să fie purtat de-a lungul liniilor ferate pe o distanță de vreo sută de kilometri, departe de el... Cum de-au ajuns lucrurile aici ? Încercă să-și scormonească memoria, căutînd momentul cînd îi apăruse pentru prima oară necesitatea absolută a despărțirii de Elizabeth, îndemnul de a pleca de acasă, și de la Institut, ca să scape de bătaile tobelor.

— David, spusese el în surdina, cu un glas răgușit, aplecîndu-se spre băiat, vreau să-mi promiți că nu o să te frămînți.

— De ce ?

— De orice. Dar în special... pentru faptul că nu sînt acasă. O să vezi că nu o să simți nici cea mai mică deosebire.

„Ipocritule“, spuseră ochii băiatului.

— De îndată ce mă instalez, continuă Geary cu disperare, poți să vii și să stai cu mine cît dorești.

Trenul se smuci și se puse în mișcare. David strigă :

— Trebuie să te grăbești !

Geary se sculă de pe locul lui, luă mîna lui David, o strînse cu putere, apoi ieși în grabă din compartiment și o porni de-a lungul cori-

dorului. Vagonul era aglomerat. O luă spre ușa din față pentru că drumul spre cea din spate era blocat de un grup de tineri care stăteau aplecați pe ferestre și fumau. Nu străbătuse nici un sfert din coridor spre ușă când calea îi fu barată de agentul de bursă, prietenul lui Jim. Poate că acesta reușise să găsească două locuri alăturate și se întorcea să-și ia prietenul. Nu mai avea de ce să fie îngrijorat — gândul găsi un bun făgaș în mintea tulburată a lui Geary — David scăpase de Maurice Blakeney.

În timp ce Geary și prietenul lui Jim se loveau unul de altul în coridorul îngust, trenul câștiga în mod alarmant viteză. Prietenul lui Jim se uita întrebător, cu o privire mirată, la Geary care se înghesuia și-l împingea în graba lui lipsită de orice urmă de politețe. Geary îi iertă privirea ; la drept vorbind, omul nu avea de unde să știe că el voia să coboare. Trenul ajunsese aproape la capătul peronului. Va fi obligat oare să sară pe șine ? Gîfîind, cu tobele bătîndu-i în urechi, forță ușa și ajunsese afară pe scări ; ultimii metri din peron erau încă accesibili, deși trenul depășise porțiunea folosită în mod normal de pasageri, iar spațiul respectiv se vedea aglomerat cu baloturi, cufere și cîte și mai cîte. Era prea tîrziu să mai sară ? Fără a se mai gîndi, Geary își dădu drumul. Dintr-o dată avu în fața ochilor o imagine fugară, dar neîndoielnică, a chipului lui Maurice Blakeney. Doctorul ieșise din compartiment și stătea pe coridor, observîndu-l pe Geary cum sărea.

Îngrozit, Geary ateriză pe peron în genunchi și în mîini. Din fericire nu-și lovi fluierul pi-

ciorului, dar își pocni foarte rău capul de o ladă de lemn și, cîteva secunde, se simți amețit. Apoi, încet, se ridică în picioare. Maurice Blakeney îl văzuse sărind: Îl dureau coastele. Spera că David se afla în siguranță, bine înghemuit între prietenul lui Jim și fereastră. Ba spera, ba se temea, ba spera, ba se temea. Dar cel puțin acum se afla din nou în gară. Ascultă. Tobele încetaseră.

Frecîndu-și capul, se întoarse și își continuă drumul pe peron, dar dintr-o dată dădu peste o față pistriuată, cu ochi bănuitori, împlîntați adînc în orbite, ochi pe care îi mai văzuse chiar în acea zi... Da, desigur. Era lucrătorul feroviar, Charley.

— Ei, bine, de data asta ce mai e ? întrebă Charley.

Avea în mînă o lampă roșie pe care o tot balansa încoace și-ncolo ca și cum s-ar fi gîndit dacă să dea sau nu cu ea în capul lui Geary. Ce mai studiezi acum, șefule ? Vrei să experimentezi diferite feluri de a te arunca dintr-un tren în mers frîngîndu-ți afurisitul de gît ?

— Cel puțin, răspunse Geary, poți vedea că nu este vorba de normarea muncii.

— Da, așa-i, conveni Charley, uitîndu-se cu atenție la el. Văd prea bine. A te sui într-un tren și a sări în ultima clipă, asta miroase mai degrabă a jecmănitor de pasageri care vrea să i se piardă urma. Ascultă-mă, șefule, să-ți spun eu ce e. Te porți ca cineva care fuge de lege.

— Foarte bine, spuse Geary, n-ai decît să mă duci la cel mai apropiat post de poliție și să mă legitimezi.

— Nu umbla să mă tragi pe sfoară, continuă Charley. În vocea lui se putea percepe un ușor ton de nesiguranță.

— Și dumneata să nu mă acuzi, replică Geary.

Toate îngrijorările, temerile și frustrările pe care le încercase în acea zi se transformară acum în agresivitate împotriva lui Charley. Vroia să-l pedepsească și să-l umilească pe roșcovanul acela cu bluză scurtă. Sfîșiat și zdrobit, dorea la rîndul lui să sfîșie și să zdrobească.

— Hai, spuse Geary brusc, să căutăm un agent și să-l anunți că am încălcat legea și că fug.

— Las-o mai moale, ce te grăbești așa? mormăi Charley intimidat de privirea dușmănoasă a lui Geary. Știi tot atît de bine ca și mine că te-ai comportat aiurea.

— Am făcut o mică plimbare într-o parte a gării interzisă publicului și, fiind luat la rost de dumneata și de celălalt, am părăsit liniștit locul. Trec peste faptul că v-am dat și dumi-tale și lui cîte un mic dar în numerar. Dacă eu am încălcat regulile, apoi tot așa ați făcut și voi. Cît despre săritul din tren, am sărit pentru că eu nu călătoream. Am condus pe cineva, iar trenul s-a pus în mișcare și nu mi-am dat seama cum a trecut timpul, căci stăteam de vorbă. Asta se întîmplă, probabil, în fiecare zi de mai multe ori. Totuși te legi de mine și-mi vorbești despre lege. Foarte bine, vino să găsim legea. Îl apucă pe Charley de braț. O să le spun la poliție că te-ai legat de mine. Să vedem cine o să iasă basma curată.

Charley îi dădu mîna la o parte. Forța lui fizică trebuie să fi fost de vreo trei ori mai mare decît a lui Geary.

— E-n regulă. S-o lăsăm moartă. Nu vreau să fac gălăgie. Dacă ai avut un motiv serios să sari din tren, e-n regulă, nu-i așa ?

— De ce nu-mi ceri să-ți spun motivul ? întreabă Geary. Ți-ai închipuit că dacă mă ameninți mai capeți o liră ?

Aruncînd o privire amenințătoare, Charley o luă din loc, dispărînd după un morman de lăzi. Triumful îi ridică moralul lui Geary. Porni de-a lungul peronului spre bufet, să bea ceva. Sigur că totul se va aranja. Blakeney nu va putea să stea lîngă David, iar cînd va coborî din tren, David va ști să fie destul de prudent față de doctor și se va ține deoparte pînă cînd drumul îi va fi liber. Dezastrul fusese îndepărtat, poate chiar pentru totdeauna. Dacă Blakeney nu va avea nimic de raportat, nu vor exista motive ca el să fie deranjat, va fi lăsat în tihnă și în siguranță în mijlocul valului de oameni, acea mulțime impersonală și prietenoasă care fluctua în gară.

Plin de căldură și încredere, pășind cot la cot cu toți acei străini pașnici care-l înconjurau de o parte și de alta, Geary se prinse de bar asemenea unei moluște și, cu multă răbdare, își așteptă rîndul să fie servit. Simți că binemerita un pahar mare de whisky.

Recepția pentru care Elizabeth Geary hotărîse să nu-și scurteze fusta era oferită de domnul și doamna Marcus Pelt. Adrian Swarthmore îl ur-

mărea cu multă grijă pe Marcus Pelt. Sau, pentru a folosi o manieră de exprimare mai subtilă, Swarthmore considera că, aparent, era necesar să întrețină cu el relații cordiale, chiar dacă în sinea sa rămânea circumspect. Specialist în științe economice și încă unul de mare succes, autor al mai multor cărți apreciate, Marcus Pelt deținea și un important post universitar. Mare amator de reclamă și popularitate, era gata să întreprindă orice fără discriminare. Se număra printre acei intelectuali care, din anumite motive, găsesc că viața nu merită să fie trăită, dacă pe lângă un auditoriu de strictă specialitate nu au și unul cât mai larg, lipsit de pretenții.

Orice fel de publicitate se dovedea bună pentru energia nestăvilită a lui Pelt. Nu ar fi refuzat niciodată o invitație de a apărea pe micul ecran în discuții simple, la o masă rotundă, sau în diferite emisiuni de întrebări și răspunsuri privind chestiuni de cunoștințe generale, sau chiar prostindu-se în jocuri de societate. Cea mai abjectă fițuică nu se temea că va primi un refuz când îi solicita telefonic părerea sau vreun articol proeminent. Fața lui rotundă ca o lună plină, cu ochelari, luminată de un surîs de autoapreciere, îl privea întotdeauna pe cititor din coloanele articolelor sale, tot așa cum se uita la telespectator de pe ecranul strălucitor. Marcus Pelt era mulțumit de sine și admira felul în care își ducea viața. Foarte apreciat pentru ideile sale de bază în rîndul specialiștilor, se bucura și de un succes de suprafață la marele public. El era încântat de amîndouă.

Adrian Swarthmore avea nevoie de Pelt. Amindoi se preocupau să fie în cele mai bune raporturi și dovedeau multă grijă unul față de celălalt. Swarthmore, prin situația sa, îi oferea lui Pelt ocazii frecvente să-și facă reclamă. Acesta, foarte abil, ce-i drept, nu l-ar fi abandonat niciodată pe Swarthmore. Fiecare știa prea bine, fără a o declara vreodată că, atunci când Swarthmore avea ocazia strălucită de a pune mîna pe o emisiune într-adevăr importantă de televiziune, îl folosea pe Marcus Pelt cît putea, iar la rîndul lui, Marcus Pelt îl folosea pe Swarthmore cît mai mult. Aveau nevoie unul de altul și această nevoie era mai tare decît suspiciunea lor reciprocă.

Pelt, stînd în picioare în centrul covorului din camera de zi, se uită la ceas și spuse :

— Adrian, primul dintre ei, va sosi curînd. Vom rămîne pe poziție pînă cînd toți vor fi avut ocazia să se scalde în strălucirea ta, iar apoi o luăm repede din loc să cinăm undeva în tihnă. N-ai uitat să reții o masă, draga mea ?

Doamna Pelt, o persoană foarte dichisită, care fusese cîndva secretara domnului Pelt, îl asigură că nu uitase :

— Pentru noi trei, la „Pinocchio“, răspunse ea.

— Excelent, exclamă Adrian Swarthmore.

Necăsătorit, lui Adrian Swarthmore îi plăcea modesta și decorativa doamnă Pelt.

— Sînt gata să mă las devorat de vulturi de acum și pînă la ora opt.

Familia Pelt nu fixase o oră limită pentru sfîrșitul recepției lor, așa că nu ar fi fost rău să

o stabilească acum și să-i oblige pe toți să o respecte. Era prea destul. Provincialii puteau fi o adevărată pacoste.

— Cine vine ? întrebă el. Cunosce pe cineva ?

— Toți te cunosc pe tine, Adrian, spuse Marcus Pelt, făcînd cu ochiul. Dar nu cred că e cineva pe care să-l cunoști.

— Ba da, este cineva, dragul meu, îl corectă soția secretară. Am invitat-o pe femeia aceea pe care a părăsit-o soțul... cum o cheamă ?

Pînă și ea, așa cum reieșea din vocea ei, nu putea ține socoteală tuturor acestor pigmei.

— Geary, preciză Marcus Pelt prompt. Tipul de la Institut. Un cercetător liniștit, aplecat mereu asupra lucrului său, lipsit de orice preocupare pentru viața publică și, s-ar putea spune, și pentru viața particulară. Apoi, dintr-o dată, hop, își părăsește soția și copiii, dispare fără urmă.

— Și ai invitat-o ca să o înveselești ?

— Nu, protestă Pelt. El nu dădea reuniuni ca să înveselească oamenii. Am invitat-o pentru că am întîlnit-o la o masă, săptămîna trecută. Cum a fost pomenit numele tău, a vorbit despre tine cu multă căldură. Ați fost colegi cînd ți-ai început activitatea de ziarist.

— Cum o cheamă ?

— Ți-am spus, Geary.

— Nu, numele ei de fată.

— Habar n-am, replică Pelt voios.

Considera că făcuse suficient pentru acea femeie, invitînd-o și dîndu-i ocazia să reînnoiască o veche prietenie îndrăgită cu Adrian Swarthmore.

Se auzi soneria. Slujnica introduse o pereche al cărei fiu, în vîrstă de douăzeci și unu de ani, era tocmai pe punctul de a termina facultatea și dorea să devină ziarist. Îl bombardaseră atîta pe Pelt, încît, mai mult sau mai puțin, ajunseseră să se invite singuri. Invitația astfel smulsă nu pomenea și de fiu, totuși l-au adus, trăgînd după ei silueta lui costelivă, purtîndu-l parcă în ofrandă lui Swarthmore, cu un fel de disperare mută. Toți trei erau cu gura cusută. Pelt îi prezentă cu o nuanță de ironie, iar Swarthmore, dintr-odată începu să le vorbească plin de amabilitate, pe un ton confidențial, acordîndu-le întreaga sa atenție.

— Dar nu te-ai schimbat deloc, stăruie Swarthmore.

Elizabeth Geary se uită la el cu un aer amuzat, plin de afecțiune.

— Nu te țineam minte să fi fost așa de măgulitor, Adrian.

— Ești exact fata pe care am cunoscut-o în 1948, spuse Swarthmore, dînd pe gît un pahar de gin și sintonic ; puse apoi paharul gol pe masă. „Nu trebuie să mă amețesc, sînt multe de observat aici“.

— De atunci au trecut peste mine tot atîția ani cîți au trecut și peste tine, replică ea. Am avut și eu urcușurile și coborîșurile mele. O căsătorie de mulți ani, cu un început, o perioadă de mijloc, iar apoi, adăugă ea cu o ușoară ridicare din umeri, un sfîrșit.

— Îmi pare rău să aud așa ceva, spuse Adrian Swarthmore cu blîndețe.

Se apropie de ea cu un aer protector și coborî vocea :

— Fără îndoială că ai suferit, iar faptul că fața ta nu poartă urmele celor îndurate mă face să te admir și mai mult.

— Și tu ? continuă ea încet, căutînd să îndepărteze conversația de la necazurile ei. Te-ai lăsat sedus de viața conjugală, în halat și papuci la gura sobei ?

— O, nu, exclamă el cu un aer degajat. Am fost prea ocupat pentru a mă căsători. La drept vorbind, nici nu știu dacă am întîlnit vreodată o persoană care să mă facă să reflectez la așa ceva. N-am fost în stare să mă opresc suficient timp din cursa mea pentru a o examina mai bine. Întotdeauna era ceva urgent care mă chema în altă parte.

Oftă, iar pe chipul lui cu ochi ciudați de mongol și buze cărnoase apăru un aer de melancolie.

Elizabeth Geary se simți dintr-o dată apăsată și amețită de prezența lui Swarthmore: de apropierea lui, de felul cum stătea aplecat spre ea, de întreaga-i atenție concentrată asupra-i. Și de toată acea energie pe care o radia. Să fi simțit o atracție senzuală ? Da și nu. Era un sentiment general în care intra și latura simțurilor. Își dădu seama cu o ușoară urmă de regret că știa foarte puțin despre asemenea lucruri. Arthur fusese destul de pasionat, dar interiorizat. Energia lui se revărsa în interior. Iar înainte de a-l întîlni pe Arthur, nu se apropiase

de nici un alt bărbat. Avusese o educație corectă, o carieră eficientă, întreruptă de o căsătorie oarecare, onestă, apoi dintr-o dată năruită. Îl ura pe Arthur. Nu încercase acest sentiment față de el niciodată pînă atunci. În clipa aceea însă îl ura.

— Ei bine, acum că ne-am reîntîlnit, declară Adrian, trebuie neapărat să păstrăm legăturile.

Desigur că spunea același lucru oricărei persoane pe care o întîlnea după mai mult timp. Dar pentru Elizabeth Geary, cuvintele lui sunară ca un îndemn autentic de a reînnoda legăturile. Legături ? Va mai avea ea cîndva vreo legătură cu un bărbat ? Dorea oare așa ceva ? Da... nu... o viață bine ordonată, menținerea pe linia de plutire. Să fi fost astea suficiente ? Putea să se simtă satisfăcută ?

Adrian Swarthmore ! Fără îndoială, competiția ar fi prea grea. Gîndurile ei o luară razna. Ei bine, Angela voia să se mute la Londra. O schimbare le va face bine tuturor. I-ar mai lua din povara anilor. O clipă, prinsă de vîrtej, dori să-și fi scurtat fusta.

— Aștept cu bucurie, spuse ea, întorcîndu-și fața spre Swarthmore. De fapt, simt nevoia să stau de vorbă cu cineva. Să am pe cineva care să mă sfătuiască, cineva care cunoaște lumea.

Oh, cum tînjea dintr-o dată după un bărbat care să-i ridice greutatea copleșitoare, să-i redea libertatea de a fi feminină, feminină !

Adrian Swarthmore se aplecă spre Elizabeth și aruncă peste umărul ei o serie de priviri iuți. Recepția era un fiasco. Nimeni din cei de acolo

nu prezenta vreun interes cît de mic, excep-tînd doar un singur bărbat, despre care se spu-neă că ar fi un industriaş foarte bogat. Dar so-cotind după mutra lui de ţărănoi bătut în cap, n-ai fi spus că e în stare să adune nici doi şi-lingi. Ar fi putut fi interesant să stai de vorbă cu el, dar Marcus Pelt îl luase în antrepriză şi nu-i mai dădea drumul, iar doamna Pelt îl pă-zea să nu-i scape şi, în acelaşi timp, avea grijă să îndepărteze pe orice nepoftit.

Aşa că singurele persoane disponibile erau cele trei catastrofe : tatăl, mama şi fiul care dorea să devină ziarist. Swarthmore făcuse tu-rul salonului şi spusese cîte un cuvînt drăguţ fiecăruia. Pînă la opt mai rămînea însă o bună jumătate de oră. I-o va consacra lui Elizabeth Geary care, în plus, la patruzeci de ani era încă ceea ce se numeşte o „femeie bine“. Swarth-more nu avusese niciodată obiceiul să refuze vreun ajutor sau vreo reconfortare pe care viaţa i le-ar fi scos în cale. Nu s-ar fi putut spune că fusese lipsit de aşa ceva. Iar ea părea că nu s-ar da în lături şi, cum era de curînd se-parată de bărbatul acela al ei, nu ar fi fost ne-cesare prea multe eforturi ca să o vadă topită la picioarele lui. Ajungînd repede la această ho-tărîre, îşi aţinti ochii asupra ei, cu un surîs cu-ceritor, plin de admiraţie.

— Îmi pare tare rău că sînt angajat pentru cină, spuse el. N-ai vrea să vii cu noi, să luăm masa în patru ? Am aranjat să iau cina cu fa-milia Pelt.

Elizabeth se întunecă la faţă.

— O, nu pot, răspunse ea cu regret. Copiii sînt singuri acasă și nu-mi place să-i las astfel prea mult timp. Fiica mea are cincisprezece ani. E o fetiță isteată. I-am spus că mă voi întoarce la ora opt și a stat destul de mult singură.

— Prostii, replică Swarthmore, aplecîndu-se spre ea cu un aer plin de afecțiune și căldură. N-ai de ce să te îngrijorezi. Cincisprezece ani ? În unele țări fetele de vîrsta asta se mărită și au grijă de familiile lor. Nu fi superprotectoare, Elizabeth.

— Ei bine... ezită. O să le telefonez și, dacă totul e-n regulă, o să-i spun că mai întîrzii o oră ., două !

— Așa te vreau, zîmbi el. Am o idee. Facem un compromis. Mergem la masă cu soții Pelt și voi avea grijă să mîncăm cît mai repede și să terminăm devreme, încît să te pot conduce acasă și să bem o ceașcă de ceai la tine, în fața focului, care să mă învioreze înainte de a prinde ultimul tren spre Londra.

Întoarse spre el o privire radioasă :

— Unde-i telefonul ?

Plin de înflăcărare, Swarthmore păși ca purtat de valuri de-a curmezișul covorului, ca să-i informeze pe soții Pelt că vor fi patru la masă.

— Sînt sigur că nu te deranjează. Elizabeth își aduce aminte foarte multe din zilele de altă dată. Îmi reamintește și mie de tot felul de oameni pe care i-am pierdut din vedere.

— Asta înseamnă că o să vorbim tot timpul despre unii și despre alții ? întrebă Pelt căruia nu-i plăcea să i se debiteze verzi și uscate.

— Nici gînd, Marcus, replică Swarthmore cu blîndețe. Asta înseamnă că un colț al mesei va fi ocupat de o femeie încîntătoare, destul de timidă, care încarnează o bucățică din viața mea trecută.

— Ei bine, dacă lucrurile stau așa, presupun că nu pot refuza.

Reuniunea era pe sfîrșite. Invitații veneau rînd pe rînd să mulțumească gazdelor, își căutau hainele și plecau. Swarthmore îi bifa în minte, în timp ce pe față i se schița un suris cald de despărțire pentru fiecare dintre ei. Perechea al cărui fiu dorea să devină ziarist făcu o ultimă încercare disperată ca să-l tragă într-un colț și să-l sechestreze pînă cînd avea să le facă o promisiune categorică, dar fi ocoli cu un aer nestîinjenit plin de dispreț. Mîhniți, trăgîndu-și după ei fiul deșirat, cu o mustră rușinată, plecară. Încăperea rămăsese aproape goală. O seară plăcută putea începe.

Elizabeth Geary se întoarse cu o față descompusă de îngrijorare. Părea cu zece ani mai în vîrstă decît atunci cînd plecase să telefoneze.

— Trebuie să plec imediat acasă. Am vorbit cu fiica mea care m-a anunțat că a dispărut băiatul meu în vîrstă de zece ani. Mi-a spus că nu a venit acasă. Nu-mi amintesc să-l fi văzut nici eu înainte de plecare. Mi-am închipuit că trebuie să fie pe undeva.

— Bineînțeles că e pe undeva. Un băiat de zece ani poate ușor hoinări și apoi să se întoarcă. E probabil foarte bine.

— Dar unde să hoinărească pe o noapte de iarnă rece ? Trebuie să-i dau de urmă. Nu pot sub nici un motiv merge la masă pînă cînd...

— Ascultă, spuse Swarthmore, ai mașina afară ?

— Da.

— Ei bine, dă-mi voie să vin cu tine să te ajut să punem lucrurile la punct. O să spun familiei Pelt să se ducă singuri și să ne aștepte mai tîrziu ; vom veni după ce vom găsi băia-tul. Probabil că e pe la vreun prieten unde se joacă cu un tren electric în pod, și habar nu are cît e ceasul. Am avut și eu cîndva zece ani.

Elizabeth îi zîmbi recunoscătoare, simțindu-se din nou feminină, dar îngrijorarea îi reapăru pe față cînd spuse :

— Angela m-a informat că a telefonat pe la toți prietenii lui. Dacă e în vizită pe undeva, o fi la un prieten nou, pe care nu-l cunoaștem.

— Și de ce nu ? întrebă el ridicînd din umeri. Dar îmi dau prea bine seama că nu poți fi liniștită pînă nu-i dai de urmă. Lasă-mă să vin cu tine și să te ajut. Mă duc să aranjez cu familia Pelt.

Urmară cîteva momente de explicații. Marcus Pelt conveni în cele din urmă, cu neplăcere, să se ducă și să aștepte la restaurant. Adrian și Elizabeth stăteau unul lîngă altul în automobilul ei (era o mașinuță uzată, dar bine îngrijită, dintre cele ieftine). Conducea cu o pri-cepere care ascundea zbuciumul ei sufletesc. David dispărut, Adrian Swarthmore venind cu ea acasă. În sufletul ei se dădea o luptă între un sentiment de triumf și unul de dezastru. Era

încă destul de atrăgătoare ca să-l facă pe marele Swarthmore să-și schimbe planurile, să le producă neplăcere gazdelor, să vină acasă cu ea, cu ea ! Nu fusese necesar să-și scurteze fusta, farmecul ei acționase și fără asta. Paralel cu râul strălucitor, se tăia un șanț întunecos, plin de mîl și buruieni. Să se fi întîmplat ceva teribil cu David ? Îi era oare hărăzit să cunoască o seamă de nenorociri ? Plecarea lui Arthur să fi însemnat doar începutul ? Să fi fost David călcat de o mașină sau ucis ? Iar dacă lucrurile stăteau așa, era o pedeapsă sortită, pentru că fusese egoistă și se gîndise la plăcerile ei, se preocupase să-și pună la încercare farmecul feminin ?

După o cotitură, se opriă în fața casei. Elisabeth Geary întrerupse contactul. Dintr-odată, tăcerea și întunericul îi învăluiră. Încercă să se miște de pe locul ei, dar nu putu. De îndată ce va pătrunde în casă, simțea că îngrijorarea o va cuprinde ca fluxul mării. Pentru moment era încă prinsă de căldura *tête-à-tête*-ului cu Adrian Swarthmore, ceea ce o făcea să se simtă protejată și în siguranță. Și dorea ca această stare să mai dureze, fie chiar și o clipă.

Își întoarse fața spre el. Era suficientă lumină ca fiecare să poată vedea chipul celuilalt.

— Îți mulțumesc că mă ajuți, spuse ea cu simplitate.

Swarthmore o trase lîngă el și o sărută. Nu intenționase nimic mai mult decît o îmbrățișare camaraderească. Dar pentru un moment încărcat de emoție, buzele ei le întîlniră pe ale

lui, ca o promisiune și o capitulare care îl umplură dintr-odată de emoții. Se puteau culege roade bogate aici ! Apoi, Elizabeth se trase brusc, devenind o mamă burgheză, plină de responsabilitate.

Swarthmore, înfierbîntat, o urmă în casă. Interiorul era bine luminat, încălzit, mobilat vesel. Toate astea se îmbinau pentru a risipi atmosfera de apăsătoare pustietate a unei case de unde bărbatul plecase pentru totdeauna. Angela ieși din camera de zi în întâmpinarea lor. Părul ei lung, arămiu, strălucea în lumina voalată a lămpii.

— Ei bine, draga mea ? întrebă Elizabeth încercînd să-și ascundă îngrijorarea printr-o aparentă vioiciune, ceva nou ?

— Nu, răspunse Angela, uitîndu-se cu interes la Swarthmore care zîmbea peste umărul maică-si.

— Trebuie să telefonăm la poliție, continuă Elizabeth intrînd în cameră.

— O clipă, interveni Swarthmore, pășind în urma ei. Vreau să tratez asta cu ajutorul... zîmbi Angelei, fiicei tale căreia nu m-ai prezentat.

— Angela, spuse Elizabeth, fă cunoștință cu Adrian Swarthmore.

— Știam că o să-l întîlnești pe domnul Swarthmore la recepție, dar nu bănuiam că o să vină cu tine acasă, spuse fata impresionată.

— Domnul Swarthmore a venit să mă ajute, preciză Elizabeth pe un ton aspru. Cînd ți-am telefonat și a auzit că David lipsește de acasă,

s-a oferit foarte amabil să... dintr-o dată o zgudui un suspin puternic, care parcă se iscase din senin. O surprinsese și pe ea. Ar fi putut să jure că n-ar fi fost în stare să verse nici o lacrimă. Într-adevăr, ochii nu i se umeziră. Dar acel suspin atât de adânc prevestea parcă apropierea unei furtuni la orizont.

— Ascultă, Elizabeth, interveni Swarthmore. Masculul din el se umfla în pene în fața femeii care întruchipa esența maturității și a fetei ce reprezenta înflăcărarea tinereții. Asta înseamnă a trăi, la naiba cu familia Pelt ! Te duci la bucătărie, îți pui un șorț și pregătești jumări sau niște cotlete, sau altceva. Iată ocupația tradițională pentru mamele îngrijorate, și cred că e lucrul cel mai potrivit. Când o să se întoarcă, o să vrea să mănânce ceva și va fi cu atât mai bine să găsească mîncarea gata. Așa că nu mai sta, ia-o din loc. O să venim să-ți spunem cînd l-am găsit. Cu un aer protector, plin de blîndețe, o împinse spre bucătărie, apoi se întoarse către fată. Nu o să telefonăm la poliție, Angela, pînă cînd nu vom clarifica o serie de lucruri evidente. Mai întîi spune-mi cum îl cheamă pe fraatele tău ?

— David.

— David, și am înțeles de la maică-ta că are zece ani. Concentrîndu-se, ochii i se îngustară pe chipul lui cu pomeți proeminenți, încît arătau aidoma ochilor unui mongol. E destul de mare ca să parcurgă singur distanțe oricît de lungi, dacă-i trece așa ceva prin cap. Are vreun prieten pe unde ar putea să înnopteze ?

— Am telefonat la toți care mi-au venit în minte. Dacă e la cineva, nu poate fi decît într-o casă pe care nu o cunosc.

— E posibil așa ceva ?

Clătină din cap.

— Ei bine, atunci nu ne rămîne decît să luăm legătura cu poliția și cu spitalele, spuse Adrian. Să începem cu spitalele, cred. La întrebarea noastră vor da un răspuns simplu : *da* sau *nu*, pe cînd poliția dacă ia un lucru în mînă...

Lăsînd fraza neterminată, luă cartea de telefon. Din bucătărie pătrundea în casă un sfîrîit. Era stăpîn deplin al casei ! *Adrian Imperator !*

Cînd tocmai începuse să întrebe la primul spital chemat dacă internaseră în acea seară vreun băiat de zece ani, se auzi din bucătărie vocea lui Elizabeth izbucnind pe un ton ridicat, plin de mirare : „David !“ Băiatul intrase pe ușa din spate, în speranța că va pătrunde în casă neobservat și dăduse drept peste maică-sa, care, ascultătoare, încinsă cu un șorț, gătea.

— Vă mulțumesc, nu mă mai interesează, se adresă Adrian Swarthmore unei infirmiere la celălalt capăt al firului, tînărul vagabond și-a făcut apariția. Vocea lui luă un ton blînd, confidențial. Nu trebuie să facem mare tărăboi pentru așa ceva, băieții rămîn băieți.

Spaima prin care trecuse Elizabeth va fi suficientă ca să-și simtă inima palpitînd, plină de gratitudine în același timp, iar sarcina lui Adrian cel temerar va deveni mai ușoară.

Să fi fost ușurel amețit ? Puse receptorul jos, se întoarse și dădu cu ochii de Angela care-l privea cu luare aminte, radioasă.

— Ei bine, spuse el răsufând ușurat, e acasă.

Fata-i surîse și el îi răspunse cu un surîs, uitându-se drept în ochii ei, cu toată atenția...

În tot timpul călătoriei, David stătuse liniștit lângă Jim și prietenul acestuia. Celor două femei care fuseseră după cumpărături nu le tăcuse gura nici o clipă. Iar glasurile lor erau suficient de puternice pentru a nu fi acoperite de zgomotul roților trenului... David găsi că dacă își concentra atenția asupra conversației acestora, încercînd să prindă ce spuneau, nu avea răgaz să se mai gîndească la două lucruri pe care voia să le uite : melancolia lui taică-său și problema îngrozitoare a dușmanului său.

Aceste două preocupări îngrijorătoare păreau a fi fără soluție, de aceea David vroia să și le scoată din minte. David era un băiețuș echilibrat, precaut. Precauția o moștenise de la taică-său, iar echilibrul îl deținea de la maică-sa. Ambele calități se împreunau pentru a-i da acel bun simț solid care te face să nu încerci imposibilul. Cum ar fi putut el, un băiețuș de zece ani, să-l influențeze pe tatăl său să se comporte mai normal ? Manifestările exterioare ale lui taică-său nu-l convingeau că ar fi fost rațional. Le accepta pentru că dovedeau o dorință de a menține aparențele, de a-și ascunde țicneala, în loc de a o da pe față. Cît despre bărbatul spîn și cu ochelari siniștri fără rame, cum ar fi fost el în stare să-i țină piept ? Acesta nu era nu-

mai un adult în plină forță fizică, ci și unul bine îmbrăcat, prosper și autoritar, genul de om care ar fi putut oricînd să-i facă pe funcționarii de la căile ferate sau pe polițiști să fie de părerea lui și să-i asculte instrucțiunile, iar cuvîntul lui ar fi fost întotdeauna crezut înaintea celui al unui copil.

Ce plictiseală să ai zece ani ! Cît de stînjenitor și umilitor ! Ciulind cît mai bine urechile la cele două femei, David se tot gîndea într-un colțișor ascuns al minții lui la toate astea. Îl rodea doar un singur gînd, că trebuia să crească. Exista ceva ce se numea adolescență. O auzea adesea pe maică-sa vorbind despre acest lucru, și uneori vedea cuvîntul tipărit. Dar adolescent se spune că devii după treisprezece ani. Se presupunea că adolescenții aveau problemele lor. Pe de altă parte, aceste probleme nu puteau fi mai mari decît cele ale lui. Ar fi fost o ușurare să simtă că are în mod oficial probleme, probleme recunoscute și discutate de toată lumea. Cînd ești un adolescent ca Angela, lumea se uită la tine cu simpatie și socotește o lipsă de politețe să întrebe cum te descurci cu problemele tale. Pe cînd dacă ai doar zece ani, toți nu fac decît să se uite la tine și să presupună că nu ai fi putut avea nici o problemă și consideră că zilele de școală sînt cele mai fericite din viața ta.

„Treisprezece ani, asta reprezintă culmea“, se gîndi David. De-ar ajunge să aibă treisprezece ani, să fie înalt, puternic, cu plete și probleme adevărate, atunci totul ar fi mai bine. Dar va rezista taică-său pînă atunci ? Se putea

sprijini pe el încă trei ani, știind cum era ? Își va reveni oare, va părăsi gara, va duce o viață normală ? Sau va fi din ce în ce mai rău pînă cînd, într-o bună zi, o va lua la goană de-a lungul peroanelor urlînd ? Și dacă lucrurile vor sta așa, a cui vină va fi ? Să-l fi adus maică-sa la nebunie ? Desigur că nu. Mama fusese întotdeauna liniștită și rațională. Angela ? O prostituță care n-ar putea fi în stare de așa ceva. Poate că el e de vină ? Nici gînd. Atunci cine ?

Dintr-o dată, David avu în fața ochilor imaginea chipului amabil, spîn, al doctorului Blakeney. Dușmanul tatălui său, cel care încerca să-i răpească ceva. Într-o clipă, David știu despre ce era vorba. Acest om îi răpise de fapt sănătatea lui taică-său.

Treisprezece ani. Cînd avea să vină acea zi magică de naștere ? Va fi înalt și puternic. Va face zilnic exerciții fizice ca să-și întărească mușchii pentru a fi gata cînd va sosi momentul. Căci fie că taică-său va trăi sau nu, David avea de gînd să pună mîna pe bărbatul cu ochelarii fără rame și să-l pedepsească. Răzbunare ! L-ai dus pe tatăl meu la nebunie, a ajuns să urle printre hamali. O să-l lege. Ține una și încă una ! Avea să-l bată cu o vînă de bou ! Credeai că ai scăpat, că toți au uitat ? Ei bine, nu, este cineva care nu a uitat. Treisprezece ani ! Problemele mele sînt importante, mult mai importante decît problemele oricărei alte persoane mari. Văzuse el la școală băieți de treisprezece, paisprezece ani, chiar și de optsprezece. Toți erau nebuni după fete. Le fluierau de pe bici-

plete. Sau alteori își treceau pe furiș unul altuia cîte o carte. Ce fel de cărți ? Oricare, numai să aibă miros de fustă. Uneori se auzea o explozie de rîs cînd vreun băiețoi înalt scotea la iveală ceva de prin buzunare. Un prezervativ. Ce era aia ? Ceva pentru fete. Toate astea erau probleme care îi preocupau pe oameni și-i ajutau, probleme fățișe și nu din cele care trebuiau suportate în tăcere. Cînd apăru controlorul, David îi arată în tăcere biletul, dar în sinea sa striga cît putea. „Tatăl meu e nebun, e-n gară ! Prin-deți-l pe bărbatul cu ochelari fără rame, îl ucide pe tata, o știu și o să-i dau de furcă ! Cînd o să împlinesc treisprezece ani, o să-l leg și o să-l biciuiesc. Nu va cuteza să mă dea pe mîna poliției, pentru că știe că el l-a trimis pe tata la ospiciu. Săli de spital mari, curate. Îl voi vizita acolo. „Tată, să știi că l-am biciuit ! Tata pri-vește ca un animal. Dar deodată, ochii lui vă-desc totuși că înțelege. „Ai cîștigat, fiule, sînt mîndru de tine !“

Trenul încetini mersul, lumea începu să adune bagajele, să se ridice de pe locuri. Asta era ! Trebuia să evite inamîcul, să rămînă invizibil, dar la pîndă. Tata îi încredințase o misiune sfîntă, nebun sau sănătos, el lupta pentru taică-său. De îndată ce peronul luminat deveni vizibil, David trecu peste picioarele lui Jim și ale prietenului lui și se grăbi de-a lungul coridorului, pentru a fi primul la ieșire. Era desigur un risc. *Fără rame* putea să se îndrepte spre aceeași ieșire, așa că trecu în celălalt vagon și astfel ajunse pe la coada trenului, ceea ce nu era

rău. De acolo va avea o priveliște de ansamblu asupra întregului peron. Dorea să-l vadă cu proprii ochi pe *Fără rame* părăsind gara.

Căci David avea planul lui. La adevărata răzbunare nu putea trece decît după trei ani, cel puțin, dar nu exista nici un motiv să aștepte trei ani pînă să acționeze. *Fără rame* trebuia să fie ținut sub cea mai strictă observație. David își simțea sîngele curgîndu-i prin vine cu o tainică exaltare, în timp ce se gîndea la ceea ce avea de făcut : să strîngă cu grijă informații, notele amănunțite pe care trebuia să le ia, să alcătuiască o imagine cuprinzătoare a obiceiurilor inamicului. Un lucru era esențial. Trebuia să-i afle numele și adresa. Probabil că taică-său ar fi putut să-i furnizeze aceste date, dar avea o puternică înclinare instinctivă de a acționa de unul singur. Simțea nevoia să-l proteguiască pe taică-său și ar fi vrut ca acesta să nu afle nimic pînă în ziua cînd ar fi putut să se ducă la el și să-i spună : „*S-a făcut dreptate. Ești răzbunat*“.

Sări din tren și se îndreptă pe furiș spre ieșirea de pe peron. Toată lumea trebuia să treacă pe acolo. Pitindu-se în spatele unui cărucior încărcat cu lăzi, se uită cu precauție. Cîțiva pasageri, primii care se grăbeau pentru a evita aglomerația, trecură pe lîngă controlor. *Fără rame* nu se număra printre aceștia. Probabil că era tocmai pe punctul de a coborî din tren, poate chiar îl căuta pe el. David se simțea cuprins de o încîntătoare emoție, provocată de pericolul care i se părea că-l înconjoară. Avea un plan îndrăzneț și merita să reușească. Va aștepta pînă cînd

inamicul tatălui său va trece pe lângă controlor, apoi se va furişa şi-l va urmări din umbră pînă la staţia de taxi. Era evident că un asemenea personaj nu se va duce să stea la rînd cu turma la autobuz. Va lua un taxi, iar David dorea să audă adresa pe care o va indica şoferului. Era hotărît ca în acel moment să se afle pe aproape, ca să nu-i scape.

Cum stătea aşa de veghe, simţi că îngheaţă. Maurice Blakeney venea în josul peronului, cu paşi mari, elastici, servieta atîrnîndu-i neglijent într-o parte. Chipul lui era îndreptat spre David şi o clipă îngrozitoare, păru că se uită la el. Dar privirea îi era pierdută în gol, gîndurile în altă parte. Ajunse la controlor, se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să-şi prezinte profilul băiatului cu ochii aţintiţi asupra lui, şi îşi aşteptă rîndul în mulţimea care îşi tîra agale picioarele.

Într-o clipă, David îşi părăsi adăpostul, se furişă printre oamenii înghesuiţi chiar în spatele lui Blakeney. Din fericire, în urma doctorului se afla un tînăr foarte voinic, un uriaş care-l depăşea în înălţime cît şi-n lăţime. În umbra acestei namile, David era pitit, ca după uşa unui şopron. Aştepta, ţinînd biletul într-o mînă umedă, în timp ce oamenii din faţa lui se îndreptau încet spre ieşire. Veni rîndul lui *Fără rame*, după el o doamnă bătrînă slabă şi încovoiată, urmă uriaşul şi apoi David. Se strecură printre umbre ca un ţipar printre pietre. *Fără rame* stătea acum la o coadă pentru taxiuri. În faţa lui erau vreo şase persoane, iar în staţie doar două taxiuri. În timp ce David pîndea,

apăru un alt taxi, făcu o curbă și trecu după celelalte. Urmă apoi un altul și încă un altul. Înaintea lui *Fără rame* se mai aflau două persoane, ba nu, cei doi erau împreună, acum venea rîndul lui. Celelalte taxiuri plecară. Piața din fața gării rămăsese goală. David se dădu înapoi și se rezemă de perete. Se pornise un vînt rece și băiatul începu să tremure. Cu un ochi scruta calea pe unde ar fi putut să o ia la sănătoasa, dacă *Fără rame* s-ar fi întors și l-ar fi văzut. Dar în acest caz ar strica totul, planul lui ar fi dat înapoi cu ani și ani. „Doamne, fă să nu se întoarcă !” Dumnezeu se simțea desigur asemenea lui cînd hrănea rațele. Nu arunca firimitura pe aici ! „O să fiu bun, o să mă rog stăruitor, o să mă duc la biserică, o să cred !”

Apăru un taxi care se opri în fața lui Blakeney. Doctorul făcu un pas înainte și deschise portiera. Cei din spate înaintară automat pentru a ocupa locul rămas gol. David se repezi după Blakeney și se pironi în spatele taxiului, ca și cum ar fi fost gata să deschidă portbagajul. Întîi atent, după aceea sprinten, apoi imobil, părea mai curînd unul din copiii flămînzi care dădeau tîrcoale gărilor victoriene, decît un băiat bine hrănit al zilelor noastre. Lumea se întoarse surprinsă și se uită la el. Șoferul șovăi :

— Băiatul e cu dumneavoastră ?

— Băiatul ? întrebă mirat Blakeney.

Se întoarse și urmări privirea șoferului, dar tot ceea ce văzu fu doar o siluetă mică înveșmîntată în albastru dispărînd în spatele taxiului

și traversînd în goană strada cu riscul de a fi călcat de o mașină. Dar traficul era redus la acea oră. Silueta ajunsese de cealaltă parte a străzii în întuneric și dispăru.

— Cu mine ? întrebă din nou Blakeney. Nu, nu-i cu mine.

Se urcă în taxi și dădu adresa șoferului. Era preocupat de treburile acelei zile, mai ales de o conferință pe care convenise să o țină, privind unele chestiuni complexe de interpretare psihologică. Băiatul acela ? Vreun copil de pe străzile lăturalnice jucîndu-se în jurul gării. Sau poate era chiar băiatul lui Geary ? Se învinovăți singur că nu se ocupase de el cu mai multă hotărîre. Poate că băiatul avusese nevoie de ajutor. Geary sărise din tren, îl văzuse doar. Băiatul călătorise singur. Nu era destul de mare ca să hoinărească singur prin întuneric. Să presupunem că era băiatul lui Geary, de ce se pitise oare pe lîngă taxiul lui ? Venise poate să-l roage să-l ducă acasă, și în ultimul moment nu a mai îndrăznit. Lăsînd la o parte toate celelalte preocupări, Maurice Blakeney își concentrează întreaga atenție asupra băiatului lui Geary. Blakeney era un om bun, iar acum se simțea vinovat că în timpul călătoriei își făcuse note pentru conferința sa și nu-l căutase pe băiat, după ce-l văzuse pe taică-său sărind din tren. Sîntem toți prea ocupați, murmură în sinea sa, autoacuzîndu-se. O obligație, o obligație umană ! Avem toți prea mult de lucru !

Taxiul trase în fața casei și, în timp ce plătea șoferul, Blakeney i se adresa cu blîndețe :

— Nu știu dacă ai vrea să faci ceva pentru mine ?

— Ce anume ? întreabă șoferul, menținându-se cu grijă pe o poziție lipsită de politețe, refractar în fața unui serviciu.

— Te întorci la gară acum, nu-i așa ?

— Sînt de serviciu la gară răspunse șoferul pe un ton plin de compătimire.

— Ei bine, îți amintești de băiatul acela care se tot învîrtea pe acolo, despre care vroiai să știi dacă era cu mine ?

— Da.

— Fii te rog atent și dacă-l vezi din nou, încearcă să-l prinzi și du-l acasă. Mă tem să nu se fi rătăcit. Dacă-l duci acasă, părinții lui, adică maică-sa îți va plăti.

— Sînt cam ocupat, nu prea am timp de așa ceva. Dacă vă închipuiți că s-a pierdut un copil, telefonați la poliție, de asta avem poliție.

Doctorul Blakeney îl plăti, fără a mai scoate un cuvînt, adăugînd pe lîngă taxă și un bacșiș gras.

— Prea bine domnule, spuse șoferul. Am eu grijă dacă-l văd. Nu mă pot da jos din mașină, dar o să mă uit de jur împrejur.

Taxiul plecă, iar el intră în casă.

David o ținu într-o fugă pînă cînd se asigură că nu-l urmărește nimeni. Atunci, cu inima zvîcnind, se opri sub un felinar. Eșec ! Campania împotriva lui *Fără rame* începuse cu o extraordinară nereușită. Negreșit că l-ar fi recunoscut. Acum avea să fie cu ochii în patru. De

veghe ! Dar pentru ce ? Era doar în perfectă siguranță. David nu știa, nici habar nu avea cum l-ar putea găsi, iar dacă se baza doar pe o întâlnire din întâmplare, șansele erau infime să mai dea vreodată ochii cu el. Asta era planul lui cel mare ! Așa îți răzbuni tatăl care a fost dus la nebunie de un escroc intrigant cu ochelari fără rame !

Sprijinit de felinar se gândea foarte profund. Cum îl chema și unde locuia. Își amintea bine că tatăl lui îi spusese pe nume, dar îi ieșise din cap numele. Fusesse prea tulburat și speriat ca să-l rețină. Ei bine, acum deajuns cu astea ! Pentru viitor un curaj de oțel, nervi nezdruncați, calm.

„Gândește-te, gândește-te... cum îl cheamă. Blogshaw lasă-mă singur cu fiul meu. Flake-shift lasă-mă singur cu fiul meu. Bruno lasă-mă singur cu fiul meu !“

S-a dus. Nici că o să-i mai vină în minte vreodată. Așa-i bătea inima de spaimă încât nu auzea nimic. Scîrbit, David își dezlipi cu greu umerii de felinar și porni la drum. Străbătu o străduță și încă una. Părea că nu exista nici o stradă principală pe acolo. Se opri, încercînd să descopere dacă se auzea cumva zgomotul circulației și astfel să ajungă la o stradă principală pe care ar recunoaște-o. De jur împrejur domnea tăcerea. Noaptea înghițise întreaga activitate a orașului. Tot gândindu-se, plin de descurajare, David mergea înainte, mereu înainte printre rîndurile de case liniștite. Din ferestrele unora se revărsa lumina albastruie a televizorului.

Altele păreau pustii. Numai din una singură străbăteau sunete omenești, se auzea un pian, rîsete, cîntece. Se simțea teribil de însingurat, totuși nu-l trăgea inima spre casă. Nici acolo n-ar fi putut găsi leac pentru însingurarea lui. De cît timp mergea oare așa ? Aerul rece de noiembrie îl pătrunsese pînă-n măduva oaselor. Ce să facă, ce să facă ? Trebuia să-i vină un ajutor de pe undeva.

Dădu fuga în colț și ajutorul îi veni. O păță de lumină, oameni umblînd de colo, colo, un miros cald de grăsime : mirosea a pește și a cartofi prăjiți. Dintr-o dată îl cuprinse o foame turbată. Banii pe care îi dăduse taică-său îi atîrnau grei în buzunar, se simțea bogat. I se părea că-i un om în toată firea și nutrea dorul aventurii. Intră înăuntru și cumpără o porție mare de pește cu cartofi prăjiți într-un ziar, apoi porni de-a lungul străzii înfulecînd. Se simțea mai bine acum. Era și el o persoană care putea fi luată în considerație, în stare să-și poarte singur de grijă.

— Bindweed lasă-mă singur cu fiul meu !
Blakeney lasă-mă singur cu... *Blakeney* ! David aproape scoase un urlet de fericire. Înghiți ultimii cartofi, făcu ziarul ghem și-l aruncă, iar apoi iuți pasul.

Să găsească gara, să ajungă acasă... dintr-o dată totul era foarte simplu. Avea să întrebe prima persoană pe care o întâlnea. Așa și făcu. Indicațiile primite erau ușor de urmat.

— E cam tîrziu să te afli pe străzi la ora asta, zîmbi cu un aer îngăduitor persoana întrebată.

— Mă duc direct acasă acum.

Era sigur de el, cumpănit. „Să nu le spui un cuvânt !“ Tot ceea ce avea de făcut era doar să intre în casă; să se furișeze pe scări și să pretindă că rămăsese să citească în camera lui. Repetă scena. „Dar Angela te-a căutat. A fost sus în camera ta !“ „Trebuie să fi fost oarbă. S-a uitat drept la mine și nu m-a văzut !“ Minciuni ! N-are nici o importanță. Era dreptul lui să se ducă să-și vadă tatăl. Iar dacă, pentru a-și afirma acest drept, trebuia să mintă, o va face.

Iată și gara. Un taxi. Își simți inima zvîcnindu-i. Era chiar acela care-l dusesese pe Blakeney. Recunoscuse linia în pătrățelele din jurul părții de sus a portierelor, pălăria de fetru moale a șoferului și ochii lui suspicioși. Prea târziu.

— A, tu-mi ești puștiule ! Un pasager pe care l-am avut mai devreme mi-a zis să te caut. Credea că te-ai rătăcit sau mai știu eu ce.

— Nu m-am rătăcit, răspuse David. Acum mă îndrept spre casă. Poți să mă duci ? Îi dădu adresa.

— Bărbatul acela mi-a spus că maică-ta o să-mi plătească.

— O să plătesc eu, replică David, am ceva bani special pentru un taxi.

Șoferul, satisfăcut, dădu din cap afirmativ. David își storcea creierii cum ar fi putut afla de la șofer unde locuia Blakeney.

— Cel care s-a interesat despre mine era domnul Blakeney ? Nu-i așa ?

— El era ? întrebă șoferul fumînd.

— E unchiul meu, dar am uitat unde locuiește.

— Ei bine, dacă ți-e unchi, spuse șoferul cu indiferență, n-ai decît să o întrebi pe maică-ta și o să-ți spună.

— Nu cred că știe, spuse David timid, dar cu persistență.

— Ai probleme în familie, continuă șoferul. Trase în fața casei lui David. Uite am ajuns, nouă șilingi.

De fapt; tariful exact era șase șilingi, dar șoferul ghicise că David nu mai fusese singur cu taxiul și că habar n-avea de obiceiul de a da bacșiș. Cu prețurile care tot creșteau, trebuia să ai grijă. Îi dădu lui David două monede de cîte șase pence, la o hîrtie de zece șilingi. Și o luă din loc.

David se pierdu în umbra gardului viu. De afară se vedeau la ferestre luminile obișnuite, deci nu putea fi prea tîrziu. Cu toate peripețiile lui pierduse cîtva timp, vreo oră poate, sau chiar două ? Nu putea fi cu mult peste opt. Se strecură în jurul casei spre ușa din spate. O să intre prin bucătărie. La ora asta doar nu gătește nimeni.

Se înșelase. Maică-sa îl întîmpină cu un val de aer supraîncălzit și un strigăt de uimire.

David rămase nemișcat. Primul gînd care-i veni era că mama arăta schimbată. Fața ei părea mai tînără și mai slabă și avea o culoare diferită de cea produsă de căldura mașinii de gătit. Chiar și vocea, cînd îi rosti numele cu strigătul acela amar, vesel, plîngăreț, avea alt ton. Nu ar fi putut să spună exact ce se petrecuse, dar știa, așa cum stăteau acolo uitîndu-se unul în ochii

celuilalt, că era ușor transformată față de femeia pe care o văzuse în aceeași dimineață la micul dejun.

Apoi apăru în bucătărie Angela, pășind cu un aer acuzator, iar în spatele ei venea un bărbat cu ochelari și pomeții proeminenți, avînd o figură curioasă.

David trase ușa în urma lui. Știa prea bine că totul era altfel acum, atît în mintea lui cît și în jur. Se dusesese să-și vadă tatăl, și acest lucru deschisese un capitol nou, care avea să se scrie de la sine mai departe, orice ar fi făcut el. Se întorsese să o găsească pe maică-sa schimbată, pe Angela făcîndu-și apariția în bucătărie ca un vînător de elefanți, și apoi pe bărbatul ăsta. Într-o atmosferă a casei era diferită, o simți imediat.

— Unde ai fost ? urlă aproape Elizabeth Geary.

Nu-și recăpătase stăpînirea de sine și nici nu știa unde ar fi putut-o afla.

— De ce, am întîrziat ? întrebă David pe care un prim impuls îl îndemnase să contracareze fără rușine.

Dar imediat regretă. Greșeala de a para îi dădu apă la moară maică-si. Îi îngădui să dea drumul torentelor de supărare și reproșuri.

— Ascultă, David, noi toți am fost foarte îngrijorați din cauza ta, (noi TOȚI !) văzînd că lipsești ore întregi și întîrzii ca niciodată, fără să fi spus măcar un cuvînt cuiva. Dacă ai avut vreun

motiv întemeiat, de ce a trebuit să ne înnebunești de îngrijorare ? Spune mai bine ce s-a întâmplat, iar dacă ai de gând să te porți ca un prostănac...

— Ce-ar fi să mergem în casă interveni Adrian Swarthmore, uitîndu-se peste umărul lui Elizabeth, și preluînd comanda. Scenele care se desfășoară în bucătărie sînt întotdeauna cele mai grele. Hai să intrăm în casă, să stăm confortabil, să punem lucrurile la punct. Sînt sigur că David nu a vrut să producă nici o îngrijorare.

— O, ești sigur, nu-î așa ?

David îl luă în gripă strașnic pe bărbatul ăsta. Cine se credea că este ? Ce a făcut aici în casa lor cît a fost el plecat ? Tatăl lui trebuia salvat. Omul ăsta care voia să-i domine cu blîndețe, nu trebuia să știrbească autoritatea tatei.

Feliile de șuncă puse de Elizabeth la prăjit începuseră să se pîrlească și un fum albăstrui le înțepa nările.

— O, vai, mai bine să am grijă de mîncare !

— Lasă-l pe David să-mi povestească mie întâmplarea lui, sugeră Adrian. David, nu ne cunoaștem, dar să știi că sînt un vechi prieten al mamei tale, încă de înainte de a te fi născut tu și, dacă vrei să-mi spui de ce ai întîrziat atît de mult, o să încerc să o împac.

Zîmbi, căutînd să inspire încredere și David hotărî pe dată că avea în fața sa un dușman mai aprig decît Blakeney. Iată drama vieții ! Dușmanii răsăreau de pretutindeni. Și acest gând îi strecură în suflet un fel de satisfacție.

Swarthmore o luă înainte. David șovăi o clipă.

— Să-i spun, mamă ?

— Da, dragul meu, răspunse ea, aplecându-se asupra mîncării. Simt că o să am nevoie să-mi vin în fire. Spune-i domnului Swarthmore cum stau lucrurile și apoi vii să mănînci ceva cu noi... Orice ai făcut presupun că ești flămînd.

— Nu, răspunse el plin de mîndrie, am mîncat pește și cartofi prăjiți.

— Pește și cartofi prăjiți ? exclamă Elizabeth. Cine te-a hrănit ?

— Nimeni. Le-am cumpărat de la un local mare unde se prepară așa ceva.

— Și i-ai mîncat, spuse ea cu amărăciune, dintr-un ziar în timp ce mergeai pe stradă, știind prea bine cît sînt eu de speriată și de îngrijorată. Cum poți fi așa de crud ?

— N-am făcut-o din cruzime.

— David ! strigă Swarthmore pe un ton mai autoritar, pentru a-l face pe băiat să-și dea seama că trebuie să-l asculte.

— Hai, du-te în casă, îl îndemnă Elizabeth. Termină-ți spovedania pînă vin eu cu mîncarea.

Chipul ei îi apăru lui David aspru și ciudat. Intrară în camera de zi. Swarthmore se instalează într-un fotoliu, fotoliul tatălui său, iar Angela stătea în picioare în spatele sofalei, sprijinindu-se cu mîinile de spetează, ca un procuror.

— Stai jos, David. Nu e nevoie să facem mare caz. Îi surîse. Ai făcut și tu o prostie. Din cînd în cînd, toți facem prostii. Surîse din nou.

— N-am făcut nici o prostie, replică David. Swarthmore își strînse buzele.

— Atunci ce-ai făcut ? Cum ai descrie fapta ta ?

— Am fost să-mi văd tatăl.

Swarthmore îl privi cu un aer circumspect. Lucrurile luau o întorsătură neașteptată. Înainte de a deschide el gura, Angela îl întrebă furioasă pe David :

— Unde ?

— La Londra, răspunse David.

— Ai făcut tot drumul pînă la Londra de unul singur ?

— N-am avut încotro. Chiar dacă aş fi rugat pe cineva să mă ducă, n-ar fi avut cine.

Angela îl privi îndeaproape, bănuind că n-ar spune adevărul.

— Dar cum de-ai știut unde să-l găsești ?

— Pe cine să găsească ? întrebă Elizabeth Geary, care acum se simțea mai în puteri și, împinsă de curiozitate, venise cu o tavă.

— Pretinde că s-a dus să-l vadă pe tata.

Elizabeth o lăsă mai domol, ar fi vrut mai bine să nu fi intrat în cameră chiar atunci. Bucătăria părăsită brusc părea acum un paradis de binecuvîntată inconștiență.

— Cum a putut ? întrebă ea întorcîndu-se spre David. Ce înseamnă toate astea ?

— M-am dus să-l văd pe tata, spuse David.

Simțea cum îi crește inima de mîndrie. Erau uniți împotriva lui. Toți împreună, iar el singur.

În cîteva ore, căminul lor, femeile, totul se schimbase. Bărbatul străin avea un amestec în toate astea. El era liantul care îngemănase voința maică-si și a Angelei, ridicînd un zăgaz în contra lui. Foarte bine, avea să folosească orice bîtă, cît de grea, ca să sfărîme zăgazul. Și ce bîtă era mai grea decît adevărul ?

— David, continuă Elizabeth Geary, dacă spui adevărul, povestește mai departe.

— Nu mai am ce povesti, replică el. M-am dus să-l văd pe tata, la el am stat toată ziua, l-am găsit bine. Am luat prînzul împreună. Mi-a dat bani, iar cînd m-am întors mi-am cumpărat pește și cartofi prăjiți, și apoi am venit acasă cu taxiul.

Povestirea îl umplu de uimire. „Am făcut toate astea, eu ?“

— De ce nu stai jos, David ? interveni Swarthmore.

Avusese tot timpul să reflecteze și își dăduse seama că numai printr-o atitudine plină de compasiune ar putea reuși să o scoată la capăt. Hai să vorbim liniștit !

— Vorbesc liniștit.

— Să presupunem că te-ai dus să-ți vezi tatăl. Nu-i nimic rău în asta. Îi simți lipsa, nu-i așa ?

Un val de furie inundă inima lui David tot atît de repede cum se produce o crăpătură de-a curmezișul unei oglinzi. Sentimentele pe care le avea față de taică-său îl priveau numai pe el.

Nici măcar Dumnezeu nu avea dreptul să se amestece. Dar mite acest bărbat cu o figură insolentă, care se instalase în fotoliul tatei. David rămase tăcut, cu o privire radioasă.

— David, interveni Elizabeth Geary, la capătul puterilor. Nici eu nu știu unde se află tatăl tău, cum de știi tu ?

David se întoarse și o privi drept în față. În clipa aceea nu încerca nici cea mai mică milă față de ea. Ar fi poruncit bucuros să fie biciuită, împreună cu Angela.

— Se vorbește despre el, spuse David. La școală, băieții vorbesc despre el, pentru că-și aud părinții vorbind. Își petrece tot timpul la gara Paddington. N-ar părăsi-o pentru nimic în lume. Locuiește la hotelul de la gară, iar ziua bate peroanele.

— David, de unde ai aflat o asemenea ridicolă...

— Nu e ridicolă, e adevărată.

— Dar taică-tău e ultimul om de pe lume care ar face așa ceva.

— Cum de știi ? întrebă David cu brutalitate.

— David, spuse Swarthmore care simți că trebuia să intervină, ești sigur că băiatul sau băieții care ți-au spus asta nu și-au rîs de tine ?

— Da, sînt foarte sigur.

— Cine ți-a spus, un prieten sau un dușman ?

— Un băiat pe nume Julian Robinson, dar n-are importanță dacă e un prieten sau duș-

man. Am fost azi acolo, l-am văzut cu ochii mei, e adevărat.

Elizabeth Geary rămăsese cu tava în mână. O așeză jos neajutorată.

— Ți-a spus chiar el că nu pleacă de acolo niciodată ? Ți-a spus... Își manifestă într-un fel neputința prin gesturi... ceva despre ceea ce face ?

— Oamenii spun că-i nebun, continuă David. Nu ar fi vrut să vorbească tare, dar tonul i se ridicase împotriva voinței lui. Se spune că nu poate părăsi gara. E ceva-n neregulă în capul lui. Dacă ar părăsi gara ar înnebuni, așa că nu o să plece de acolo niciodată, decît dacă va fi dus la un... un ospiciu sau cam așa ceva.

David începu să plîngă cînd rosti cuvîntul ospiciu. Se lăsă pe un scaun, cufundat cu totul în plîns. Nu plîngea tare, dar plînsul lui, așa cum se auzea încet, strangulat, înfundat, era cumplit.

Maică-sa se îndreptă spre el, copilul se trase într-o parte, iar brațele ei întinse pentru a-l cîmîndi căzură în jos, de-a lungul trupului. Îi aruncă o privire imploratoare lui Swarthmore, dar acesta, deși își dăduse seama că sosise momentul să facă și el ceva, habar n-avea ce. În timp ce cei doi adulți șovăiau nehotărîți, Angela vorbi. Rămăsese neobservată și clocotea de mînie, iar acum răbufni.

— Ți-a spus David, crede orice prostie pe care o aude la școală de la cine știe ce prostănac de

băiat, și pe urmă vine acasă și se apucă de bocit în fața tuturor.

— Taci, Angela, nu fi rea !

— Asta-i bună ! Eu sînt rea, atunci cum e David ?

Ce avea Angela în minte era că David strica ceva foarte important. Seara asta încărcată de tensiune, sosirea lui Swarthmore, cu mutra lui pe care milioane de telespectatori ar fi recunoscut-o, aflat acum în acțiune și strălucind pentru ea. Se simțea o urmă de dramatism plutind în atmosferă, trezirea simțurilor maică-si în fața acestui nou-venit, stare despre care Angela nu știa nimic și ar fi fost șocată dacă ar fi aflat, pătrunsă în atmosferă ca parfumul unei flori tropicale pe care, fără voie, îl inhala. Toate acestea reprezentau o treaptă importantă în viața ei în formare, o aventură, o inițiere, ceva care-i lipsise și la care avea dreptul, după anii triști ai copilăriei : iar acum David, a cărui absență ținuse o atmosferă de unire, devenise dintr-o dată o prezență descurajatoare. Rolul lui în drama ei ar fi fost acela de a-și fi atras o nenorocire cumplită. Nu ar fi vrut să se fi înecat sau să fi dat vreo mașină peste el, nu-i dorea moartea, ci doar o stare de îngrijorare, să fi fugit de acasă, să fi fost găsit cu mare greutate de poliție, pe jumătate mort de foame sub un gard.

— David dă dovadă nu numai de răutate, dar se comportă ca un plod prostănac care scîncește.

Astea au fost cuvintele cele mai aspre pe care le-a rostit. Nu mai adăugă nimic altceva. Își lăasă capul pe spate și ieși din cameră cu un pas săltăreț și sprinten.

— David, interveni Swarthmore străduindu-se să-și păstreze o voce cît mai caldă, nu crezi că ar fi bine să te duci la culcare ? Ai putea să te odihnești în timp ce maică-ta și cu mine o să discutăm despre ce ne-ai povestit tu.

Ura înăbuși durerea pe care o încerca David. Ce drept avea bărbatul ăsta să vorbească despre situația în care se afla tatăl său ? Cu oricine și cu atît mai puțin cu maică-sa !

Se opri din plîns și aruncă o privire acuzatoare lui Swarthmore.

— Rămîi la noi ?

Swarthmore îi răspunse :

— Nu te îngrijora, am venit numai pentru seara asta, mă întorc la Londra imediat.

— O, *nu pleca*, izbucni dintr-o dată Elizabeth Geary.

Manifestarea ei îi surprinse pe toți, chiar și pe ea. Vorbise sub impulsul momentului. Cuvintele parcă îi năvăliseră din adîncul gîtlejului. Pînă atunci nici nu-și dăduse seama cît de mult dorise ca Swarthmore să stea și să o protejeze, cît de mult se temuse de clipa în care avea să plece, iar casa va rămîne din nou fără bărbat.

— David, continuă ea pentru a-și acoperi emoția, du-te și te culcă, o să vin să-ți aduc

lapte cald la pat. Nu te necăji, dragul meu. Tot ceea ce se întîmplă este foarte supărător pentru tine, dar lucrurile se vor aranja.

— Așa a spus și tata, replică el morocănos.

Se sculă de pe sofa și o porni fără a-i mai arunca vreo privire lui Swarthmore. Elizabeth nu găsi forța necesară să-l certe pentru nepolitetea lui. Dintr-o dată, vulnerabilitatea copilului i se păru mai impresionantă decît a ei.

— Acum, spuse Swarthmore, bucuros că situația revenise la normal după plecarea copiilor, să vedem cum stau lucrurile. În primul rînd, să știi că mi-e foame.

— O să-ți dau îndată să mănînci, spuse ea fără nici o expresie în glas sau pe chip.

Se simțea despuiată de orice personalitate, funcționînd doar ca o mașină. Și, într-adevăr, Swarthmore cel isteț, domnul și stăpînul femeilor, intuise acest lucru. Așa, trebuia să se miște, să-i aducă mîncare, să-l cocolească, pînă cînd, încet, încet, sîngele va prinde a-i curge din nou normal prin vine. Situația ei era grea într-adevăr, iar el vroia să o ajute, dar nu putea atît timp cît nu o simțea la unison cu el. Dorea să o ajute, dar în același timp avea pretenții să o poșede, să o lase neputincioasă, întinată, sleită de puteri, tremurînd toată, femeia lui, bunul lui. Cele două obiective erau îmbinate în mintea lui Swarthmore și nu puteau fi despărțite.

Elizabeth îi puse în față ouă cu șuncă, se scuză că nu era în stare să înghită nimic și plecă

să-i ducă lui David un pahar cu lapte cald. Copilul dormea buştean. Sau poate se prefăcea. Puse laptele pe măsuţă şi se aplecă asupra lui. Dormea cu adevărat. Căzuse desigur într-un somn adânc de îndată ce-şi pusese capul pe pernă, călăuzit de vreun instinct sănătos, protector. Fugise de starea de veghe şi de toţi spinii vieţii, refugiindu-se în desişul verde al visurilor. În camera ei, Angela se agita furioasă. Elizabeth socoti că era mai potrivit să nu mai dea ochii cu ea. În starea de epuizare în care se afla nu ar fi avut ce să-i spună. Închise încetîşor uşa de la camera lui David, şi coborî la Swarthmore.

Acesta, cînd o auzi venind, se întoarce repede şi o întâmpină cu o expresie onestă, deschisă, necomplicată.

— Elizabeth, ai o cameră disponibilă unde să pot dormi în noaptea asta ?

— Da, răspunse ea. Simţi că ruga îi fusese ascultată.

— Ai de gînd să mănînci ceva ? o întrebă el, eliminînd toate preliminariile.

— Nu, o să beau numai o ceaşcă de ceai.

— Prea bine, hai să bem amîndoi. Dar înainte de a te duce să pregăteşti ceaiul, spune-mi pe cine pot chema ca să verific povestea asta despre bărbatul tău ?

— Trebuie oare să verificăm ?

— Negreşit, căci dacă e adevărată, eşti singura în drept să acţionezi în această privinţă.

— Presupun că ai dreptate, dar sînt așa de obosită de toată povestea încît aş lăsa-o baltă și n-aș mai întreprinde nimic.

— Știu că n-ai chef, dar trebuie. Dacă într-adevăr a avut o criză de nervi, se explică atunci de ce a fost atît de nebun încît să te părăsească. Situația unei femei părăsite de bărbatul ei este întotdeauna neplăcută. Dar dacă e bolnav mintal, dacă are nevoie de îngrijire într-un spital, atunci lucrurile stau altfel. Criza de nebunie nu poate fi din cauza femeii.

— Poate, replică ea, vor spune că a înnebunit din cauza mea.

— Fă un pas mai departe. Să zicem că ai vrea să divorțezi. Dacă e nebun nu vei avea nici o dificultate.

— Dar de ce să fiu amestecată în treaba asta, fie că e nebun sau nu ? Dacă este, se va descoperi imediat și va fi internat.

— Nu-s de aceeași părere. Nu-i necesar să fie prea curînd internat. S-ar putea să o ducă așa luni de zile și atîta timp cît aparent se comportă normal și nu produce tulburări și nu se dă în spectacol în piețele publice, poate s-o țină așa pînă cînd va rămîne fără nici o para chioară și va ajunge să fie dat afară de la hotel, iar în timpul ăsta toată lumea va șușoti pe la spate. Gîndește-te la micul David prin ce trece la școală. Trebuie să fie un adevărat infern, dacă a ajuns el să se suie în tren și să plece de unul singur la Paddington.

—

— Julian Robinson, spuse Elizabeth cu o voce indiferentă și strangulată. Părinții lui sînt Philip și Jennifer Robinson. Întotdeauna avusesese o bună memorie pentru nume. O să-i găsești în cartea de telefon. Dacă vrei să telefonezi, fă-o acum. Știi, eu sînt un om tare, dar pentru astă seară îmi ajunge.

— N-o să ai nimic de făcut, spuse el pe un ton grav, doar pentru asta mă aflu aici.

Prin valul de oboseală care i se așternuse pe chip, îi aruncă o privire de pură gratitudine și plecă în bucătărie. De îndată ce ea ieși din cameră, Swarthmore răsfoi rapid cartea de telefon. Toată povestea era o mană cerească. Să vezi ce mutră o să facă Ben cînd îi va spune ! Ce titlu grozav pentru o serie de actualități : *Binecunoscut om de știință*, (chiar dacă nu era binecunoscut, va fi în curînd) *se mută în gara Paddington. Omul însingurat întors de dincolo de fruntariile cunoașterii*; sau : *Încotro se îndreaptă omenirea ? Binecunoscut om de știință se simte la îndemîină numai printre călători*.

S-ar putea să nu fie decît un cap sec, dar va scoate un interviu grozav.

— Alo, domnul Philip Robinson, vă rog ?

— La telefon.

— Domnule Robinson, nu mă cunoașteți, numele meu e Swarthmore.

— O ? Robinson nu prea urmărea programele de la televiziune. Dar i se păru că auzise de nume, pe undeva...

— Și poate că vă veți da seama imediat despre ce este vorba dacă vă voi spune că telefonez de la doamna Elizabeth Geary.

— Elizabeth Geary ? Asemenea acului unei busole care, lăsat liber, se așază pe direcția Nord-Sud, mintea lui Robinson luă rapid poziția necesară. Soția lui Arthur Geary ?

— Întocmai. Soția lui Arthur Geary. Este foarte îngrijorată, domnule Robinson.

— Și doriți să aflați ceva despre Arthur Geary ?

— Exact. Doamna Geary a fost serios tulburată de unele zvonuri ciudate. Sînt un vechi prieten al ei și aș vrea să-i dau tot ajutorul de care pot fi capabil, pentru a-i scuti suferința de a întreprinde personal cercetări. Ați vrea să-mi spuneți tot ce știți despre starea prezentă a lui Arthur Geary și pe unde se află ?

. Ce grozav ar fi fost să aibă un magnetofon instalat la aparatul de telefon. Dar nu poți avea chiar totul.

Robinson îi povesti pe scurt ce știa și încheie dezvăluindu-i că vorbise cu doctorul Blakeney. Swarthmore nu auzise de Blakeney, dar de îndată ce află cine era, îl întrerupse cu un torent de mulțumiri. Dorea să pună capăt convorbirii cît mai repede, ca să formeze numărul lui Blakeney.

Doctorul se odihnea după masă, fumînd o țigară de foi. Veni la telefon cu neplăcere. Cînd auzi ce dorea Swarthmore, deveni dintr-o dată foarte profesional și circumspect.

— Da, cunosc persoana despre care vorbiți. Am fost rugat în mod neoficial să-l văd. Nu era vorba, evident, despre un diagnostic profesional. Doar că un fost coleg de-al lui...

— Philip Robinson, spuse Swarthmore, precizînd amănunte.

— A, văd că sînteți la curent. Da, Robinson mi-a relatat o poveste că l-ar fi întîlnit pe Geary în gara Paddington și că i s-a părut cam ciudat și m-a întrebat dacă aș vrea să-l văd. Așa că azi dimineață am stat de vorbă cu el, la hotel. Mă așteptam tocmai ca Robinson să-mi telefoneze și să mă întrebe de rezultat. Pînă acum însă n-a făcut-o.

— Telefoniez eu în locul lui, preciză Swarthmore. Sînt un vechi prieten al doamnei Elizabeth Geary și o ajut în această problemă.

— Elizabeth Geary ? Soția ? A, da, înțeleg. Nu prea am multe să vă spun. Nici n-aș avea în situația de față. Desigur, manifestă unele semne de tensiune nervoasă. Mi-am dat seama de asta, azi dimineață, decum l-am văzut. Apărarea lui e cusută cu ață albă. Se străduiește foarte mult să arate că nu-l tulbură nimic. Pe undeva, în sinea lui, trebuie să fie foarte frămîntat. Nu-i necesar să fii specialist ca să vezi asta. L-am întîlnit din nou după-masă. N-aș putea spune dacă părăsește gara sau nu, dar l-am văzut dimineață, și apoi din nou după masă la patru. Era cu fiul lui. Apropo, a ajuns băiatul cu bine acasă ?

— I-ați văzut împreună ? întrebă Swarthmore. Era excitat de această nouă știre. Cum se comporta Geary ?

— Se ferea mai puțin când era cu băiatul, dar cum a dat cu ochii de mine pe neașteptate și-a ieșit din fire. Întîlnirea cu mine l-a zdruncinat atît de tare, încît a fost chiar nepoliticos.

O auzi pe Elizabeth intrînd prin spatele lui cu tava cu ceai. N-avea nici o importanță, trebuia să ia parte la toate astea. Acum nu se mai putea opri.

— De ce credeți că s-a întîmplat acest lucru ? întrebă el, strîngînd și mai tare recepto-
rul în mînă, ca și cum s-ar fi temut că cineva
avea să i-l smulgă. De ce a fost atît de tulburat
cînd v-a văzut ?

— Evident, se simțea îngrozit că ar putea fi
examinată toată situația lui. Are anumite sen-
timente de vinovăție, poate pentru că și-a pă-
răsit soția și copiii. Sau poate că e ceva mai
adînc. N-aș putea spune ce anume e, fără a fi
stat mai mult de vorbă cu el.

— Ar exista o asemenea posibilitate ?

— Probabil că nu, spuse Blakeney. Fac nu-
mai ceea ce mi se cere și nu mi-a cerut ni-
meni să mă ocup de Geary. Aș spune că dacă
situația lui s-ar înrăutăți, s-ar putea trezi in-
ternat într-un ospiciu și atunci va fi îngrijit de
specialiștii respectivi...

— Credeți că starea lui se va înrăutăți ?

— Pur și simplu nu știu.

— Dacă nu se înrăutățește ? Și dacă rămîne așa cum este acum ?

— Așa cum este nu va rămîne, spuse Blake-ney scurt și cuprinzător. Sau se ameliorează, sau se înrăutățește. Și cred că cel mai nimerit lucru este să fie lăsat în pace. În ceea ce mă privește, nu sînt deloc dispus să intervin.

— Este foarte îngrijorător, știți, pentru familie și prieteni.

— Dacă familia și prietenii sînt îngrijorați, continuă el cu o voce arogantă, n-au decît să angajeze pe cineva care să-l urmărească și să aibă grijă să nu se arunce sub roțile trenului. Asta-i, cred, tot ceea ce se poate face pentru moment. De multe ori, știți, oamenii pot trece prin anumite stări nervoase, iar mai apoi își revin fără nici un ajutor din afară. Și mintea se poate lecui de o infecție ușoară, tot așa ca și trupul, și asta e calea cea mai bună.

— Vă mulțumesc, domnule doctor, este foarte amabil din partea dumneavoastră că v-ați deranjat. Vă asigur că apreciem foarte mult.

Și-au spus apoi în mod politicoasă la revedere. Swarthmore puse receptorul jos.

— O ușoară infecție a creierului, rosti el ca și cum și-ar fi vorbit în sinea lui.

— Despre ce a fost vorba ? întrebă Elizabeth. Se aplecă asupra ceștii în timp ce turna ceaiul, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă tulburarea și teama.

— Se pare că individul ăsta, Philip Robinson, al cărui fiu a fost așa de drăguț cu David, i-a

telefonat de la sine putere unui oarecare Maurice Blakeney.

— E șeful spitalului „Grayson“. Elizabeth era acum într-adevăr speriată.

— Draga mea nu intra în panică, fiindcă auzi vorbindu-se de Grayson. Robinson i-a cerut lui Blakeney doar să-l examineze și să vadă dacă se comportă normal. A făcut-o, iar după verdictul lui nu-i nimic alarmant.

— E foarte simplu pentru el să spună asta. Doctorii sînt atît de insensibili.

— Totuși, opinia lui poate fi considerată autorizată.

— David a spus că-i adevărat că e nebun, continuă ea printre lacrimi.

— David ? Nu uita că e un băiețel de zece ani ale cărui emoții sînt adînc împletite în această țesătură.

— Adrian, se rugă ea, ce trebuie să fac ?

— Mai întîi vino aici. Se așezară pe sofa și-i luă mîna. Elizabeth, te scot eu la liman. Iar în sinea sa își spuse „Și o să te aduc în patul meu. După o frustrare așa de lungă, o să fie o distracție de mîna întîi“. Arthur e la Paddington, continuă el, după părerea doctorului poate fi lăsat acolo fără a risca nimic atît timp cît este supravegheat.

Elizabeth dădu din cap.

— Dar cine-l va supraveghea ?

— Eu. Parte din timp îl voi supraveghea eu singur, și voi găsi și pe alții.

— O, Adrian, te rog nu amesteca pe alții în treaba asta.

— N-am vorbit de o mulțime de oameni. Am ● eu unul sau doi acoliți de încredere care nu vor sufla un cuvânt. Și dacă situația ia proporții, o să angajez pe cineva de la una din vechile firme de încredere discrete, care fac investigații. În orice caz nimic nu va transpira și nimeni nu va fi jignit sau plictisit. Scopul este să aibă grijă de Arthur și să-l oprească să-și facă vreun rău. Până...

— Până când ?

Se întoarce cu fața spre ea :

— Doctorul Blakeney spune că sau se face bine sau starea lui se va înrăutăți. Un pronostic just pentru oricare bolnav. Dacă se îndreaptă, va părăsi gara și se va reintegra în societate. Atunci toți vom respira ușurați și episodul va fi încheiat. „Dar nu înainte de a-mi face un pustiu de bine cu Ben“ își spuse în sinea lui. Dacă starea lui se înrăutățește, ei bine, nu-i necesar să ne preocupăm de lucrul ăsta acum în amănunt.

— Dar ce o să facem dacă e mai rău ?

— Elizabeth, clipa cea mai grea pentru tine e cea de *acum*. Dacă, Doamne păzește, nici nu vreau să anticipez cu seriozitate, soțul tău se va simți mai rău, vor avea grijă de el ca de oricare persoană bolnavă. În orice caz, nu va mai fi nici în grija mea și nici într-a ta. În clipa de față, când fiecare așteaptă să vadă ce

întorsătură vor lua lucrurile, ai nevoie de toată puterea și răbdarea.

— Și tocmai în aceste clipe, o anumită forță mi te-a trimis în cale, să mă ajuți, spuse ea pe un ton blînd.

— Da, continuă el rîzînd, o forță numită Pelt. Dintr-o dată sări. Doamne sfinte, l-am uitat. Răsfoi în grabă cartea de telefon pentru a găsi numărul restaurantului, ceru să fie chemat la telefon, așteaptă pînă veni Pelt, urmă o explicație gravă, confidențială, în șoaptă : Imposibil să o părăsesc cînd e la nevoie, e o situație foarte dificilă, desigur că vei înțelege. Vrei să discutăm ceva... Ce-ai zice dacă ne-am întîlni în oraș. Miercurea viitoare ? Perfect.

Se întoarse cu un aer degajat, plin de încredere, eliberat de Pelt.

— Și acum, Elizabeth, spuse el, cu acea degajare perfectă pe care o ai cînd vorbești cu un vechi prieten, cu un prieten adevărat — spune-mi care sînt sentimentele tale reale față de toate astea.

— Toate astea ?

— Față de soțul tău, de felul în care te-a părăsit, *villeggiatura* sa la gară, zvonurile că ar fi nebun, efectul produs asupra copiilor și asupra ta, vorbește-mi despre toate astea sau despre unele. Vorbește-mi !

— Știi, Adrian, nu sînt catolică și, chiar dacă aș fi, nu ești confesorul meu.

Era bucuros să vadă că-și păstrase încă forța combătivă.

— Cu toate astea, vreau să știu cum stau lucrurile, stăruie el. Vreau să văd situația din interior. Ceea ce ți se întâmplă nu mă lasă indiferent.

— De ce, Adrian ?

— Pentru că altă dată îmi plăceai foarte mult, iar viața mi te-a luat, iar acum mi te-a adus înapoi. Și ai necazuri.

— Cu alte cuvinte mă compătimești, așa cum ai compătimi o femeie de serviciu reumatică bătrână care are o poveste nefericită.

— Elizabeth, nu fi dură. Oamenii te iubesc pentru tine, iar dacă vor să te ajute este pentru că meriți să fii ajutată.

— O, Adrian, surise ea printr-un vâl de ceață, aș dori atît de mult să te cred.

— Îți dau voie să mă crezi, să știi că e adevărat.

— Ce o să mă fac cu copiii, Adrian ?

— O să treacă nevătămați prin toate. Copiii au un echilibru al lor. Fata va fi absorbită de atenția băieților ceea ce o va face să nu se mai gîndească la nimic altceva pînă cînd se va mărita. După aceea va avea preocupările ei. Iar David...

— De David sînt îngrijorată. De ce s-a dus să-l vadă azi pe Arthur fără să-mi sufle un cuvînt ?

— Foarte simplu. S-a gîndit că dacă îți va spune, nu-l vei lăsa. Se poate ca în sinea lui să fi simțit că ai fi geloasă să-l vezi restabilind

legăturile cu taică-său, cînd tu nu știi nimic de el. Făcu o pauză și se uită la ea stăruior. Ar avea dreptate, Elizabeth ?

Făcu încet semn din cap că nu.

— În adîncul sufletului meu, am și acceptat că între mine și Arthur totul s-a terminat. Știu că nu se va mai întoarce.

— De ce ești atît de sigură ?

— Pentru că de cel puțin cinci ani fiecare dintre noi s-a adîncit din ce în ce mai mult în făgașul său. În ultimul timp, îmi era aproape un străin.

— Asta s-a întîmplat din vina unuia dintre voi ?

— Nu pot spune. Mi se părea că se află pe undeva departe, într-un loc în care n-aș fi putut ajunge niciodată. Poate dacă aș fi fost un altfel de om aș fi reușit. Nu era în stare să vorbească despre preocupările lui niciodată, de aceea se simțea însingurat. Cred că asta a fost începutul.

— De ce ? Era prea profund ?

— Era prea profund pentru oameni de rînd, iar dacă ar fi întîlnit pe cineva care l-ar fi putut înțelege, nu era în stare să vorbească, se simțea inhibat.

— De ceva special ?

— Imediat după război, ceea ce lucra el era considerat secret de stat și nu avea permisiunea să discute decît cu unii colegi și numai între ei, cu ușile închise. Ei bine, într-o bună zi,

prin 1951, a venit la mine și mi-a spus că activitatea lui nu mai constituia un secret de stat, că își schimbase direcția cercetărilor și că putea vorbi despre preocupările lui, dacă dorea. Dar n-a făcut-o niciodată.

— Avea prieteni intimi ?

— Era foarte apropiat de fratele lui mai mare. Dar acesta a plecat în Noua Zeelandă, iar Arthur nu l-a mai văzut de vreo zece ani. Se gîndea să-l vizităm de un Crăciun, dar cînd ajungeam la o hotărîre, ni se părea că n-ar fi fost justificată cheltuiala.

— Și alți prieteni ?

— Avea un prieten foarte intim, au fost împreună la colegiu. Geoffrey Winters, îl chema, dar a murit acum vreo trei ani.

— În împrejurări triste ?

— S-a spus că s-ar fi sinucis, răspunse ea. Amîndoi rămaseră tăcuți, gîndindu-se la Arthur Geary care-și purta pașii în lungul și-n latul peroanelor bătute de vînt, amintindu-și de prietenul dispărut. Prietenia lui Arthur nu a fost destul de puternică pentru Geoffrey ca să-l lege de pămînt. S-a eliberat și s-a lăsat purtat spre cerul furtunos. După asta Arthur a renunțat la orice prietenie.

— Își iubește copiii ?

— Cred că foarte mult. Fără îndoială că nu sînt acum tot atît de aproape de el ca atunci cînd erau mici. Cred că David îi va fi întotdeauna foarte apropiat.

Adrian Swarthmore deveni aspru și rece. „Ei bine, Geary, dragul meu, vei fi de folos cel puțin unei persoane. Escapada ta de la gară este tocmai ce-mi trebuie, bomba care mă va pune bine cu Ben. Pe de altă parte, plecînd și părăsindu-ți nevasta care este încă foarte atrăgătoare, mi-ai lăsat-o să o strîng în brațe caldă și plăcută.” Se întoarce spre ea :

— Fii fericită, Elizabeth, viața nu s-a terminat încă pentru tine. Aceste supărări au să treacă. Gîndește-te puțin și la tine, mai lasă-te din cînd în cînd pradă dorințelor.

O trase spre el cu gîndul să o sărute, dar în acea clipă se auziră pașii Angelei coborînd scările.

— Mamă, spuse ea, vîrîndu-și capul pe ușa cu un aer acuzator, plec.

— O, draga mea, nu se poate, la ora asta ?

— Numai pînă la Hazel, continuă încruntîndu-și sprîncenele.

— Dar cum o să umbli singură pe străzi, așa tîrziu noaptea !

— Las-o să se ducă, stăruie Swarthmore încet.

— Cum îți vine să o deranjezi pe Hazel acum ? întrebă Elizabeth căutînd să domine situația. Probabil că e în pat.

Angela rîse scurt.

— Hazel nu se culcă niciodată înainte de miezul nopții. Stă în camera ei, citește și ascultă discuri. Are discurile cele mai grozave, pe care eu nu-mi pot permite să mi le cumpăr. Și îi place să vin la ea.

— Dar... îngînă Elizabeth stingherită.

— Uite mamă, ştii doar unde locuieşte Hazel, două străzi mai încolo.

— Du-te Angela, interveni Swarthmore, dînd din cap ; îţi face bine să ieşi puţin din casă.

— Dar cum poţi ? Elizabeth se întoarce spre el cu o privire în care se citea o reală supărare.

Angelei îi convenea să accepte autoritatea lui. Îşi trase capul şi plecă. Se auzi uşa din faţă închizîndu-se.

— Adrian, te rog să nu mă tratezi ca pe un nimic în propria mea casă, reluă Elizabeth.

— Nici gînd, replică Adrian, fără a încerca măcar să schiţeze o scuză. Te tratez ca pe cineva, cineva foarte special. Mă gîndeam că ar fi plăcut ca Angela să iasă puţin. Plăcut pentru noi, vreau să spun.

Elizabeth se ridică în picioare.

— Şi ca să mă ai pentru tine, eşti în stare să laşi o fată de cincisprezece ani să colinde oraşul în miez de noapte singură.

— Stai jos, spuse el trăgînd-o de mîină. Două străzi de aici nu înseamnă tot oraşul.

O prinse de mîină, dar ea se eliberă şi alergă spre uşă. Îi auzi paşii în hol, apoi uşa din faţă deschizîndu-se.

— Angela, răsună vocea lui Elizabeth în noaptea rece, Angela, întoarce-te imediat, te rog !

Ajunsese exact la timp. Fata era la poartă şi, în cîteva secunde ar fi fost înghiţită de bezna nopţii. Dacă s-ar fi aflat dincolo de poarta gră-

dinii, cînd ar fi auzit vocea maică-si s-ar fi îndepărtat cu un pas hotărît și cu inima de piatră. Dar așa, autoritatea ei era prea mare, n-ar fi putut să nu o asculte cînd privirea lui Elizabeth era ațintită din plin asupra ei. Își luă mîna de pe zăvorul porții, rămase o clipă locului, apoi se întoarse și intră în casă. Numai ochii care îi evitau pe cei ai lui Elizabeth trădau mînia din sinea ei. Elizabeth o lăsă să treacă pragul în tăcere, apoi închise ușa. Acum amîndouă se aflau în interiorul cald, luminos, al căminului lor, în deplină siguranță.

— Așa e-n regulă, draga mea. Îmi pare rău că a trebuit să te chem înapoi, spuse ea veselă, dar nu-ți îngăduiam să te duci, iar dacă vrei să vorbești cu Hazel ar fi mai bine să o chemi la telefon.

Angela trecu prin hol cu spatele la maică-sa ca și cum nici nu ar fi auzit spusele ei. Cînd ajunse la piciorul scării, puse mîna pe balustradă și anunță :

— Mă duc să mă culc.

— Vino și spune-i noapte bună domnului Swarthmore, îi atrase atenția Elizabeth cu o voce voioasă.

Angela îi aruncă o privire de dispreț (ca și cum i-ar fi spus „Sîntem la cuțite și vrei să mai păstrezi regulile de bună cuviință“). Fără a mai scoate un cuvînt, se întoarse și urcă treptele.

Elizabeth intră repede în camera de zi. Tocurile ei răsunau pe parchetul de stejar. Era fu-

rioasă ; da, într-adevăr, Swarthmore îi oferise să o ajute, să o sprijine, să o elibereze de tensiunea în care se găsea, să-i liniștească zbuciumul sufletească. Așa că în mod normal îl acceptase, își deschisese inima în fața lui. Și iată la ce ajunsese, să ia hotărîri în locul ei.

Cînd Elizabeth apăru, Swarthmore se ridică în picioare. Era cam descumpănit. Nu știa ce să facă. Să-i vorbească blînd, sau să continue pe un ton aspru, năzuind că astfel o va face praf ?

— Elizabeth nu-i necesar ca...

— Adrian, cred că nu are nici un rost să mai continuăm marea noastră scenă, atmosfera s-a tulburat, nu ți se pare ?

— S-a spulberat, răspunse el cu un aer degustat.

— Cu atît mai bine, poate. Lucrurile luaseră o cale greșită. La început credeam că ai venit aici ca un prieten sincer, gata să mă ajuți. Dar pe urmă ți-a încolțit ideea că soția singură, neajutorată, părăsită, n-ar fi potrivnică unor avansuri, dacă puteai îndepărta fiica din cale.

— Uită toate astea, Elizabeth, spuse el bătînd în retragere. Uită că le-ai rostit vreodată sau le-ai gîndit. Ochii lui plini de o sinceritate de circumstanță o priviră îndelung.

— Foarte bine, spuse ea în cele din urmă, ștergem ultimele patru rînduri. Și să nu-ți închipui că nu-ți sînt recunoscătoare, Adrian.

Se duse să-i pregătească patul. Scena lor era terminată, așa cum decretase ea. Swarthmore

umbla în cameră de colo pînă colo. Găsi o sticlă cu whisky și un sifon. Furios își turnă un pahar cu mult whisky și-l dădu pe gît. „Cătea plină de fumuri ! Reticentă, cu o spoială de suprafață. Nu-i de mirare că și-a dus bărbatul la nebunie. Dar probabil că nici el nu era mai breaz. Închis în el, distant !” Simți o puternică animozitate față de unul și de altul. Ce femeie nebună să dea cu piciorul la o mică distracție ! Pentru cine credea ea oare că se păstrează ? Își închipuia că la vîrsta ei bărbații or să facă drepti ? Ar avea ce merită, dacă și-ar pune mintea cu fata aceea a ei cu părul arămiu, și ar lăsa-o cu burta mare.

Între timp, Arthur Geary se afla în gara Paddington, iar camerele televiziunii aveau să-l urmărească acolo. Elizabeth reveni să-l anunțe că-i făcuse patul. Îi mulțumi și își spuseră noapte bună unul altuia ca doi vechi prieteni, dar cum stătea întins în pat, într-o pijama a lui Arthur Geary, spumega de mînie.

Noaptea se lăsase peste casă învăluind-o. Fiecare dintre cei dinăuntru se afla într-un compartiment separat din cărămidă și mortar, o seră de visuri și frămîntări, toți patru cufundați într-un somn tulburat. Fata și bărbatul erau furioși, deși fiecare din alte motive și în alt fel. Femeia rămăsese uluită, pătrunsă de înțepăturile miilor de ace ascuțite ale dorinței. Năzuințele ei erau acute și contradictorii. Ar

fi vrut să fie dominată și posedată, dar în același timp independentă și investită cu autoritate și, totodată, dorea să se știe iubită și compătimită. Durerile ei nu mai puteau fi lecuite, viața ei era terminată. Cît despre băiat, el era cufundat în simplă consternare.

Consternarea poate să tulbure și somnul cel mai adînc, așa că David se trezi imediat după miezul nopții. Minteă lui, luminată de întreaga strălucire a conștiinței, scoase la iveală un fapt copleșitor, șocant. Tatăl lui era rănit, avea coastele zdrobite. Așa cum stătea întins acolo, în întuneric, David retrăia momentul cînd taică-său își scosese vesta și cămașa și-i arătase acel zid de ghips cenușiu din jurul trupului. Tot gîndindu-se, David își imagina dincolo de ghips coastele sfărîmate ca niște doage. Ce tristețe ! Ce tristețe ! trupul tatălui său, trupul care-i dăduse lui viață, contopindu-se cu cel al maică-si și plămădindu-l pe el. Acum cele două trupuri se aflau despărțite, văpaia lor era stinsă. Taiică-său, lipsit de afecțiune, cu coastele rupte, era singur pe un pat străin.

Să fi căzut pe scări ? Nu-l știa un om stîngaci. Să fi alunecat pe o coajă de banană ? Să fi fost posibil așa ceva ? Desigur că a căutat să-l menajeze pe el. Existau atîția inamici. În fața ochilor lui David se contură chipul lui Blakeney, cu un surîs disprețuitor. Inamici destul de puternici și lipsiți de scrupule, gata să-l atace pe taică-său, să-i rupă oasele, să-l distrugă.

David se sculă din pat plîngînd, traversă coridorul și se îndreptă spre camera maică-si. Elizabeth Geary dormea în patul pe care-l împărțise cu Arthur. În copilărie, David se strecura uneori în pat între ei, atunci cînd bezna îl înconjura cu forme înfricoșătoare. Se urca tiptil în pat, se întindea și atingea cu spatele pe cel care se întîmpla să fie în acea parte. Atunci frica se risipea și adormea.

De cînd era mare nu mai procedase așa nici-odată. Teama care-l cuprindea în bezna din camera copiilor dispăruse. Dar alte temeri i se strecuraseră acum în suflet, iar acestea aveau să rămîna neclintite și el trebuia să suporte. Era pregătît. Ceea ce-l mînase în acea seară lîngă făptura care dormea liniștită, maică-sa, nu era teama, ci tristețea. Tristețea însingurării lor și a trupului zdrobit al tatălui său.

Cînd David se apropie de Elizabeth, aceasta se trezi. O clipă fu cuprinsă de panică, se crispă, gata să-și apere trupul împotriva violării. Ceva din ea, nu rațiunea, ci o păticeică din sistemul ei nervos, prea primară pentru a lua forma cuvîntului, o făcu să-și închipuie că ar putea fi bărbatul în care în mod greșit se încrezuse, și care acum se năpustea asupra ei în somn. Imediat își dădu seama că era David și se cufundă din nou într-o somnolență învăluită de sentimente materne.

— Ce s-a întîmplat, dragul mamei, ce este ?
David se ghemui lîngă ea.

— Plîngi, dragostea mea ? Nu te mai necăji. Înfațișarea ei aparent liniștită fu tulburată, poșghița de la suprafață sfărîmată. Toată eficiența ei dispăruse. Îl strînse cu căldură la piept, în patul ei pustiu.

David încercă să îngăime cîte un cuvînt. Ar fi vrut să-i spună că taică-său era lovit, că avea dușmani care-i zdrobiseră cu multă cruzime coastele, că cei de la spital îl înfășuraseră în ghips, iar acum umbla strîns în ghips, și transpira și-l mîncea pielea. Dar cînd maică-sa îl cuprinsese în brațe, ceva în sinea lui domoli parcă spaima aceea teribilă și adormi pe loc.

În camera de oaspeți, Swarthmore se frămînta prin somn, furios, iar chipul lui adormit purta o mască a răutății.

Cînd ceasul deșteptător de lîngă patul lui Elizabeth sună, la șapte și jumătate, David era încă lîngă ea, amîndoi cufundați într-un somn adînc. Elizabeth Geary se trezi cuprinsă de simțămîntul că ceva nu era în regulă. În mintea ei stăruia gîndul că fusese tulburată, fără a-și aminti cauza. Dar își aduse aminte imediat. Adrian Swarthmore se găsea în casă și trebuia să-i țină piept, pe lîngă toate celelalte lucruri cărora avea să le facă față, decum deschidea ochii.

Se sculă, își luă hainele, gata să se ducă la baie. David se mișcă și apoi se trezi.

— Bună dimineața, rosti el cu timiditate.

Acum, odată cu lumina zilei, se simțea cam rușinat să se găsească în patul maică-si.

— Bună dimineața, drăguțule, răspunse ea cu o tandrețe rece.

Nu-i pomeni nimic de prezența lui acolo.

— E ora sculării ?

— Poți să stai în pat pînă îmi fac baia și mă îmbrac, așa că ai tot timpul să mai tragi un somn, iar după ce termin eu te duci la baie.

Se îndreptă spre ușă cu hainele în mînă, dar se opri, se întoarce, își luă capotul pe ea. De obicei se ducea în baie în cămașă de noapte : de data asta însă situația era diferită : Swarthmore.

Deși avea pasul ușor, Adrian o auzi trecînd prin fața ușii lui. Stătea întins pe spate, cu brațele sub cap. Lumina palidă a dimineții cădea blînd pe firele cărunte, nerase, de pe obrajii lui.

„Trece căteaua“, se gîndi în sinea lui. Al naibii de neplăcut să se trezească aici, în loc să fie acum la Londra. O să piardă jumătate de dimineață în tren. Își aminti însă că trenul îl ducea la gara Paddington. Acolo se afla doar prada lui, Geary. Trebuia să-l vadă. Cum stătea întins, Adrian Swarthmore începu să se gîndească. Deveni foarte lucid, precis ; depăna gînduri în tăcere cu o imensă forță. Aerul proaspăt al dimineții năvăli în cameră. Se simțea bine acum. Împrejurările aveau să-i fie prielnice.

Se sculă și se îndreptă spre oglindă, să-și pieptene părul, să-și examineze ochii, proporția de păr alb din barbă și, în general, întreaga înfă-

țișare. Arăta destul de bine. Nu era încă bătrîn. Își simțea în piept forța fizică. Auzi zgomotul apei în camera de alături și își închipui trupul gol al Elizabethhei în baie, dar fără nici o tulburare. Așa dar una îi scăpase printre degete, dar mai existau atîtea altele și încă mult mai bine. El se îndrepta spre treptele de sus ale societății, unde putea avea orice femeie. Nu ajunsese încă în înalta societate, trebuia să fie sincer și s-o recunoască. Destul de sus, dar nu chiar în vîrf. Vor mai fi necesare o serie de apariții pe micul ecran ca să ajungă acolo și asta însemna că trebuia să-l dea gata pe Ben Warble, iar pentru a-l impresiona pe Ben, avea nevoie de știri senzaționale. Da, o bombă și bomba putea fi Geary. Iată ținta — Geary, iar el pușcașul. Totul era foarte simplu.

Elizabeth Geary se întoarse în cameră. Auzi apoi băiatul alergînd la baie, bălăcindu-se puțin și dînd fuga înapoi. Cîteva minute mai tîrziu, băiatul bătui în ușă și intră îmbrăcat, aducîndu-i o ceașcă de ceai. Mereu acea bună-cuviință specifică micii burghezii. Dacă aș fi siluit-o aseară, tot mi-ar fi trimis o ceașcă de ceai și m-ar fi condus cu mașina la gară.

David îi spuse că baia era liberă. Așeză ceașca pe masă, deschise ușa și ieși pe coridor. Peste pijama purta un halat subțire al lui Geary. În camera de baie, își spală dinții cu peria nouă, învelită în celofan, pe care Elizabeth Geary o

pusese acolo. Din nou buna-cuviință. Oaspetele neașteptat de peste noapte nu trebuia să vină la micul dejun cu aciditatea adunată în jurul dinților după douăzeci și patru de ore. Dar nu exista nici un aparat de ras. Geary și-l luase pe al său, iar Elizabeth, spre deosebire de multe alte femei, nu se rădea.

Își lăsase hainele în cameră. Așa gol cum era, își luă în mână pijamaua, adică pijamaua lui Geary și își puse pe el doar halatul subțire. N-avea să-și bată capul să se mai îmbrace și cu pijamaua. Halatul era suficient ca să-i acopere goliciunea cîteva clipe, cît trecea din baie în cameră, și apoi nici nu avea cine să-l vadă.

Deschise ușa. Pe coridor venea Angela Geary cu o figură somnoroasă încă, purtînd un capot strîns pe trup. Swarthmore rămase locului și o lăsă să ajungă pînă la el. Dintr-o dată se simți dominat de simțuri și tare mai dorea să aibă lîngă el această fărîmă de femeie tînără, plină de prospețime. Cu o franchețe care-l surprinse pînă și pe el, savură faptul că trupul lui gol era învăluit privirilor ei doar de un halat subțire. Se simți înflăcărat în mod trivial.

— A, bună dimineata, spuse el mîeros.

Își dădea seama că Angela îi vedea pijamaua de sub braț, că era stînjenită de apropierea lui, a masculului din el.

— Bună dimineata, îi răspunse ea, uitîndu-i-se drept în ochi și întorcînd apoi repede privirea în altă parte.

Glasul ei nu mai era copilăresc.

— S-a liniștit totul după furtuna de astă noapte ? Ordinea a fost restabilită ?

— Datorită dumneavoastră, răspunse ea sfioasă.

Sfiala fetei îl excită. Ardea de dorința de a-și înfige dinții în carnea ei, dorea să o ciufulească, să-și frece țepii din barbă de pielea ei albă.

Văzînd că nu face nici o mișcare să se dea la o parte și să o lase să intre în baie, fata se întoarse spre camera ei, dar mai înainte de a intra, Swarthmore îi dispăru din cale și, din ușa camerei lui, îngăimă o scuză.

— Iartă-mă te rog, nu sînt încă bine trezit.

„N-am fost niciodată mai treaz“, se gîndi în sinea lui, scoțîndu-și halatul. Ei bine, dacă nu ea, va trebui să fie o alta și cît mai repede !

Se îmbracă în grabă. El, căpitanul, domnul, stăpînul care seamănă viața. Perii aspri de pe obraz îi dădeau un aer și mai bărbătesc, mai terestru. „Fii gata ! Am așteptat destul. Mi-am făcut datoria. N-am de gînd să mă opresc la jumătatea drumului, trebuie să ating apogeul !“ Își făcu promisiunea ca, pînă în douăsprezece luni, să aibă tot ce dorește, *tot*.

În sufragerie, băiatul își termina micul dejun. Plină de grație, Elizabeth îi puse în față un grepfrut și se duse să-i fiarbă un ou. Se hotărîse să nu țină seamă de lipsa lui de tact. Adrian zîmbi, uitîndu-se la grepfrut. Băiatul se scuză politicos, spunînd că trebuie să plece la școală.

Elizabeth se întoarce cu oul fiert, veni și Angela și se așază la masă ; toți stăteau acolo ca niște străini bine crescuți. Angela, în uniformă de școlăriță, evita să-l privească și-i vorbea numai mamei. Swarthmore se uita la ea cu coada ochiului. Nu trebuia să o lase să devină prea rezervată. Avea nevoie de ea. Când Elizabeth ieși din cameră, Swarthmore profită de ocazie, căci Angela era tocmai pe punctul de a o urma.

— Angela, o strigă el pe același ton confidențial pe care-l avusese sus, dar fără rezonanța erotică de atunci. Ai vreo fotografie de a tatii ?

Angela ridică privirea spre el, iar pe față i se schiță dintr-o dată un interes viu.

— Da, sus.

— Știi, mama e îngrijorată și aș vrea să văd dacă pot face ceva pentru el.

Fata dădu din cap, cu privirea îndreptată asupra lui. „E-n regulă se gîndi el, bine că n-am speriat-o.“ Trebuie să știu cum arată, îi explică el.

— Mama a strîns toate fotografiile, cred, răspunse fata, aruncînd o privire spre ușa. Dar am una în camera mea, am păstrat-o acolo. Pot să ți-o împrumut.

— E suficient doar să mi-o arăți. Spui că-i în camera ta ?

— O aduc, răspunse ea ieșind în grabă.

Rămase așteptînd-o. Elizabeth nu se întoarce ; după cîteva clipē o auzi conducîndu-l pe David, și apoi urcînd treptele. Probabil că Angela o

întîlni pe scări, căci apăru imediat după aceea, radioasă.

— Iată fotografia, îi spuse.

Era o fotografie bună, clară, mare, într-o ramă ușoară. Swarthmore o studie cu atenție.

— E recentă ?

— De vreo doi, trei ani. Nu s-a schimbat, în orice caz nu se schimbase cînd l-am văzut ultima oară și asta a fost doar cu vreo cîteva săptămîni în urmă.

Rămase tăcută, gata parcă să se încreadă în Swarthmore sau să-l întrebe ceva. Acesta aștepta cu ochii ațintiți la fotografie. Dar fata nu mai spuse nimic. Într-o clipă apăru și Elizabeth și-l întrebă cînd vrea să meargă la gară.

— Iar pentru tine, Angela e timpul să te duci la școală, adăugă ea. Știu că nu e departe, dar trebuie să fii acolo în zece minute și presupun că se așteaptă de la tine să dai un exemplu, acum, cînd ești monitoare.

— O, *monitoare*, repetă Angela cu un glas plin de aversiune pentru acest cuvînt din vocabularul școlăresc și copilăresc.

Swarthmore simți că fusese spus pentru el și că avea un anumit tîlc. Îi aruncă un surîs cald, plin de înțelegere. Nici o șansă să o aibă acum, dar poate că într-un an sau doi o va întîlni la Londra, singură, fără maică-sa, și atunci va fi o altă poveste. O urmări cu tandrețe părăsind camera. „Porumbița mea mică, mai stai încă puțintel în cuibul tău“.

Cînd se zăriră arcadele metalice, înalte, ale gării trenul își încetini mersul, dar bătăile inimii lui Swarthmore se accelerară. Se aplecă în față. Călătorea într-un compartiment de clasa I, iar scaunul avea brațe confortabile, capitonate. În timp ce-și puse palmele pe brațele scaunului, observă că-i erau ușor umede. Făcea astfel un mic dar din sudoarea lui, căilor ferate britanice. Își avea locul lîngă fereastră și cum privea dincolo de marginea perdelelor strînse cu eleganță (numai la compartimentele de clasa I) vedea străzi lungi, mohorîte, tăindu-se în pantă, pierzîndu-se departe, în ceață, mărginite de case de cărămidă una la fel cu cealaltă. Aglomerare de clădiri, asemenea unui furnicar, imagini ale vieții fără perspectivă a londonezului. Se gîndi apoi la gara de care se apropia, la dubla și curioasă-i înfățișare. Pe de o parte o sinteză a Londrei urbane, aglomerate, ancorată pentru totdeauna prin benzi de metal în așezarea-i soioasă. Pe de altă parte, un loc lipsit de consistență, în continuă mișcare, un tranzit spre alte meleaguri și, pentru un singur om, un refugiu.

Închise ochii o clipă, încercînd să-și amintească figura lui din fotografie. Fața ovală a lui Geary, serioasă, ochii împlîntați în fundul unor orbite adînci, o gură destul de mare. Umerii păreau lați. Uitase să o întrebe pe Angela dacă tatăl ei era înalt sau scund. Judecînd după lățimea umerilor, era probabil de statură mijlocie. Altfel ar fi putut fi un bărbat excepțional de înalt și fata ar fi spus.

Peroanele și vagoanele de bagaje rămîneau în urmă, la început repede, apoi mai încet. Trenul se opri. Tovarășii lui de drum se ridicară, o porniră agale, înghesuindu-se spre ieșire. Swarthmore rămase locului cu palmele umede pe brațele capitonate ale scaunului. Acum cînd sosise momentul, se simțea în tensiune. Nu era lucru ușor să te apuci să hăituiești un om, ca apoi să-l transformi într-un trofeu al tău.

Swarthmore ieși printre ultimii pasageri. Porni repede de-a lungul peronului, cu ochii în jos, temîndu-se să nu fie recunoscut. Instinctiv simțea că trebuie să-și găsească un adăpost pentru a-și pregăti mișcările următoare. Bufetul era în apropiere și se gîndi să intre acolo să bea ceva. Dar își aminti dintr-o dată că nu era bărbierit și se hotărî să se ducă mai întîi la frizeria din gară. Cum stătea acolo, pe scaunul frizerului și simțea pe obraz briciul tăind fîșii, fîșii din barba crescută, încercă un sentiment de mîndrie pentru stăpînirea de a nu se fi dus imediat să bea ceva. Trebuia să fie deschis la băuturi, se deschidea de obicei la ora unsprezece.

Swarthmore ieși de la frizer proaspăt bărbierit, cu fața roșie. Acum se afla pe peronul unu, iar cîțiva pași mai departe era un alt local cu băuturi alcoolice. Se hotărî să comande o cafea și o sticlută de coniac pe care avea să-l toarne în cafea. Impulsionat de această hotărîre splendidă, intră repede la bufet. Ca să nu se poată răci cafeaua, cumpără mai întîi coniacul. Se duse la

aparatul de cafea, comandă o ceașcă, urmărind cum i-o umplea. În acest timp pipăi sticluța de coniac din buzunar. Se simțea înfrigurat, fără vlagă în el. Dar într-o clipă totul va fi în regulă. Se va așeza cu ceașca în față la o masă din colț, își va turna coniacul, și apoi va sorbi cafeaua. Aceasta îi va încălzi stomacul și-i va limpezi mintea. Coniacul îi va circula prin vine și-i va strecura argint viu în sînge. Apoi întoarse capul și dădu cu ochii de Geary.

— Un șiling, spuse femeia din spatele tejghelei. Împinse ceașca spre Adrian și-i surise încurajator.

O clipă, se uită la ceașcă nedumerit. Geary stătea la o masă, cîțiva pași mai departe. Pe masă era o ceașcă goală și cîteva reviste săptămînale ilustrate.

Swarthmore lăsă pe tejghea o piesă de doi șilingi și plecă, ducînd ceașca în mînă. Femeia îl strigă :

— Luați-vă restul, un șiling, domnule.

Swarthmore se opri, iar atenția celor din jur fu atrasă de această mică întîmplare : pînă și Geary ridică ochii.

Swarthmore, cu fața în flăcări, se înapoie și își luă restul. Cînd se reîntoarse să-și caute o masă, observă că Geary îl mai privea încă. Se vedea din ochii lui că parcă l-ar fi recunoscut. Adrian trecu în grabă pe lîngă el, evitînd să se uite. Se simțea total descumpănit. Planul lui fusese să-l caute pe Geary în tihnă, în mulțime,

să se apropie de el, după ce-l va fi reperat și, stînd în picioare sau așezat lîngă el, la adăpostul anonimului, să înceapă ca din întîmplare conversația. Era convins că Geary nu avea cum să-l recunoască. Chipul lui era bine cunoscut multora, dar în general nu oamenilor ca Geary.

Acum se simțea el hăituit. Stomacul îi tînjea după cafea, dar lăsă ceașca jos și ieși. N-ar fi fost în stare să se așeze la o masă și să bea cafeaua sub ochii lui Geary. Dacă Geary știa sau nu cine era el, în orice caz îl văzuse și-l reținuse. Decum ieși afară, o porni cu pas repede pînă cînd ajunse în holul unde erau ghișeele de bilete. Acolo se simți în siguranță.

Să intre la un alt bufet ? Încă o cafea ? Nervii lui suprasolicitați se revoltară la gîndul repetării scenei. Scoase sticla de coniac din buzunar o desurubă și o duse la buze. Să bea jumătate ? Nu, toată. Își lăsă capul pe spate și o dădu dușcă, plin de aviditate. Un trecător îi aruncă o privire compătimitoare ca și cum ar fi fost un bețivan de pe cheiurile Tamisei.

Respirînd adînc, Swarthmore azvîrli sticla goală într-un coș de gunoi. Coniacul acționa asupra centrilor nervoși. Stătea lîngă un șir de cabine telefonice. Adrian vînătorul. Geary, leul sălbatic, se afla în cușca lui, pe peronul unu. O singură întîmplare nefericită nu trebuia să zdruncine nervii trăgătorului de elită. Păși cu precauție la adăpostul standului de cărți. Fără nici un gînd, înaintînd cu un pas alert, Geary

venea pe peron. Trecu de standul de cărți, îl văzu pe Swarthmore și se opri. Pe față îi flutura un zîmbet plăcut.

— Scuzați-mă, cred că vă știu, domnul Swarthmore, nu-i așa ?

— Da.

— Nu ne-am cunoscut, dar mi se pare că sînteți un vechi prieten al soției mele.

Swarthmore simțea în vine căldura coniacului ; îi făcu un semn afirmativ din cap, urmărind privirea lui Geary.

— V-am văzut o dată la televizor, la o masă rotundă. Mă întorsesem tocmai acasă cînd am găsit-o pe soția mea urmărind programul și mi-a spus cine sînteți și că ați lucrat împreună la Manchester.

— Da, imediat după război.

— Nu o cunoscusem încă pe atunci, zîmbi Geary. Avea inima ușoară. În dimineata aceea gara într-adevăr îi pria. Se simțea în siguranță, ocrotit, dornic să petreacă timpul în compania cuiva. Se întreba dacă l-o fi contrariat cumva pe Swarthmore faptul că se uitase cam stăruitor la el cînd era la bar.

— Presupun că sînteți obișnuit să fiți recunoscut, spuse el.

Swarthmore simțea că îl cuprinde panica. El, vînătorul, fusese încolțit, trebuia să găsească o modalitate de a contraataca. Avea nevoie de forță, trebuia să fie brutal.

— De fapt, astă noapte am vizitat-o pe soția dumneavoastră, replică el direct.

— O, făcu Geary. Ați venit cred cu trenul de 11.15 ?

„Ce apărare perfectă, se gîndi Swarthmore. Te felicit șefule !“ Apoi spuse cu glas tare :

— Da, e foarte comod.

— Elizabeth v-a spus, evident, totul ?

— Da, mi-a părut rău, natural.

— Natural, repetă Geary. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Îl salută cu o ușoară înclinare a capului și plecă. În aceste împrejurări nu mai avea chef să stea de vorbă cu Swarthmore. Purta vestigiile unei vechi dureri și, în plus, acum, văzîndu-l mai bine, nu-i plăcea nici mutra tipului.

Swarthmore îl urmări cu privirea pe Geary cum se îndepărta de-a lungul peronului. Un singur lucru, cel puțin, îi era limpede. Geary își petrecea tot timpul în gară. Umbla încoace și-n colo, ca cineva plimbîndu-se în propria-i grădină. Într-o gară, cei mai mulți oameni sau merg agale, sau sînt grăbiți. Geary pășea foarte natural. Avea tot timpul să se oprească, să stea de vorbă, totuși nu era obligat să lungească discuțiile pentru a-și omorî orele. O clipă, Swarthmore se întrebă în sinea sa dacă pînă în cele din urmă Geary nu găsise secretul fericirii. Apoi își veni în fire. Vînătorul își poate permite să învidieze vremelnic leul, dar nu trebuie să-i îngăduie leului să-i scape și să-și piardă el viața.

Se întoarse la bufet. Acolo nu mai era amenințat de prezența lui Geary. Încă o ceașcă de

cafea și un coniac ? Acum îi era cald și nu-și mai simțea stomacul gol, continua însă să fie nervos. Comandă o halbă de bere. Se așează jos să bea și să se gîndească în liniște.

Trei seri mai tîrziu, Swarthmore se afla în apartamentul lui și vorbea la telefon. Camera de zi avea ferestre mari și lămpi care revărsau o lumină blîndă ; pentru că apartamentul era bine încălzit, în serile reci foarte adesea nu trăgea perdelele, așa că putea privi afară. În seara asta, în timp ce vorbea, își ținea privirile îndreptate spre Tamisa, care își purta apele departe, jos, și spre clădirile înalte de pe malul opus. Apartamentul lui era foarte sus, iar cerul părea rece, dar atmosfera din interior era caldă, lumina blîndă și covoarele groase. Un asemenea contrast îi plăcea lui Swarthmore și-l căuta în mod constant.

În timp ce vorbea, bucuria lui pălea și devenea tot mai îngrijorat și mai iritabil.

— Ești sigură, nici unul dintre ei nu-i disponibil ?

— Nu, regret, răspunse fata de la celălalt capăt al firului. Lucrează în echipă și sînt angajați într-o lucrare în exterior.

— Dar Sir Ben personal m-a asigurat că vor fi disponibili.

— Ei bine, spuse ea, de fapt mîine aveți nevoie de ei, nu-i așa ? Atunci vor putea fi la dispoziția dumneavoastră. Vor veni toți să dea raportul la 9.30.

— Am un aranjament special, stăruie Swarthmore. Doresc să vină în seara asta la mine, pentru un instructaj cu ei. Treaba de mâine e foarte delicată și, în același timp, există șanse să se înscrie în analele televiziunii. Este foarte important pentru mine să lucrez cu o echipă care să înțeleagă natura muncii respective. I-am explicat toate aceste aspecte lui Sir Ben și mi-a sugerat să-i primesc la mine, să bea un pahar cu ei și să stabilesc astfel un fel de legătură între ei și mine.

— Îmi pare foarte rău, domnule Swarthmore. Înțeleg foarte bine despre ce este vorba, dar regulile noastre cer ca o echipă de operatori să fie la dispoziția celor care organizează emisiunile de actualități și divertismente, dacă au nevoie de ei.

— Evident, acum fiind noapte, prezența lor nu mai este necesară pentru emisiunea de actualități, în schimb eu am nevoie de ei, stăruie Swarthmore cu blîndețe.

— Sînt la aeroport. Toți miniștrii africani se întorc acasă.

— Miniștrii africani ! repetă Swarthmore și puse receptorul în furcă.

Și cum stătea așa liniștit, privi în jos spre apele întunecate ale Tamisei și apoi la celălalt rîu care șerpuia alături, alcătuit din farurile automobilelor. Noaptea părea rece, să nu dai un cîine afară. Își închipuia echipa de operatori tremurînd de frig pe macadamul aeroportului. Era

furios pe producătorii acestui program de actualități și divertismente, program foarte apreciat. Îl detesta mai ales pe șeful emisiunii, acel om dotat cu un ciudat instinct pe care el nu l-a avut niciodată, deși pretindea că-l are. Era bolnav de dorința de a-l avea sau poate mai curînd tînjea după puterea pe care ar fi căpătat-o, dacă ar fi fost în stare să-și dezvolte această calitate și să o valorifice. După putere tînjea. Putere, putere !

„Așadar echipa mea de operatori va apărea fără instructaj, somnoroasă, înfrigurată, îmbufnată și, probabil, cu un început de pneumonie. Și dacă totul va ieși pe dos, va trebui să-i explic lui Ben că a fost din vina mea!“ Sunetul propriei voci răsunînd printre mobilele solide din apartament îl făcu să se simtă singur. Trase perdelele și se așeză în fața focului electric. Existau mai multe posibilități de distracții pentru restul acelei seri și se consacră alegerii uneia dintre acestea.

A doua zi dimineață, cînd Swarthmore coborî din taxi la studiourile televiziunii, cerul era acoperit cu nori groși, păstoși, ca o humă. Șoferul îl văzu cum în timp ce se scotocea prin buzunare după monede ca să plătească, privea în sus.

— Da, o să cadă, domnule, spuse el, făcînd un semn cu degetul mare spre cer și zîmbind cu aer dezgustat.

— Ce o să cadă ?

— Zăpadă, continuă șoferul cu satisfacție și încăpăținare.

Își vîrî banii în buzunar și o luă din loc. În timp ce se îndrepta spre clădirea unde se făceau primirile și-l aștepta echipa, Swarthmore trase o înjurătură. Pe lângă faptul că fiecare era întors pe dos, asta mai lipsea, o ninsoare. Deschise ușa camerei unde i se spusese echipei să-l aștepte. Trei tineri cu figuri banale, purtînd pantaloni strîmți și tricouri groase, cu țigări în mîini, îl priviră cu ostilitate.

— Sînteți echipa de filmat ?

— O parte, șeful nu a venit încă.

— Ba da, răsună în spatele lui Swarthmore o voce cu accent din nord, lătăreață.

Șeful echipei, un om îndesat, chel, purtînd ochelari cu lentile groase, apăru în ușa.

— Nu m-am culcat pînă la două. Asta-i viață de cîine. Tremura în haina lui strînsă cu un cordon.

— Lasă acum, spuse Swarthmore, mascîndu-și propria amărăciune. Am o sarcină plăcută pentru dumneata azi. N-avem de umblat pe niciăieri. Vom sta în gara Paddington.

— Gara Paddington ? întrebă șeful mirat. Ce facem, filmăm numerele locomotivelor ?

— O să luăm un interviu, răspunse Swarthmore, păstrîndu-și vocea calmă și un ton profesional, unei persoane care nu va ști că este supus acestui interviu.

— Imagini luate pe furiș ? întrebă unul dintre tineri aruncîndu-i o privire.

— Nu, ceva mai subtil. De fapt un profil, spuse Swarthmore. Persoana în chestiune este

un om de știință excentric, locuiește în gara Paddington și nu pleacă de acolo niciodată.

— Unde-și ține eprubetele ? Întrebă șeful.

— Nu știu nimic despre felul în care își organizează viața sau activitatea, răspunse Swarthmore, controlându-se. Scopul nostru este explorarea naturii acestui om, Să obținem o imagine a vieții sale. Mai ales să aflăm de ce nu părăsește niciodată gara.

— E cam tăcănit, asta-i tot, interveni șeful. A sărit de pe șină.

— Dacă e nebun, interveni Swarthmore cu amabilitate, este într-un mod interesant, pentru că e un om interesant. Atribuțiile noastre se rezumă doar la atât : să-l privim, dacă va fi posibil, să schimbăm un cuvânt, două cu el. S-ar putea să fie dificil acum. Sper că veți accepta situația ca pe o încercare a priceperii dumneavoastră.

— Doamne sfinte, exclamă șeful, uitându-se la cei în subordinea lui, ca și cum i-ar fi înbiat să-i împărtășească uimirea.

— Este posibil, continuă Swarthmore să nu obținem un interviu normal. Dacă va vedea camerele, o va lua din loc, sînt sigur de asta, așa că s-ar putea să fie necesare filmări de la distanță. Veți lua o serie de instantanee în timp ce umblă pe peron. Mai apoi, cînd vom aduna o cantitate suficientă de imagini, voi încerca să-l atrag într-o conversație. Mă voi folosi de asta, le arată un magnetofon microscopic, ce putea fi ascuns în spatele unei flori la butonieră,

— Am văzut și mai grozave decît ăsta, interveni unul dintre tineri. Există aparate de radio care transmit muzică și în același timp înregistrează. Cînd vii acasă ștergi muzica, apoi pui banda invers, și îți asculți înregistrarea.

— Da, minunat, conveni Swarthmore, dar nu mă văd umblînd prin gările Londrei bălăbănind în mîna un aparat de radio cu tranzistori, cîntînd.

Îl puse la punct pe tînăr cu o privire glacială și continuă :

— În cel mai rău caz vom folosi teleobiectivul, ceea ce probabil că se va întîmpla, apoi vom încadra imaginile cu benzile respective. Oricum, voi pune imaginile cap la cap însoțite de un comentariu. Vor fi necesare o mulțime de lucrări de pregătire a emisiunii, dar asta nu vă privește. Cînd vom avea tot materialul, îl vom aduce aici și îl voi pune la punct, efectuînd toate tăierile și modificările împreună cu operatorul.

— Foarte bine, spuse șeful echipei care nu-și scosese haina. Hai s-o pornim mai repede! Mi-ar conveni să terminăm cît mai curînd. Nu prea sînt în apele mele, clocesc o boală, cred.

Ieșiră afară și se urcară în microbuzul care-i aștepta. Pe cînd plecau, începură să cadă primii fulgi.

În timp ce se îmbrăca, Geary văzu zăpada. În dimineața aceea se simțise cuprins de o plăcută lene, și își oferî micul dejun în pat. După

ce mîncă, se lăsă pe spate și se întinse copios, apoi deschise ziarul care-i fusese adus odată cu micul dejun și cîțva timp citi cu mulțumire. Ziarul îi spuse din nou aceeași și aceeași veste zilnică a frămîntărilor oamenilor și-l mai preveni că Anglia se vedea serios amenințată ca mare putere, chiar în acel fel de mare putere de mîna a doua care devenise după cel de al doilea război mondial. Geary primi știrile liniștit. Căldura patului era foarte plăcută și se gîndi că acesta avea să fie tot atît de cald, și delicios, chiar dacă Anglia devenea o țară foarte săracă.

-În cele din urmă se sculă, se dădu jos din pat, deschise robinetul cu apă caldă, se rase, se spălă. Apoi se îmbracă. În timp ce-și încheia cămașa văzu zăpada. Încîntat, se îndreptă repede către fereastră. Camera lui se afla într-o aripă a hotelului care nu dădea spre gară, dar vedea acoperișurile, o stradă, oameni, circulație. Zăpada începuse să se adune ca o pudră albă, pe acele suprafețe unde nu o atinsese nimic. Chiar și pe acolo pe unde călcaseră pașii, nu se transformase încă într-o pastă cafenie : rămăsese albă, din loc în loc avea găuri negre, umede, pe unde erau urme de pași, sau unde roțile automobilelor lăsaseră lungi benzi întunecate. ✎

Zăpada îl înveselise. Întrerupsese monotonia vieții din gară, nu numai prin modificarea înfățișării fiecărui lucru, dar produsese parcă și o schimbare a ritmului vieții. Oamenii umblă altfel pe zăpadă, se uită în mod diferit la cer cînd își îndreaptă privirile în sus pentru a se

întreba dacă va mai ninge sau nu. Cu un simțămînt plăcut că ziua de azi avea să fie neobișnuită, Geary își puse haina și coborî în gară.

Swarthmore îl și văzu pe cînd ieșea din hotel. Operatorii beau cafeaua la bufet, iar el stătea pe o bancă, prefăcîndu-se că citește un ziar. Cu un pardesiu și o pălărie de fetru de culoare închisă, Geary trecu liniștit pe lîngă el, îndreptîndu-se spre standul de publicații ; acolo alese cu grijă cîteva reviste, le puse apoi în buzunar și o porni de-a lungul peronului. Merse pînă la capăt, unde se termina acoperișul uriaș de sticlă și începea cerul deschis.

Swarthmore dădu fuga la bufet și își adună oamenii. Le arătă pe Geary, la capătul peronului, cu spatele la ei, contemplînd zăpada. În jurul lui pe peron nu prea era lume, iar Geary, așa cum stătea nemișcat în fața unei perdele de fulgi, părea un om cufundat în meditație, în centrul unei clădiri aproape pustii. Poate al unei catedrale stranii, părăsite. Operatorul șef începu imediat să filmeze.

Acolo, la capătul peronului, Geary stătea liniștit, privind cum zăpada se lăsa într-un strat subțire pe acoperișurile boltite ale vagoanelor de marfă, deasupra zidurilor, pe acoperișurile clădirilor din jurul gării. Zăpada se așeza, dar cu ce iuțeală depindea de natura suprafeței peste care cădea. Pe șine, de exemplu, zăpada acoperise metalul, transformîndu-l într-o linie magică albă, care arunca lumini spre cerul plumburii. Se așternuse și pe traverse. Dar suprafața de zgură a solului de sub traverse încă nu

fusesse acoperită. Părea mai curînd stropită cu zăpadă. Ici și colo, la poalele unui zid de lîngă șine, era cîte o porțiune de pămînt pe care creștea în mod neregulat iarbă. Zăpada fusese absorbită de firele de iarbă, așa că aceste porțiuni apăreau ca niște pete negre.

În timp ce Geary observa decorul înconjurător, o locomotivă Diesel intra în gară, trăgînd cîteva vagoane goale. Trecînd peste linii, roțile luau zăpada abia căzută, lăsînd în urma lor metalul dezgolit, cu un luciu șters, contrastînd cu albeața traverselor. Dar, cu răbdare, zăpada începu să se așeze la loc. Geary urmărea cu exaltare căderea fulgilor. Stătea pe ultimii cîteva metri ai peronului uscat și chiar în fața lui zăpada se așternea formînd o margine cu franjuri. Din cînd în cînd, cîte un fulg izolat se lipea de haina și de pantofii lui.

Neaua aceea albă i se părea lui Geary blîndă, reconfortantă. Tot adunîndu-se pe acoperișul mare de sticlă de deasupra lui, învăluia gara într-o atmosferă de liniște, făcînd-o să semene unei căsuțe țărănești cu acoperiș de stuf. Reducînd lumina și, în același timp, difuzînd-o mai egal, modela și îndulcea contururile lucrurilor din jur, iar Geary avea impresia că se mișca într-un vis, nu un vis oarecare, ci unul din acelea în care ni se pare că toate greșelile noastre sînt iertate și totul va fi bine.

În cele din urmă, se întoarse și o porni de-a lungul peronului. Și cum mergea așa, văzu un grup de oameni în capătul opus uitîndu-se unul

peste umărul celuiilalt la ceva ce nu-și putea da seama ce era. Se hotărî să-i evite. Îi plăcea mulțimea, dar numai dacă era difuză, asemenea unor somnambuli, oameni care se adunau așa, pur și simplu, în mod întâmplător. Acei oameni strînși acolo laolaltă, deși puțini la număr, îl nelinișteau. Era evident că un scop comun îi reunise pe toți, chiar dacă n-ar fi fost decît acela de a privi. Geary o luă pe scări spre podul din capăt, care leagă cele două părți ale gării. Hotărî să treacă podul și să coboare în partea cealaltă. În felul ăsta putea foarte bine să evite lumea învălmășită.

În timp ce Geary se urca pe scări, șeful echipei îl întrebă pe Adrian Swarthmore :

— Doriți să continuăm filmarea ?

— Nu, opriți. O să luăm alte imagini mai tîrziu. Putem folosi teleobiective pentru următoarele ?

— Ce faceți ? întrebă unul din spectatori.

— Luăm cîteva vederi din gară. Un film obișnuit pentru cadru.

Mulțimea începu să se risipească din clipa cînd filmatul încetase. Șeful se consultă rapid cu echipa lui laconică, transpirată.

— Iată-l, anunță brusc Swarthmore. Uite-l colo departe, la capătul peronului, venind înapoi.

— Dacă doriți să-l luăm acum, putem foarte bine, chiar de aici.

— Da, da.

Cînd Geary ajunse la capătul peronului, privi în partea opusă și văzu că obiectul în jurul căruia se adunase lumea era un aparat de filmat. Obiectivul era îndreptat în direcția lui și, după cum se părea, tocmai funcționa. Iuți pasul, nu pentru că s-ar fi gîndit că el ar putea fi ținta, ci pentru că, în mod instinctiv, nimic nu-i repugna mai mult decît publicitatea. Nu dorea să aibă nici un rol în vreo manifestare care ar fi putut atrage atenția și invidia asupra vieții amorfe, fericite, anonime din gară. Ura aparatul de filmat, oamenii din jur și atmosfera generală de agitație, adică tot ceea ce tulbura mersul obișnuit al vieții. Cu pași repezi, deschise ușa și intră la bufet.

Acolo, viața își urma cursul normal. Cei dinăuntru mînceau cornuri, beau cafea sau ceai și nu păreau că știu ce se petrece afară. Unul își scosese haina și o scutura de zăpadă, altul își desfășura încet fularul lung. Încăperea aceea plină de abur îi oferea lui Geary exact atmosfera de care avea nevoie. Comandă o cafea, se lăsă pe un scaun, deschise o revistă. Începu să citească și neliniștea din mintea lui păli. Deveni din nou vesel și liniștit. Dar această stare nu dură decît doar cîteva minute și apoi fu tulburată de apariția a doi oameni care discutau tare și plini de combativitate despre cine erau cei care filmau și ce filmau. Intrară și alții în vorbă și, în curînd, întreaga încăpere fu prinsă în discuție. Unii se duceau din cînd în cînd să vadă dacă aparatele se mai aflau acolo sau nu

și apoi reveneau și raportau : oamenii erau acolo, dispăruseră, apăruseră din nou din alte părți ale peronului, intraseră în hotel, ieșiseră. În cele din urmă, Geary, împături revista, o puse în buzunar, se ridică în picioare, își aruncă ochii la ceas. Avea un plan.

În cîteva minute trebuia să sosească un mare expres din vest. Știa că o mulțime de oameni aveau să coboare din tren și să se reverse pe lîngă controlor. Mulți dintre ei se vor duce direct la stația de metrou. Geary hotărî să se amestece printre aceștia, să coboare la metrou și să rămîna acolo cît se va simți bine, iar apoi să reapară. Pînă atunci probabil că cei cu filmatul își vor fi strîns lucrurile și vor fi plecat.

Acest plan îl îndeplini întocmai. Trenul sosi la timp. Geary așteptă la barieră. Lăsă să treacă primii călători ; și începu să se miște cînd mulțimea din jurul lui se întee. În felul acesta se îndrepta spre stația de metrou, bine flancat. Mulțimea se scurgea încet de-a curmezișul gării și în jos pe scările late de la intrarea metroului. Geary se lăsă purtat de curent de-a lungul unui coridor cu un grilaj metalic la mijloc. Apoi se pomeni printre aparatele automate de bilete. Un moment se gîndi să-și scoată un bilet și să facă înconjurul cercului interior, dar impulsul îi trecu repede. Metroul era un teritoriu necunoscut. Nicăieri în imensul circuit al metroului nu se simțea bine. Se găseau și aici mulți oameni, dar nu erau ca cei din gară, indifeerenți, umblînd ca somnambulii. Metroul făcea

partē din Londra ; dacā ar fi început sǎ cǎlătoreascǎ în metrou ar fi auzit din nou tobele.

Geary rămase liniștit lîngă un aparat de bilete. Lumea venea, introducea monede, își scoțea bilete și pleca mai departe. Unul sau doi din această mulțime arunca fugitiv cîte o privire bărbatului cu pălărie de fetru închis, care stătea lîngă aparat. Dar cei mai mulți păreau nici sǎ nu-l observe. Și chiar dacā vreunul îl remarcă, presupunea probabil cǎ Geary aștepta pe cineva.

Cînd ceasul îi arǎtǎ cǎ stătuse sub pămînt vreo douăzeci de minute, se hotărî sǎ se întorcă în gară. Cei cu filmul, plecaseră desigur sau se mutaseră în altă parte. Era posibil sǎ găsească un loc unde sǎ rămîină netulburat.

Străbătu înapoi lungul coridor, de data asta de cealaltă parte a grilajului și urcǎ scările spre gară, plin de precauțiune. Merse liniștit, nici prea repede, nici prea încet, cu privirea ațintită în pămînt. Swarthmore aștepta la capătul scărilor. De cînd plecase Geary era complet întors pe dos, dar își încercase norocul și se abținuse s-o pornească în urmărirea lui cu operatori cu tot. Acum, văzînd cǎ fusese justificat în hotărîrea lui, respirǎ ușurat. Ieși în calea lui Geary și-l forțǎ sǎ se oprească.

— A, domnule Geary, spuse el plin de simpatie. Ne întîlnim din nou, e curios, de cîte ori vin la gară dau peste dumneavoastrǎ.

— Da, răspunse Geary, apucînd într-o parte.

— Cred că nu vă deranjează dacă v-aș ține de vorbă câteva minute, continuă Swarthmore, așezându-i-se în față.

Pentru prima oară Geary se uită la el.

— Să stăm de vorbă ?

— Știți, pregătesc un articol privind serviciile pentru pasageri ale căilor ferate din sud-est. Poate părea un subiect neînsemnat, dar interesează o mulțime de lume. Articolul va fi publicat simultan în mai multe ziare locale, din al căror comitet de conducere fac parte.

Cînd spui o minciună trebuie să dai cît mai multe amănunțe pentru a o face cît mai plauzibilă.

— Stau de vorbă cu diferite persoane care în mod regulat călătoresc, căutînd să aflu de la acestea ce cred despre serviciile feroviare londoneze.

— Sînt foarte bune, spuse Geary, încercînd să-și continue drumul.

— Să schimbăm totuși câteva cuvinte, stăruie Swarthmore. Dacă nu vă grăbiți să prindeți vreun tren acum, haideți să bem ceva la hotel.

— Prefer să o lăsăm pe altă dată, replică Geary cu politețe.

— Altă dată s-ar putea să nu fiu aici, replică Swarthmore.

Simțea greutatea magnetofonului în buzunar. Gîndul că se învîrtea încet, regulat, înregistrînd tot ceea ce vorbea, îi dădea un sentiment de putere, nu chiar o putere totală, și nu o putere care să domine, dar ceva în plăcuta vecinătate a puterii.

— Nu, vă rog, spuse Geary când Swarthmore îl apucă de braț, rîzînd cu hotărîre, ca să-l conducă la bufet.

— Uite aici e mai aproape, renunțăm la hotel, continuă Swarthmore.

Geary rămase în picioare lîngă bar, uitîndu-se stăruitor la Swarthmore. Cînd acesta îl întrebă ce vrea să bea, nu răspunse, dar continuă să-și țină ochii ațintiți asupra lui. Ca și în întîlnirea lor precedentă, Swarthmore avea impresia că el, vînătorul, fusese subjugat, devenise prada. Să-și fi dat Geary seama de prezența magnetofonului ? Să 'fi ghicit tot planul lui cu aparatele de filmat ? Bufetiera îi privea bătînd cu degetele în tejghea. Trebuia să comande.

— Două pahare de whisky, se adresă el zîmbind. În timp ce vorbi, întoarse capul, dar cînd îndreptă din nou privirile asupra lui Geary, îi văzu spatele. Ieșea din local.

— O, ascultă, făcu Swarthmore, ducîndu-se după el. Îi puse mîna pe umăr. Te-am jignit cumva ? Îmi pare rău, nu m-am gîndit că nu ți-ar făcea plăcere să stăm puțin de vorbă.

Se întreba în sinea lui dacă era mai bine să zîmbească și să ia lucrurile ușor. Dar pe chip i se brăzdaseră reproșuri pe care nu le îndepărtă.

Geary rămase locului, avînd încă pe umărul lui mîna grăsuță a lui Swarthmore. Se întoarse pe jumătate și-l privi cu aceeași intensitate plină de curiozitate, fără a spune nimic.

— Tocmai mă gîndeam, îngăimă Swarthmore nervos, ce noroc am avut să vă întîlnesc

de două ori în trei zile, și de amîndouă dățile la gară. Mi se părea că... se cere să bem ceva. Zîmbi și lăsă să-i cadă mîna de pe umărul lui Geary.

— Se spune că dacă tot îți porți pașii într-o mare gară londoneză, preciză Geary fără nici o expresie pe față, întîlnești pe toată lumea pe care o cunoști.

Swarthmore rîse, arătîndu-se imediat de acord.

— Negreșit, dar nu cred că ți-ar face plăcere să bei un pahar cu oricine. Mie îmi făcea într-adevăr plăcere să bem un pahar împreună. Regret dacă am fost prea stăruitor.

— Credeam că vrei să-mi ceri părerea în legătură cu articolul dumitale.

— Da, printre altele, dar asta mai poate aștepta, dacă îți repugnă ideea că ceea ce ai spune ar putea apărea într-un articol, ei bine...

— Ceea ce-mi repugnă este să fiu sîcîit, continuă Geary.

— Te rog să mă ierți.

Geary se întoarce și ieși pe peron. Swarthmore se îndreptă încet spre bar. Cele două pahare de whisky erau acolo și femeia aștepta să i se plătească. Fără să spună vreun cuvînt, Swarthmore îi întinse banii, turnă unul din pahare în celălalt și-l dădu de dușcă.

Ajuns afară, Geary o luă repede de-a curmezișul gării și intră la hotel. Chemă liftul și se duse direct în camera lui. Încuie ușa și astfel, în siguranță, își scoase haina, se întinse pe pat

cu fața spre fereastră. De acolo vedea, încadrată în dreptunghiul ferestrei, o fișie de cer plumburiu și fulgii învîrtindu-se în căderea lor. Pe fundalul cenușiu al cerului, fulgii păreau întunecați. Cădeau mereu, mereu, fără piedică, fără oprire, așa cum se deapănă și soarta unui om. Geary se întoarse pe spate și privi tavanul de asemenea cenușiu, cu un model neînsemnat în stuc. S-ar fi putut să descopere semnificația modelului dacă l-ar fi văzut în întregime, dar camera lui fusese împărțită în două, așa ca dintr-o încăpere mare să se facă două mici, și tot ce putea vedea era doar jumătate din model, iar acea jumătate fusese dezechilibrată prin instalarea lămpii electrice care nu făcuse parte din planul inițial. După cîteva minute, lipsa de sens și de echilibru a modelului de pe tavan îi iscară lui Geary un sentiment neplăcut de opri-mare și amenințare. Se întoarse o clipă, îndrep-tîndu-și privirea spre dreptunghiul de cer și spre fulgii care cădeau neconținut, apoi se sculă și începu să-și poarte pașii prin cameră, în lung și-n lat. Mîinile și fruntea îi erau transpirate, iar pieptul îl mîncea sub platoșa de ghips. Undeva, departe, începură să se audă tobele.

Se duse la masa de toaletă, luă sticla și își turnă whisky în paharul pentru spălat pe dinți. Se opri în fața oglinzii și își privi chipul, apoi bău. Își turnă încă un pahar și-l dădu pe gît. Băutura îl liniști, puse sticla la o parte, își luă haina și se îndreptă spre ușă. O întredeschise cu grijă. Pe coridor nu era nimeni. Înaintă în-

cetișor către lift, intră și închise ușa, apoi apăsă pe butonul de la parter.

Operatorul șef, cu mâinile în buzunarele pardesiului gros și cu gulerul ridicat stătea pe banca de lemn din sala de așteptare, lovind cu călcîiele în bara din spate. Tinerii lui asistenți se tot învîrteau în jur, plini de neastîmpăr, fumînd. Swarthmore, cu magnetofonul în mînă, eră în picioare în mijlocul încăperii, iar cele două camere de luat vederi se aflau pe masă, fiecare dintre ele fixîndu-și parcă monoclul negru asupra lui Swarthmore, cu o ironie de nesuportat.

— Și dacă nu vine ? întrebă șeful.

— O să vină. Și chiar de s-ar întîmpla să nu apară, rămînem pe loc și o să vi se plătească o zi întreagă de lucru și ore suplimentare de va fi necesar, și nu va trebui să mișcați un deget.

— Prefer să mă văd acasă și să le dau naibii de ore suplimentare, îmi ajunge, nu-mi mai trebuie nimic. Tînjesc după altceva, asta-i sigur.

Lui Swarthmore i se urcă tot sîngele la cap de mînie. Simțea că omul îl disprețuia și cei trei tineri cu tricourile lor groase nu-l puteau suferi. Dar atitudinea acestora îi apărea mai curînd ca o reacție mecanică, tinerii aceia nu ar fi putut suferi pe nimeni de vîrstă mijlocie, gras, capabil să le stîrnească respectul numai dacă ar fi stăpînit vreă tehnică grozavă de care ar fi făcut dovadă. Cu asta se putea împăca. Îl deranja însă gîndul că șeful, un bărbat din gene-

rația lui, îl disprețuia pentru faptul că el spiona un om, smulgându-i pe furiș secretele cu ajutorul unui magnetofon tăinuit și a unui teleobiectiv, băgându-și nasul în ascunzișurile vieții lui, căutînd să afle cum își duce existența și cum își acopere tainele. Și toate astea pentru a-i destăinui secretele într-un milion de cămine unde el nu va pune piciorul niciodată.

— Desigur știe să se prefacă bine, spuse Swarthmore. Pare cu totul normal. Dar cu cît se comportă mai normal, cu atît e mai necesar să se atragă atenția asupra lui și să i se dea ajutorul de care are nevoie.

— De ce să nu se cheme un doctor ? întrebă șeful echipei, cu accentul lui lătăreț.

În acea clipă, Swarthmore, gata să renunțe, era pe punctul de a deschide gura ca să le spună să-și strîngă lucrurile și să-l lase pe Geary să-și vadă singur de ale lui. Dar în fața ochilor i se contură o imagine ciudată, vagă a lui Sir Ben Warble, scuturîndu-și scrumul țigării și zîmbindu-i peste biroul lui gol. O bombă ! Așa avea să-i surîdă Ben cu o privire batjocoritoare, atunci cînd va ajunge la el și va recunoaște că nu a ieșit nimic din știrea senzațională după care alerga. „Ce s-a întîmplat cu omul de știință nebun pe care l-ai descoperit în gara Paddington ?” Îi sunau parcă-n urechi cuvintele lui Sir Ben, iar el răspunzînd : „L-am lăsat, era o rușine să-l tot pisăm.” Nu, nu va putea niciodată rosti așa ceva, sub surîsul plin de compătimire al lui Sir Ben.

Îl ura pe șeful echipei pentru disprețul pe care i-l manifesta, dar și mai mult îl ura pe Geary, căci el era cauza inițială. Dacă Geary nu și-ar fi ieșit din minți și nu s-ar fi apucat să-și ducă viața în gară, el, Swarthmore, nu ar fi ajuns în situația de a fi disprețuit. Dacă Geary ar fi dus treaba pînă la capăt și ar fi înnebunit de-a binelea, atunci lucrurile s-ar fi schimbat. Ce imagini grozave ar fi putut să ia în timp ce acesta ar fi fost pus în cămașa de forță de către sanitari în halate albe, și atunci totul ar fi fost în regulă. Ar fi primit felicitări pentru bafta de a se fi aflat la fața locului la timp, cu aparatele de filmat și echipa de lucru gata pregătite. Dar Geary îi stricase planul, fiind nebun într-un mod atît de decent, plimbîndu-se liniștit prin gară, fără a face nimănui vreun rău.

Swarthmore stătea nemișcat în picioare pe podeaua umedă a sălii de așteptare și în sinea lui arunca asupra lui Geary blesteme grele, pline de adevărată ură. Avea sentimentul că Geary îl atrăsese într-o cursă imposibilă care trebuia să se termine cu durere și umilință pentru unul sau celălalt.

— Dacă-n zece minute nu apare, mă duc să-l scot din hotel, spuse el printre dinți.

— De ce nu-l lăsăm pe bietul om în plata Domnului ? întrebă șeful.

— În orice caz trebuie ținut sub observație, replică Swarthmore. Să-l lăsăm în pace și apoi să vezi cum îl apucă amocul și se repede să ucidă pe careva.

Încruntându-se, se așează jos, greoi, și începuseră să se uite fix la ceas, de parcă ar fi dorit să prindă mișcarea minutarului. Uneori își închipuia că-l vede chiar mișcându-se, dar nu-și putea ține atenția suficient încordată. Ceasul părea că-i surîde cu dispreț ca și Sir Ben. Se gândi la părul lung, arămiu, al Angelei Geary, la reporterii care luau interviuri pe aeroport politicienilor africani, se mai gândi în treacăt la zăpada care cădea afară pe străzi și pe șine. Apoi văzu că trecuseră cele zece minute.

— Ar fi bine să aveți aparatele pregătite, spuse el. O să-l scot pe peron, dar nu pot prevedea ce o se întâmplă după aceea.

Își încheie haina, ieși din sala de așteptare și se îndreptă spre hotel. În timp ce deschidea ușa, se întreba ce avea să facă. I se părea că urmărirea pe altcineva, un străin ale cărui acțiuni nu le putea imagina. Avea să se ducă într-adevăr la recepție ca să-l caute pe Geary? Dacă se va duce, probabil că-i vor telefona în cameră. Dar ce se va întâmpla dacă Geary nu va răspunde? Trebuia cu orice preț să afle numărul camerei. Poate că fata de la birou va întreba telefonista și va putea auzi numărul camerei. Sau va fi în stare să arunce o privire pe registrul de pasageri. Apoi va aștepta, iar când nu-l va observa nimeni se va urca și va bate la ușa lui Geary. Acesta își va închipui că-i cineva din personalul hotelului și va deschide.

Și după aceea? Ce va face acest om ciudat?

Tot punîndu-și asemenea întrebări, Swarthmore intră în holul hotelului. Cine era acolo, pe un scaun, îmbrăcat cu pardesiul și avînd pălăria de fetru pe masa de alături, Geary ? Se vede că simțise privirile lui Swarthmore îndreptate asupra lui, căci imediat întoarse capul.

Swarthmore rămase locului descumpănit. Acum, pentru că apăruse atît de ușor în calea lui, nu mai știa ce să spună sau ce să facă.

Nimeni nu ar fi putut ști, dar în lupta dintre cei doi, victoria era în mîinile lui Geary. Stătea acolo liniștit, gata să-l străfulgere pe Swarthmore cu privirea. Dacă ar fi făcut așa, Swarthmore ar fi plecat, purtîndu-și în altă parte ura, supărarea și dezgustul pe care le nutrea față de sine. Dar în timp ce Geary stătea în fotoliu, învăluit de luminile discrete din holul hotelului, dintr-o dată se simți lovit de singurul lucru împotriva căruia nu se putea apăra. Auzi din nou tobele.

Geary își dădu imediat seama că Swarthmore stăpînea darul de a pune în mișcare tobele și atunci nu mai avea nici un rost să-l înfrunte. Se ridică și ieși repede afară din hotel, pe partea străzii. Tocmai trecea un taxi. Se gîndi să-l oprească și să se refugieze astfel în străzile necunoscute, aglomerate ale Londrei. Dar tobele îl aduseră înapoi. Înconjură atunci încă și mai iute hotelul și se întoarse în gară. O particularitate arhitecturală a gării Paddington constă în faptul că nu are o intrare principală. Întreaga fațadă principală este ocupată de hotel și, dacă

vrei să ajungi în gară, trebuie întotdeauna să înconjuri hotelul. De parcă lui Brunel i-ar fi plăcut mai mult trenurile decît oamenii ; trenurile intră ca niște împărați pe sub arcadele metalice înalte. Geary, mergînd aproape în pas alergător, pătrunse în gară prin mica străduță care coboară printre panourile cu reclame. Departe, în capătul celălalt, echipa de filmat, cu șeful în frunte, era pe peron gata de atac. Swarthmore, care-l urma pas cu pas pe Geary, le făcu semn cu o mișcare largă a brațului să intre în acțiune. Imediat șeful începu să filmeze cu una dintre camere, în timp ce doi dintre asistenții lui luară celălalt aparat și trepiedul și se grăbiră după Swarthmore. Întorcînd capul, Geary văzu toată această manevră și, dintr-o dată, o porni brusc la dreapta, spre partea gării interzisă accesului publicului.

Peronul lung, presărat cu saci și baloturi, străjuit de linia întunecată formată de intrările depozitelor, părea că-i oferă imunitate față de tobe. Geary o luă la fugă. Parcursese două treimi din lungimea peronului, lăsîndu-l pe Swarthmore în urmă. Umbrele îl primiră cu ospitalitate. Lămpile electrice înalte, palide în lumina liniștită, subacvatică a zăpezii, nu căutară să se coboare în adîncuri pentru a-l chestiona pe Geary, în timp ce alerga îmbrăcat în pardesiul de culoare închisă. Unde putea fi în siguranță ? Pivotă în jurul unui vagon încărcat și dădu buzna într-unul din depozite.

Se opri. În fața lui, ținînd în mînă o mătură cu coadă lungă pe care se sprijinea înclinat în-

tr-o parte, stătea Charley, feroviarul. Când văzu că intrusul era Geary, pe fața lui apăru un surâs plin de triumf și amenințare. Apucă mătura de parcă ar fi fost un tîrnăcop; și porni mai departe.

Lui Geary i se păru că buzele lui Charley se mișcaseră, dar nu desluși nici un cuvînt. Zgomotul puternic al tobelor înăbușea totul. Se retrase. Pe peronul pustiu văzu doar silueta lui Swarthmore, urmat de cei doi tineri cu aparatele lor de filmat. În excitarea lui, Swarthmore scoase un strigăt ca și cum Geary era un hoț care trebuia prins. Victima se întoarse, se strecură printre taxiuri și o luă la fugă spre scările care duceau sus la pod.

Șoferii citind ziarele în așteptarea clienților, întoarseră capetele pentru a urmări cursa care dintr-o dată se materializase printre ei. Geary, cu pălăria din fetru de culoare închisă așezată încă decent pe cap, alergă pe scări pînă sus pe pod. Swarthmore galopa după el. Majoritatea persoanelor din gară nu-și dădeau seama că se petrecea ceva neobișnuit. Jos în gară, șeful operator pierzîndu-l din ochi pe Geary, opri filmatul și așteaptă ; n-avea decît o dorință, să se vadă cît mai repede acasă.

În timp ce traversa podul, Geary încetini pasul. Hotărîse și ce va face. În multe ore petrecute în gară, se familiarizase foarte bine cu întreaga arhitectonică a gării și știa că era un lucru ușor, chiar și pentru cineva de vîrstă mijlocie, să se coboare de pe acoperișul peronului al

doilea. Cupolele înalte ale acoperișului principal de sticlă se termină cam la două treimi din distanța de-a lungul peroanelor. Acestea au în continuare acoperișuri metalice obișnuite, ca în orice gară de țară. Geary socotise că dacă putea să ajungă pînă la acoperișul peronului al doilea, cel mai ușor accesibil, scăpa de Swarthmore. Acesta ar fi rămas astfel în urma sa, la distanță, de unde n-ar mai fi putut să-i pună întrebări. Chiar cu ajutorul unui megafon ar fi fost greu.

Neclintit în hotărîrea sa, Geary înaintă liniștit pînă la punctul unde intenționa să părăsească podul. Deși știa că Swarthmore era doar la cîțiva pași în urma lui, avea un aer atît de nepăsător, încît un bărbat gras cu o manta de cauciuc, care venea din direcția opusă trecu pe lîngă el fără să-i arunce nici o privire. Grasul mergea cu pași mari, energici, bălăbănind în mîna dreaptă o servietă ; omul plecase să-și ducă la îndeplinire sarcina acelei zile. Geary încetini pasul ca să-l lase să se îndepărteze apoi, cu mișcări prudente și bine chibzuite, întinse brațul și prinse consola unei lămpi de fier, situată într-o poziție potrivită, care se curba parcă pentru a-i ieși întru întîmpinare. Cu cealaltă mînă se apucă de parapetul lat al podului, făcu o sforțare și trecu de partea cealaltă.

Sprijinindu-se cu o mînă de stîlpul acoperișului care se înălța deasupra lui, Geary coborî pe o traversă lată și o porni cu ușurință de-a lungul ei, trecu pe lîngă un alt stîlp și se lăsă ușor în jos pe acoperișul peronului doi.

Adrian Swarthmore, care mergea în spatele lui, rămase perplex cînd îl văzu cățărîndu-se pe parapet. Îi scăpă, fără voie, o exclamație înăbușită. Grasul, care se afla acum lîngă Swarthmore, se opri și se uită și el surprins. Swarthmore, văzîndu-l pe Geary că o pornește cu bună știință de-a lungul traversei, o luă la fugă spre el.

— Vino înapoi ! i se adresă el.

Din anumite motive nu vroia să strige. Avea sentimentul că dacă putea să păstreze tăcerea, să-l oprească pe Geary să atragă atenția lumii, totul va fi în ordine. În timp ce Geary se lăsa pe acoperișul peronului al doilea, Swarthmore alergă pînă la locul unde victima lui trecuse dincolo de parapet și se aplecă. Deasupra lui se întindea fațada marelui acoperiș de sticlă, jos peroanele lungi, cu acoperișurile lor încărcate de zăpadă. Geary se afla acum sub cerul deschis. Fulgii de zăpadă începură să se așeze pe haina și pe pălăria de culoare închisă.

— Geary, strigă Swarthmore cu un ton imperativ, dar plin de grijă. Vino înapoi, o să te omori !

Geary îl privea impasibil, de la o distanță cam de vreo douăzeci de metri. Swarthmore se simți total neputîncios. Nu avea nici o intenție să se ducă după Geary și asta din două motive. Pe de o parte, era periculos, iar pe de altă parte, desigur că era interzis. Dacă Geary înnebunise și se hotărîse să se cațăre pe acoperișuri, n-avea decît să vină poliția să-l dea jos.

Geary nu putea fi văzut de cei de pe peronul de sub el, dar lumea de pe celelalte peroane începuse să-l observe, unii își căutau chiar poziții de unde puteau vedea mai bine. Dintr-o dată, Swarthmore băgă de seamă că operatorul șef se afla printre aceștia și își pregătea tocmai aparatul. Începu chiar să filmeze, în timp ce Swarthmore îl urmărea pe Geary. În același timp, cei doi tineri veniră în grabă cu al doilea aparat, lângă Swarthmore, fără să mai aștepte instrucțiuni, îl potriviră pe parapetul podului și trecură și ei la filmat. Geary era prins între obiectivele celor două aparate.

Fără nici o ezitare, se întoarse și o porni de-a lungul acoperișului, prin mijloc, spre capăt cu spatele la gară. Aparatele de filmat îl urmăreau. Cel de pe peron își învîrți capul pătrat, negru, iar cel de pe parapet își ridică doar puțin botul. Geary înainta repede printre fulgii a căror cădere se întetise. Pașii lui lăsau urme dar acestea se acopereau imediat.

Ajungînd la capăt, silueta lui rămase proiectată o clipă pe cerul deschis. Cei cîțiva oameni adunați pe peroanele adiacente îl urmăriseră pas cu pas, iar acum se opriră odată cu el. Se părea că nu mai avea nici un drum în fața lui, și Geary începu să audă din nou tobele mai tare ca oricînd. Bubuitul lor îi scutura coșul pieptului, în interiorul învelișului de ghips. Ghipsul trebuia scos peste trei zile, iar Geary se întreba în sinea lui ce se va întîmpla pînă atunci. Azi era miercuri, cum avea să o ducă pînă sîmbătă ?

Cum era să se coboare de pe acoperiș ? Aștepta cu foarte multă nerăbdare să-și scoată ghipsul. Dar nu-și putea imagina ziua de sîmbătă. Va fi tot dimineață ?

În rîndurile mulțimii adunate jos, în stînga, apăru un sergent. Lumea începu să-l arate pe Geary, dîndu-i explicații. Geary se întreba în sinea lui ce puteau să-i spună oamenii în legătură cu prezența lui pe acoperiș. Sergentul începu să strige cu o voce severă, dar Geary nu-i acordă nici o atenție. Rămase cîteva clipe cu privirile pierdute de-a lungul liniilor acoperite de zăpadă, apoi se întoarse și se îndreptă spre arcadele mari de sticlă. În acest timp, un tren porni de pe linia cinci spre un loc oarecare. Era plin de pasageri care își desfăceau ziarele și căutau unde să-și întindă picioarele. Poate că vor citi în ziarul din acea seară că un bărbat umbla pe acoperișul unui peron la gara Paddington și se vor gîndi cum de nu l-au văzut. Pentru o clipă se vor simți plini de importanță la gîndul că ar fi putut fi martorii unor mari evenimente.

În timp ce Geary se întorcea de-a lungul acoperișului peronului, aparatele de filmat îl urmăreau. Adrian Swarthmore continua să se holbeze la el de pe pod, total nedumerit. Situația îl depășea complet. Habar n-avea ce să facă. Avea să se lase în voia întîmplării și era mulțumit că lucrurile luaseră această întorsătură. Dincolo de mulțumirea lui, simțea milă pentru Geary, dar mai presus de milă, era cuprins de o adîncă, de o sălbatică bucurie, căci Geary împlinise ceea ce trebuia. Justificase din plin întreaga expe-

diție. Șeful echipei nu-l va mai disprețui, iar Sir Ben va fi de acord să-l angajeze. Va fi un succes. Geary îi va aduce succes.

Cum venea așa pe acoperișul peronului, chipul lui Geary era contractat și preocupat. La început, Swarthmore crezu că intenționa să treacă parapetul și să se întoarcă pe pod. Se uită la cei doi tineri de lângă el, cu tricourile lor groase, absorbiți de aparatele impersonale și crude. Prezența acestora îl încuraja. Cu ajutorul lor nu va fi greu să-l țină pe Geary pînă cînd îl vor da pe mîinile unui agent de poliție. Poate că ar merita să-l țină și singur, fără ajutorul lor ; astfel operatorii ar putea continua să filmeze, ar avea de luat imagini minunate. „O personalitate a televiziunii luptă corp la corp cu un om de știință nebun ! Priviți-i chiar acum pe ecranul dumneavoastră !” Swarthmore își scoase parde-siul, gata de luptă.

Geary însă nu se întoarse spre pod. Cînd ajunse la capătul acoperișului peronului, făcu o efortare pînă veni la același nivel cu punctul unde stătea Swarthmore și-l observa. Dar în loc să o ia înapoi, de-a lungul traversei care ducea la parapetul podului, dintr-o dată își schimbă direcția și o apucă pe banda îngustă de metal care străbătea frontonul acoperișului gării, cu arcadele imense de metal și sticlă. Apoi, în mod deliberat, își continuă drumul pe pasajul îngust dintre cele două arcade principale, chiar în centrul acoperișului.

Planul lui Geary era să meargă de-a lungul acestei căi centrale pînă cînd va ajunge la ca-

pătul gării. De acolo își va tăia într-un fel sau altul drum în jos și, în mod pașnic, se va preda. Nu avea nici o obiecție să i se ia un interogatoriu de către un agent, ba chiar să fie arestat. Știa că era interzis să umbli pe acoperișul gării, că produsese tulburare și dăduse un exemplu rău tinerilor. Era pregătit să apară și în fața unui judecător și să fie amendat cu cinci sau zece lire. După aceea va putea să se întoarcă la gară și totul va fi în regulă, căci nu va mai auzi tobele. Aparatele acelea de filmat făceau ca tobele să răsunе așa de tare. Trebuia să scape de acestea pentru că erau ațintite asupra lui și atrăgeau privirile oamenilor către el și astfel se simțea interogat, interogat, interogat tot timpul.

Geary se cățără în mâini și în genunchi pe banda de metal dintre cele două arcade. Apoi se ridică în picioare și începu să meargă fără grabă înapoi de-a lungul acoperișului, dar făcu numai câțiva pași. Zgomotul tobelor îl sili să se oprească. Memoria lui dăduse greș. După atâtea sute de ore cât străbătuse gara în lung și în lat, examinându-i caracteristicile, nu-și dăduse seama, pînă în acest moment groaznic, că arcadele acoperișului nu erau continue. În două locuri erau întrerupte de coloane metalice și cupole de sticlă. Nu era posibil să înaintezi de-a lungul acoperișului nici între arcadele centrale, căci și aici se ridicau în două locuri cupole înalte de sticlă.

Geary rămase complet nemișcat. Nu-l putea vedea nimeni. Arcadele gării Paddington sînt din sticlă numai deasupra unei anumite porți-

uni, pînă acolo fiind din metal. O persoană care ar sta între arcade nu poate fi văzută de jos și dacă nu se apropie de capăt nu este vizibilă de nicăieri. Așa că Geary se opri locului, respirînd tihnit sub un cer vag luminos, care cernea asupra-i fulgi de nea. Ridică privirea spre bolta cerească și-i savură coloritul sidefiu. I se păru mai vastă, mai primitoare ca oricînd. Într-o clipă simți că gara nu-i mai era acum de nici un folos. Nutrea dorința să pășească liber sub acest cer vast, deschis, să-l scruteze cu privirea, să-i primească binecuvîntarea. Gara reprezentase o valoare fundamentală pentru el atunci cînd tînjise după un cer mai mic, potrivit pentru lumea lui, ca o pavăză proteguitoare. Dar acum avea nevoie de cerul cel adevărat, de generozitatea incomensurabilă a spațiului.

Rămase în continuare neclintit. Nu mai dorea să se predea și nici nu se mai temea. Se gîndea că dacă va rămîne așa liniștit o bună bucată de timp, cei cu aparatele de filmat vor dispărea, lumea adunată se va dispersa, iar atunci va putea coborî și părăsi gara liniștit. Se vedea, plin de ușurare, la hotel, în camera sa, făcîndu-și bagajele, apoi coborînd, achitîndu-și nota de plată și plecînd undeva la țară, trezindu-se într-un han la cîntatul cocóșului, cu privirile pierdute pe fereastră, către un cer cuprinzător, senin. Cîțiva nori se adunau auriți de soare, mișcîndu-se spre un punct neclintit. Era în sfîrșit liber și în fața ochilor i se contura o imagine clară, luminată de soare : două siluete purtîndu-și pașii de-a lungul unei cîmpii nemărginite,

un bărbat și un băiat ; el și David. Atunci încerpură megafoanele :

„Un mesaj pentru persoana care în momentul de față se află pe acoperișul principal al gării. În interesul dumneavoastră și pentru siguranța celorlalți, vă rugăm să coborîți imediat.“

Ce idee bună din partea cuiva să folosească sistemul public de comunicări al gării pentru a lua legătura cu cineva care nu făcea parte din categoria celor obișnuiți într-un asemenea loc, adică nu era nici călător, nici vreun pasionat să identifice mărcile locomotivelor, nici o persoană venită să întâmpine pe alții, ci pur și simplu un individ care stătea pe acoperiș și, prin aceasta, dădea peste cap întreaga lume sănătoasă, serioasă a trenurilor, orarelor, a călătoriilor de afaceri, a chioșcurilor de ziare. Vocea sigură de sine continua pe un ton prozaic și cu accent *cockney* să asigure publicul că nu exista nici un pericol. Nimeni nu avea nici un motiv să-și închipuie că persoana de pe acoperiș ar fi fost vreun criminal ori că ar fi fost înarmată sau, în vreun fel, periculoasă. Cîțiva agenți de poliție erau prezenți pentru orice eventualitate. După cum părea însă, cel de pe acoperiș nu era decît cineva din mulțime căruia îi trăsнисe prin minte să se cocoate acolo.

Vocea se adresă iarăși lui Geary :

„Facem din nou apel la persoana care acum se află pe undeva între cele două arcade centrale ale acoperișului principal. Vă rugăm să coborîți, căci altfel vom fi obligați să vă dăm jos.“

Megafoanele încetară și o tăcere plină de în-cordare se lăsă asupra gării. Nici o locomotivă nu pufăia, nici un cărucior nu zăngănea. Toată lumea stătea atentă și-l pîndea pe Geary. Își dădu seama de lucrul ăsta, dar nu știa ce să facă. Nu putea să coboare și să cadă pradă apa-ratelor de filmat și privirilor tuturor. Ceea ce-i trebuia lui era să se retragă singur, într-un loc sub un cer vast, unde tobele să nu se audă nici-odată.

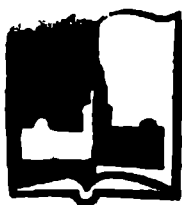
Tăcerea era bună, dar știa că dintr-o clipă în alta sistemul public de anunțare și informare va începe să funcționeze din nou, iar o tăcere pe punctul de a fi întreruptă e încă și mai grea decît zgomotul. El trebuia să plece mai înainte ca vocea mecanică să reînceapă, și singura posibilitate era să se urce mai sus. Deodată se avîntă înainte și începu să se cațere pieptiș, agățîndu-se de olane. Avea un punct de sprijin exact cît îi trebuia pentru picioare și mîini ca să se salte în sus, iar pe măsură ce urca, panta devenea mai puțin abruptă și astfel putu să nu se mai țină în mîini și să se îndrepte. Merse mai departe, în locul olanelor dădu acum de sticlă, dar nu șovăi. Sub picioarele lui apăru o mare crăpătură, atunci se mută mai departe, pe un alt carou. Se produse însă o nouă crăpătură, apoi o alta și încă o alta, iar cînd Geary atinse punctul cel mai înalt, se lăsă cu toată greutatea pe sticlă. Aceasta cedă cu un zgomot îngrozitor care se repercută în toate colțurile gării. Nu mai era nimic să-l susțină. Căzu întorcîndu-se pe spate într-o ultimă sforțare de a se prinde de ceva.

Lui Geary i se păru că durase mult căderea lui. Ajungînd cu spatele pe șine își fractură în același moment coloana vertebrală și baza craniului. Acolo, jos, trupul lui se mai zvîrcoli o ultimă oară ca și cum ar fi încercat să se ridice. Dar se vede că nu fusese altceva decît un reflex al nervilor fără viață. În timp ce căzu de-a curmezișul șinelor, pălăria de fetru de culoare închisă îi sări de pe cap și rămase jos alături de el, deschisă spre cer ca o cupă a milei.

În timp ce Geary murea se petreceau două lucruri bune ; tobele încetară să mai bată, iar zăpada continua să cadă.

Lector : ANTOANETA RALIAN
Tehnoredactor : ELENA POPESCU

Bun de tipăr : 30.04.1980. Coli tipar 6,5.

Comanda nr. 92
Combinatul Poligrafic „Casa Scîntei”
București — Piața Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România